Colecţiile Cotidianul.
LITERATURA 1 72
PEDRO ALMODOVAR Patty Diphusa
EDITURA r UNIVERS

Tocurui înalte, *Vorbeşte cu ea*, *Femei în pragul unei crize de nervi* sau *Volver* sunt numai câteva dintre filmele care l-au făcut cunoscut cinefililor pe Pedro Almodovar, cel mai important regizor care a făcut să se vorbească despre cinematografia spaniolă. Puţini ştiu însă că înainte de a face filme, cu celebra cameră *Super 8*, Almodovar şi-a încercat mâna ca scriitor. A publicat, în tinereţea madrilenă, mai multe povestiri şi articole apărute în reviste *underground* şi multe dintre ele compun această carte hibrid, pe care nici autorul nu ştie dacă s-o recomande ca eseu ori ca roman, *Patty Diphusa*.

Almodovar a trebuit să înveţe să facă filme de unul singur, fără îndrumarea specialiştilor. Născut în 1949 la Calzasa de Calatrava, o provincie din Ciudad de Real, s-a mutat cu familia în Extremadura pe când avea opt ani şi tot aici a fost şcolit în licee religioase, conduse după regulile cât se poate de discutabile ale călugărilor pe care mai târziu i-a adus pe ecran. Entuziasmat de filmele americane care rulau în micile cinematografe de cartier, la 14 ani se hotărăşte să plece fără niciun ban la Madrid şi să se facă regizor. Cum era de aşteptat, nu i-a fost uşor: a acceptat tot felul de slujbe mărunte, a intrat într-o trupă de teatru, „Los Galiardos", şi a cântat chiar într-o trupă rock „Almodovar y Macnamara". A debutat, în sfârşit, după antrenamentul cu scurt-metraje, cu Pe*pi,* Lu*ca,* Bo*n* şi *alte fete de cartier* şi cu un ritm de producţii greu de egalat, a reuşit să culeagă premii după premii, inclusiv două Oscaruri pentru Vo*lver,* chiar dacă nu pentru regie.

Titlul acestei prime scrieri invocă înadins celebrul *Venus în Furs* scris de Lou Reed pentru *Velvet Underground*, care, la rândul lui trimite la cartea austriacului Leopold von Sacher Masoch, deţinătorul patentului literar pentru termenul „masochism". Printre aventurile şi cugetările unei dive porno din Madridul anilor '80, în carte îşi face loc şi figura lui Andy Warhol, dar şi toată ironia de care Almodovar e capabil, când vine vorba de cinema şi chiar de propriul succes.

A lina Purcaru

PEDRO ALMODdvAR
Patty Diphusa
Traducere de LIVIAIACOB

Colecţiile Cotidianul LITERATURA
EDITURA $ UNIVERS Bucureşti 2008
Coperta colecţiei: Octavian Cociş
Coperta: Marius Matieş
Redactor: Diana Crupenschi
Tehnoredactare: Constantin Niţă
Apreciezi calitatea. Filă cu filă. Alege un partener pe măsură!
PEDRO ALMODOVAR
Patty Diphusa
Patty Diphusa y otros textos Editorial Anagrama
Copyright © Pedro Almodovar, 1991 e Univers Publishing House, Inc, 2008
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin universe publishing house, Inc
ISBN 978 – 1 – 60257 – 097 – 9
cuvânt înainte

Când mă gândesc la soarta acestei cărţi, mă gândesc, firește, la lista celor mai mari vânzări, iar când mă gândesc la asta, nu pot să nu mă întreb cărui gen îi aparţine oare: e un roman sau un eseu? Nici măcar eu n-aş şti unde s-o încadrez: *Patty Diphusa*, *Venus din toalete* are câte puţin din amândouă. Acum, că a trecut timpul şi am intrat într-un nou deceniu, Patty, cel puţin în ochii mei, este chiar prototipul fetei anilor optzeci.

Şi tot strict din punctul meu de vedere, zorii anilor optzeci au fost îndrăzneţi, căci şi timpul, pe atunci, era mai generos cu noi. Nu numai că eram mai tineri şi mai supli, dar şi inocenţa noastră, setea de necunoscut ne făceau să ne aruncăm în toate cu capul înainte, bucuroşi. Nu ştiam nici preţul lucrurilor, nici nu gândeam în termeni de rentabilitate. Nu aveam memorie, imitam tot ce ne plăcea şi ne amuzam copios făcând asta. Nu exista nici conştiinţa solidarităţii, a vreunei familii politice, a apartenenţei sociale, a generaţiei şi, cu cât plagiam mai mult, cu atât aveam impresia că eram autentici. Aveam o ambiţie formidabilă, dar tocmai absenţa oricărei perspective răsturna situaţia. Drogurile nu-şi arătaseră încă decât latura lor ludică, iar sexul era ceva teribil de igienic.

Nu vreau să fac nicio generalizare, nu vorbesc decât despre mine şi despre vreo sută de persoane, cel mult, pe care le cunoşteam (deşi erau, fără-ndoială, într-un număr mult mai mare). Pentru acestea,

şi în această atmosferă atât de deosebită, s-a născut şi a crescut Patty Diphusa. La începutul anilor optzeci, trăiam în permanenţă-în-Fabri-ca-lui-Warhol. Citind *Memoriile* lui Eddie Segwick, am înţeles până în ce punct, şi asta abia peste zece ani, anumite cercuri madrilene semănau cu unele cercuri new-yorkeze.

Cercuri vicioase şi fără scăpare, cum se cuvine.

Cei zece ani dinainte făcuseră din americani arbitrii scenei artistice şi sociale, în timp ce noi încă încercam să ne smulgem din sumbrele şi mirificele noastre mocirle; dar, cu excepţia banilor şi a concursurilor, aveam multe lucruri în comun. Rare sunt persoanele capabile să acţioneze eficient care au înţeles acest lucru. Printre ele, una dintre cele mai eficiente a fost, incontestabil, Fernando Vijande, slăvit să-i fie numele, în timpul unei expoziţii consacrate operelor recente ale lui Andy Warhol (linguri, cruci şi pistoale), s-a aflat la originea întâlnirii dintre două lumi periferice, atât de îndepărtate şi apropiate totodată, în fiecare zi, unii după alţii, îi eram prezentaţi Zeului Warhol, la seratele date în cinstea lui, dar acesta nu acorda nimănui nicio atenţie (nici mulţimii de oameni care lua parte la acele cocktailuri). Andy şi-a arătat la Madrid chipul cel mai egocentric cu putinţă, afişând o detaşare sigură, mulţumindu-se să fie prezent acolo unde era aşteptat, lăsând impresia unei camere de luat vederi în care nu a fost încărcată pelicula. Cel mai mult îl interesau marchizele şi mulţimea, poate eventualii cumpărători; de fapt cred că nimic nu-l interesa cu adevărat.

Am fost mereu considerat un Warhol spaniol, în timpul seratei date la familia March în cinstea lui Andy, m-a între-6

bat din ce motiv. „Pentru că încă nu s-a găsit altceva de spus despre mine”, i-am răspuns.

„La prima vedere, nu semănăm deloc”, mi-a zis el. Răsărea strălucitor din miile de luciri ale faimoasei lui peruci de un blond platinat, iar eu, dintr-o claie de păr încâlcit, negru ca smoala. „Probabil e pentru că în filmele mele apar mulţi travestiţi şi drogaţi”, am răspuns eu insolent, conştient că vorbele acestea şi rolul pe care eram pe cale să mi-l asum aveau ceva ridicol.

De ce amintesc, în prologul cărţii de faţă, această întâmplare? Ah, da. Ca să demonstrez că Party Diphusa era chiar sora mai mică a mulţimii de rătăcite care populează filmele tandemului Warhol-Morrissey. Dacă aş fi ştiut bine englezeşte, asta aş fi încercat

să-i explic maestrului.

Să revenim însă la scena madrilenă în sânul căreia s-a născut Patty, pe vremea când eram cu toţii nişte necunoscuţi, când n-aveam un ban în buzunar, dar când fiecare zi ne aducea o grămadă de noutăţi. Cu Patty puteam să-mi însuşesc aceste veşti şi, în treacăt, să mă dedau scrisului, activitate pentru care am simţit mereu o puternică înclinaţie. Am folosit-o pe Patty drept sprijin în numeroase ocazii; dar *La Luna* a fost cea care a constituit adevărata ei tribună. Fidelă reflectare a sentimentelor mele, Patty sfârşeşte prin a fi dezgustată de ea însăşi şi de toată această frivolitate. Faptul coincide cu perioada în care Movida începea să fie pe val. Petrecerile apăreau până şi-n reviste, proiectele de discuri deveneau realitate, travestiurile erau la modă, iar bârfele umpleau primele pagini ale ziarelor. A dispărut la fel de spontan cum apăruse.

După câţiva ani, Jorge Herralde1 mi-a propus să adun cronicile sale, aşa cum fuseseră publicate în *La Luna*, fără

1 Directorul Editurii Anagrama.

adăugiri sau omisiuni, fidele epocii lor şi sfidând astfel trecerea timpului. Astăzi mă încearcă o adevărată plăcere să le văd strânse într-o carte, în vreme ce, în timpul scrierii lor, niciodată nu eram sigur că voi putea alcătui capitolul următor.

Din toate personajele feminine care s-au ivit de sub pana mea, Patty mi-e cea mai dragă. O tânără înzestrată cu o asemenea poftă de viaţă încât nu doarme niciodată, naivă, tandră şi grotescă, geloasă şi narcisistă, prietenă cu toată lumea şi preţuind toate plăcerile, întotdeauna gata să vadă numai partea plină a paharului! Cineva care, pentru că nu analizează lucrurile decât la suprafaţă, sfârşeşte prin a extrage înţelesul lor cel mai adânc. Patty fuge de singurătate şi o face cu mult umor şi bun-simţ.

Paty, care se înscrie în descendenţa rătăcitelor lui Warhol-Morrissey şi a celei dintâi Divine (*Pink Flamingos* şi *Female trouble*), datorează mult şi acelei *Lorelei* de Anita Loos şi lui Holly Golightly (*Mic dejun la Tiffany*); nu mi-ar displăcea nici să cred că are ceva din tonul imoral şi malefic al lui Fran Lebowitz (*Viaţă citadină*), fără a uita de Dorothy Parker.

Fără să am pretenţia de a o compara cu femei astfel de femei ilustre, nimic nu mă împiedică să amintesc aici că ele nu sunt străine de naşterea lui Patty Diphusa.

Cât despre alte texte, şi ele aparţin aceluiaşi deceniu şi fac inevitabil referire la viaţa şi la meseria mea. În cele patru capitole intitulate „Sfaturi pentru a deveni un cineast de renume internaţional”, nu ezit să-mi iau în derâdere propria carieră. *Autointerviu*, deşi scris în 1984, este încă de actualitate, în măsura în care aş fi în stare să-mi redobândesc dezinvoltura de-atunci.

Naşterea lui Dada este. un text foarte vechi de care sunt foarte mândru. *Sexeris pe vânt* şi *Un început reuşit* 8

sunt porunci cărora le-am răspuns cu suficient de multă clasă. Restul nu e decât „umplutură” menită să potolească foamea fanilor.

În concluzie, nu-mi rămâne decât să vă cer să citiţi această carte cu aceeaşi lipsă de pretenţii care a vegheat la scrierea ei.

PATTYDIPHUSA

EU, PATTYDIPHUSA

Pentru o persoană ca mine, care are atâtea lucruri de spus, cel mai greu e să înceapă. Ei bine, mă numesc Patty Diphusa şi mă număr printre acele femei care „fac” epocă. Ce meserie am? Sex-simbol internaţional sau stea internaţională porno, luaţi-o cum vreţi. Fotoromanele şi mai multe filme de-ale mele, turnate pe peliculă de opt milimetri, s-au vândut foarte bine în Africa, Portugalia, la Tokyo, în Soho şi în talciocurile Madridului. Critica de specialitate afirmă că rolurile mele erotice au în ele ceva inclasabil care mă face unică şi pe care, în orice caz, lumea n-are obiceiul să-l vadă în acest gen de subproducţii. Alfonso Sánchez a fost foarte drăguţ cu mine: „Când faci o felaţie, spectatorul nu remarcă decât ochii şi gura ta”. Se pot spune vrute şi nevrute, dar eu sunt, înainte de orice, o actriţă. De ce s-o ascund? Şi-apoi, să nu ne fie teamă de cuvinte: nu numai că am un trup care-i înnebuneşte pe bărbaţi, dar sunt, în plus, şi deşteaptă, însă nu arăt asta decât din când în când. Nu este de dorit să dezvăluim populaţiei masculine că, sub înfăţişarea de păpuşă-Barbie-super-star, o femeie poate ascunde o mare inteligenţă. Deşi uneori e mai bine să tragi cartea cea mare. De exemplu, ca în timpul acelei serate când l-am întâlnit pe directorul revistei *La Luna*.

— O revistă ca toate celelalte, mi-a spus el cu ironie…

— Îmi place revista dumitale, i-am replicat eu prompt.

— Dar cum e posibil? Nici n-a apărut primul număr!

— Asta nu contează. Când ceva îmi place, îmi place din prima!

Eram atât de convingătoare că s-a simţit obligat să mă flateze.

— Te admir mult, Patty. Ultimul tău fotoroman, *Târfele gemene*, o sărbătoare pentru spirit, şi câtă subtilitate în prostul gust! De ce n-ai scrie şi pentru noi? Ţara asta s-a schimbat mult în ultimul timp. Astăzi n-ar mai şoca pe nimeni faptul că o regină porno are o cronică într-o publicaţie lunară.

Bineînţeles, am acceptat. Când ţi se face o propunere atât de plăcută, doar n-o s-o refuzi! Ca toate femeile de teapa mea, am simţit întotdeauna că am suflet de scriitor!

Cu o mică deosebire, totuşi: când o fată ca MINE se lansează în scris, face întotdeauna afirmaţii filosofice; uitaţi-vă la *Lorelei* de Anita Loos: pur şi simplu filosofie. Ce contează că tocmai persoana în cauză e de fapt subiectul cărţii pe care-o scrie! în ciuda vârstei mele fragede, am cunoscut mulţi oameni, dar cea pe care-o cunosc cel mai bine rămân tot eu. Cred că-i mai cinstit, faţă de cititor, să vorbeşti despre ce ştii. Directorul revistei mi-a şi dat o idee: „Scrie despre o temă de actualitate", mi-a zis. M-am gândit imediat: actualitatea este capacitatea de a acţiona. Iar eu am o doză straşnică de actualitate: eu sunt actualitatea! De îndată m-am convins că subiectul cel mai potrivit şi mai interesant sunt chiar eu. Sunt fericită că m-am gândit la asta: nu e numai actual, ci şi original; până arunci, nimănui nu-i venise ideea să vorbească despre mine.

Bineînţeles, o să scriu despre lume, despre viaţă, cum se va dori. Adică voi vorbi şi despre prietenele mele, Mary Von Etica şi Addy Poasa. Ele sunt foarte superficiale şi mai 14

degrabă monstruoase, dar, cum îşi petrec mai toate nopţile pe stradă, sunt o adevărată mină de informaţii.

Principala virtute a lui Von Etica e inutilitatea: n-a făcut niciodată nimic în afară de faptul că s-a machiat şi s-a arătat pretutindeni… îşi dă cu lac negru pe unghii şi nu le-a mai tăiat de patru ani. Sunt la fel de lungi ca degetele ei. Lungimea unghiilor a imprimat un sens vieţii, vreau să spun că a paralizat-o. Nu poate face nimic cu mâinile, poate numai să fumeze şi să-şi admire degetele amuzându-se copios. Nu poate nici măcar să dea un telefon. Von Etica nu putea ghici că, lăsându-şi ghearele să-i crească, viaţa ei avea să se reducă la esenţial, ca şi cum devenise dintr-odată cu adevărat inteligentă. Dintr-un motiv care-mi scapă, majoritatea femeilor sunt condamnate la o viaţă banală: prostituţie, terorism, creşterea copiilor, gimnastică. Pentru Von Etica, totul s-a schimbat: neputând să-şi folosească mâinile,

nu poate decât să fumeze, să bea şi să râdă cât e noaptea de lungă. Asta numesc eu o viaţă redusă la esenţial, în plus, se îndoapă cu tot felul de cofeturi, cu Raider, Lion şi Nuts. Aş mai adăuga că tot din pricina unghiilor dă dovadă de aşa de puţină sensibilitate şi detestă fructele de mare.

Addy Poasa se mai numeşte şi „agenţia Tass" pentru că are-o poftă de bârfit ceva de speriat. Uneori, ies cu ea şi, cum e de-a dreptul obeză, nu trecem niciodată neobservate!

Şi ea lucrează în domeniul fotoromanelor. Joacă întotdeauna rolul unei matroane de bordel sau al mamei cine ştie cărei fete. Până şi ea spune c-ar fi o Mae West a cinematografiei spaniole. Cred mai degrabă că nu poate fi mai presus de Isabela Garces din filmele lui Marisol.

Mi-aş dori ca paginile-acestea să fie suficient de instructive. De-aceea voi vorbi despre Tass şi Mary, fiindcă ele reprezintă, pentru mine, genul de femei cu care nu trebuie deloc să te-asemeni.

N-am spus că, atunci când directorul de la *La Luna* mi-a propus să scriu la revista lui, mă aflam la o petrecere dată în cinstea lui Andy Warhol. Cineva îi telefonase la New York şi-i spusese că, dacă voia să vină să-şi petreacă o seară la Madrid, cheltuielile de călătorie şi hotelul i-ar fi fost plătite. Răspunsese că va veni. Doar nu se refuză o invitaţie la petrecere, oricât de absurdă ar fi ea. Cu cât erau mai absurde petrecerile, cu atât îi erau mai dragi. Cea care se organizase aici avea toate şansele să-i placă! Christopher Makos, fotograful care-l însoţea (este întotdeauna însoţit de un fotograf, în caz că-i scapă ceva), mi-a spus că Warhol nu venise doar pentru petrecere, ci şi ca să mă cunoască, îi căzuse în mâini fotoromanul meu cel mai murdar, *Sărutul negru*, şi-avea halucinaţii cu mine. La Barajas, chiar le-a declarat ziariştilor că femeia care-l influenţase cel mai mult ca cineast şi pictor era Patty Diphusa, adică eu. Pare-se chiar că un efeb spilcuit ar fi mers la celebra Factory din New York cu un exemplar din *Sărutul negru* şi unul dintre filmele porno turnate pe peliculă de opt milimetri în care am jucat, afirmând că el însuşi le scrisese şi le regizase!

— Scenariul şi regia nu mă interesează deloc, dimpotrivă, mă dezgustă. Dar Patty Diphusa e un geniu. Dacă Patty Diphusa ar fi trăit în America, ar fi avut propriul ei program TV, asta cred eu că i s-a replicat efebului spilcuit.

Nu ştiu, dar, probabil că după ce primisem atâtea complimente

din partea creatorului artei pop, o să merg în Statele Unite să-ncerc ceva.

Uf! E incredibil cât sunt de creativă. Fără să-mi dau seama, am scris mai mult de două foi fără să spun nimic, în fine, voiam doar să mă prezint, în paginile următoare, voi avea ocazia să-mi deschis inima în faţa voastră, căci până şi un sex-simbol are inimă…

REALITATEA IMITA PORNOGRAFIA

Am încheiat capitolul precedent afirmând că până şi-un sex-simbol are inimă. Făceam, evident, referire la mine. Nu ştiam pe-atunci câte lucruri false spunem când scriem, e ceea ce criticii numesc creaţie. Un lucru e sigur: sunt îndrăgostită. Aţi citit bine: îndrăgostită. Am să vă povestesc cum s-a întâmplat. Tocmai sosisem la Ibiza cu prietena mea, imposibila şi surprinzătoarea Addy Poasa, pe care heroina n-a ajutat-o să slăbească nici măcar un gram. E incredibilă fata asta, e singura *junkie* pe care-o ştiu care a rămas grasă! în realitate, s-a aruncat temeinic în braţele heroinei ca să nu rămână pe dinafară sau, cum spune chiar ea, „pentru că este o femeie amatoare de experienţe”. Dar drogurile tari i-au reuşit atât de bine încât are, uneori, un aer la fel de flasc ca şi o farfurie cu tocană de intestine preparată ca la Madrid. Nu vreau să-i dedic însă prea multe rânduri: ea nu-i suficient de comercială… eu, da.

De-abia coborâte din avion, am aflat că acolo avea loc o expoziţie consacrată picturii algeriene de avangardă şi că ea era urmată (expoziţia, nu pictura) de o petrecere la o casă din Puerta de Hierro. Aş minţi dacă aş spune că mă interesează pictura avangardistă algeriană, dar îmi oferea ocazia să mă laud cu bronzul meu autumnal şi, ţin s-o precizez, natural. Am ajuns destul de târziu şi destul de afumate. La intrare l-am întâlnit pe costus. Nu-ncăprea nicio îndoială: noua pictură algeriană plagia tânăra pictură madrilenă! Am încercat să schiţez un gest, ca pentru a-i spune că nu era pe gustul meu, dar cel mai mult mă interesa de fapt să capăt adresa petrecerii. Ca întotdeauna, Addy şi-a făcut loc într-o maşină fără să fi fost invitată. Şi m-a lăsat baltă acolo, sprijinindu-mă de uşa de la intrarea în galerie.

În clipa aceea doi tineri s-au apropiat de mine. Te conducem la petrecere? Le-am răspuns că eram de acord, dar că înainte de asta trebuia să vomit aici, pe trotuar. Uf, după asta m-am simţit mult mai bine. În maşină era atât de cald încât am aţipit imediat; dormeam atât de profund că nu eram deloc atentă la cei doi.

eu nu semăn deloc cu dewi sukarno care atrage mereu atenţia asupra seninei sale frumuseţi şi elegante. Mă număr printre femeile care, pur şi simplu în orice clipă, de pildă după ce au pregătit o gustare bunicică, sunt în stare să-i scoată din minţi pe bărbaţi. Uneori uit că sunt o adevărată bombă sexuală şi, cu o bombă ca mine, unii bărbaţi mai uită de bunele maniere, în special când abia au ieşit din închisoarea unde fuseseră aruncaţi pentru crimă cu premeditare, iar numai mirosul de fofoloancă e de-ajuns ca să-i facă să-şi piardă stropul de raţiune care le mai rămăsese. Vreau să spun că, atunci când am intrat în maşină, am adormit într-o clipă, iar când m-am trezit nu mă aflam într-o luxoasă vilă din Puerta de Hierro, ci într-o casă bătrânească de ţară, întinsă pe pământ ca o zdreanţă învechită, semănând cu o cântăreaţă punk, cu clitorisul adormit atacat de un mădular devastator. Şi totuşi, n-am început să ţip pen-tru-atâta. Nu-s chiar aşa de idioată, dar am pus întrebările cuvenite. „Unde mă aflu?", „Ce caut aici?" Drept răspuns, am primit un pumn în plină faţă şi un salut de genul „Nu mai face pe proasta. Ai vomat ca să ne provoci. Târfă". E întotdeauna 18

flatant să-i vezi pe bărbaţi „înnebuniţi de dorinţă" pentru tine, dar trebuie să recunosc că mi-a fost frică.

În timp ce unul mă penetra, celălalt mă ciupea de sâni ca şi cum ar fi vrut să se convingă că nu erau falşi, în ciuda circumstanţelor, mi-am pus la lucru tot farmecul şi le-am spus să nu-şi facă griji: vom face, farmecele mele şi cu mine, tot ce doreau. Fără-ndoială, buna mea educaţie i-a scos din minţi. Nu sunt atrasă în mod deosebit de morbid şi, cum nu e pentru prima oară când sunt violată, nu voi povesti chiar totul în cele mai mici detalii.

Pe scurt, unul ieşise din închisoare şi puţin a lipsit să nu mă ia drept maică-sa. Celălalt, în afară de faptul că era homosexual, era timid şi mă văzuse prin tot soiul de cluburi. Felul meu de a fuma îl fascina pe cel dintâi, care se îndrăgostise de mine şi mă idealizase. M-am prins repede că cel de-al doilea era îndrăgostit de prietenul lui din cea mai fragedă pruncie, îi promisese, cu ocazia ieşirii din închisoare, un cadou care să fie ce-i-plăcea-mai-mult-pe-lume: adică EU. îi înţelegeam, bineînţeles, dar prefer, în general, ca lucrurile să fie făcute într-un mod mai civilizat; mă deranjează ca VIAŢA reală să fie ca în fotoromanele porno, în final, devine plictisitoare această realitate care imită pornografia, mai ales dacă eu joc rolul principal. După ce m-a insultat,

cum i-ar fi plăcut s-o înjure pe maică-sa, Asasinul i-a spus celuilalt să mă-fută, iar celălalt i-a răspuns c-ar prefera să se masturbeze privindu-ne, la care Asasinul i-a replicat că eram cadoul lui, de care însă prietenul lui nu era în stare să se folosească, şi, cum lucrurile stăteau aşa, l-ar împărţi cu el bucuros. Cum celălalt însă nu înţelegea, Asasinul îi explică: îşi va vârî mădularul în pizdă în acelaşi timp cu el! „Nu ştiu dacă e suficient loc pentru amândoi", am insinuat eu. Asasinul mi-a mai tras un pumn ca să mă facă să tac. Trebuia neapărat să mă concentrez asupra unui exerciţiu de relaxare: mă gândeam că mă aflam pe o insulă pustie, stând goală la soare, scăldată de zgomotul mării şi mângâiată de briza Caraibelor.

Nimic mai firesc decât să fiu violată de doi psihopaţi. Dar să mai fiu şi-abandonată într-o casă la ţară, în zori, cu o faţă de vampir din filmele mexicane, asta-i de-a dreptul insuportabil! Aşa că le-am zis că le mai rămăsese, acum că mă violaseră, să mă ducă înapoi acasă: simţeam nevoia să fac o baie, şi-n gaura asta uitată de lume nu erau taxiuri! Mi-au răspuns atunci că nu-ndrăzneau să mă privească în ochi şi că preferau să uite tot ce se-ntâmplase, să uit şi eu totul. Nici măcar în *Târfele gemene*, unul dintre celebrele mele fotoromane, n-aveam un aer aşa de respingător. Am găsit remarca respectivă foarte neplăcută şi-am înţeles că, în anumite situaţii, femeile n-au decât o singură soluţie: să devină feministe. Şi mă aflam chiar într-una din acele situaţii. Nu pentru că m-aş fi temut să nu-ntâlnesc alţi doi psihopaţi, nici măcar de frică să nu mă violeze ei încă o dată în noaptea aceea. Nu: mă-ngrijora că nu ştiam cum să mă întorc acasă. Doar n-o să vă învăţ pe voi: toată lumea ştie ce probleme are transportul în comun din Madrid!

Am zărit o lumină care licărea în depărtare şi, cum am reflexe rapide, m-am aruncat imediat în calea maşinii pentru a o obliga să oprească. De când cu sosirea extratereştrilor, oamenii nu se mai miră când trebuie să ia autostopişti în circumstanţe stranii… Am dat peste-un tip. „Ce-aţi păţit?", m-a întrebat. „Lăsaţi-mă să urc şi-o să vă povestesc tot", i-am răspuns. Şi i-am povestit totul, chiar şi ce nu se întâmplase. Nu mai era vorba de nişte simpli asasini, ci de un grup basc de *heavy-rock*, toţi foarte solizi, vânjoşi, cu ochi frumoşi, bărboşi. Am adăugat chiar că unul dintre violatorii mei era fratele lui Miss Spania ’83 care, cum ştie toată 20

lumea, e bască. Şi, pe lângă faptul că erau rockeri, trebuie să fi

fost şi terorişti. Mă prezentam foarte bine, ca una dintre Preotesele Viciului din *sale* de pasolini. Eram aşa de explicită încât ajunsesem chiar să mă excit gândindu-mă dacă nu cumva lucrurile s-au petrecut într-adevăr aşa în acea noapte. Pentru că eu, ştiţi dumneavoastră, nu ştiu dacă v-aţi dat încă bine seama, dar sunt o femeie care nu se teme de plăcere. Tot pălăvrăgind, i-am pus tipului mâna pe prohab şi mi-am dat seama că şi el era aproape la fel de excitat ca şi mine, ticălosul! Cum nu eram departe de casa de la ţară, paradisul iubirii libere, am făcut dragoste. Mi-a spus să fiu atentă, să nu-i las semne, pentru că era un băiat… foarte sensibil. A mers bine. La sfârşit, în timp ce ne îmbrăcam, mi-a mărturisit că era prima oară când lingea o pisicuţă… mărturisire care pe loc m-a înmuiat. eu, cea mai modernă, cea mai expertă, cea pe care nimic n-o mai emoţionează, nici măcar cuvintele însoţite de ceva în plus, de genul unui pumn de diamante, de pildă, ei bine, de astă dată am fost emoţionată. Deşi sunt o vedetă porno, sunt îngrozitor de sentimentală.

Când m-a condus până la uşa casei, iar eu i-am spus: „Ai două minute să mă dezamăgeşti. Cred că m-am îndrăgostit de tine", mi-a răspuns; „Sunt căsătorit şi am doi copii". „Dar asta nu mă dezamăgeşte. Mi-aş dori să fiu dezamăgită ca să pot dormi liniştită în noaptea asta fără să mă gândesc la pula ta". L-am sărutat. Mi-a cerut încă o dată să nu-i las urme. Am continuat să-l găsesc la fel de delicat. „Dă-mi numărul tău de telefon, în caz că voi avea chef să te văd. Notează-l pe-al meu. De când am împlinit nouă ani, bărbaţii n-au încetat să-mi dea târcoale. Ce părere ai despre asta?", i-am zis dintr-o răsuflare, întrebările nu sunt niciodată indiscrete, dar răspunsurile pot fi, uneori. „E-n regulă. Te las. Simt nevoia să fac o baie", am adăugat.

Şi ne-am despărţit, în timp ce făceam baie, m-am gândit din nou la noaptea aceea. Imaginile mi se perindau prin faţa ochilor ca şi când m-aş fi drogat. O imagine stăruia totuşi: *Nu mai linsesem niciodată o pisicuţă înainte de-a ta*. *Nu mai linsesem niciodată o pisicuţă* înainte *de-a ta*… Nu-mi puteam scoate asta din cap. Oare ce credea despre mine? Sunt sigură că m-a considerat o târfă. Se înşală. Sunt doar o femeie cu o viaţă agitată. O să-l sun mâine să-i spun asta. Cum vă puteţi da seama, sunt nebună după el. Nu mă interesează nici să stăpânesc lumea, nici orice altceva. Nu mă gândesc decât la un singur lucru: la El. Repet, sunt dependentă de el. Mi-a intrat în suflet.

SCENĂ DE MENAJ ÎN TOALETA UNEI DISCOTECI

Am făcut o baie cu argilă. Când mă violaseră, cu câteva ore înainte, în casa de ţară, adevărul e că eram plină de noroi, dar nu-i acelaşi lucru. Dac-aveţi de-ales, vă recomand argila pentru piele. E ca şi cum o mască v-ar acoperi tot corpul. Când eşti un sex-simbol, aşa ca mine, nu-i de-ajuns să ai o mutrişoară drăguţă. Esenţial rămâne totuşi trupul. Sunt suficient de rezistentă, dar mă simţeam obosită, în orice caz, amintirile mă ţineau trează. Iar duşul după baie, cum ştie fiecare, tonifică. M-am paraşutat deci spre club.

Ploua. O dată ieşită în stradă, mi-am zis: „Cel puţin nu ploua când m-au violat”. Găsesc întotdeauna un motiv ca să rămân optimistă. Deşi sunt sex-simbol, sunt suficient de echilibrată. Ploua torenţial. Un doamnă psiholog îndrăgostită de soţul ei şi cu copii ar fi stat acasă. Dar prudenţa nu-i punctul meu forte, şi-apoi nu cu asta se câştigă bani frumoşi. Acum câteva zile, mi-am cumpărat un video, dar tot nu ştiu cum merge. Când o să-l stăpânesc la perfecţie şi-o să am multe casete, îmi va fi, probabil, ca un adevărat soţ, care va şti să umple ceasurile pierdute şi mă va împiedica să ies în nopţile furtunoase, în căutare de aventuri. Pentru moment, n-am casete care să ştie să mă ţină-n pat.

Pe ringul de dans, oamenii se legănau, iar cincisprezece băieţi mă priveau cu insolenţă. Le puteam citit în ochi: „E

Patty Diphusa, marea vedetă internaţională”, însă niciunul dintre ei n-a îndrăznit să se-apropie. „E un sex-simbol, nu-i chiar oricine!” Câteva secunde mi-au fost de-ajuns ca să-mi fac o părere. Unul singur a făcut clic. Nu dansa, dar, tot vorbind cu o adolescentă obscenă, îşi mişca muşchii în ritmul muzicii. Urmărindu-l, am ghicit că era un bun dansator. Când sunt în călduri, sunt foarte „receptivă”, în acele clipe puteam prezice viitorul oricărui om politic. Băiatul acela avea ceva anume care mă atrăgea. Şi nu vorbesc de pachetul care-i umplea prohabul, nici de braţele care păreau o adevărată uzină de vitamine. Nu, era cu totul altceva. Dar nu ştiam ce.

Îmi plăcea mult să-i privesc pe oameni dansând. Aveam chef şi să-l admir pe el. Adolescenta obscenă mi-a cerut o ţigară.

— N-am, dar ştiu de unde se pot cumpăra. Ţine. Adu-mi un pachet şi ia-ţi şi tu una.

I-am dat o bancnotă. Şi-am rămas singură cu băiatul. Acum eram sigură, îl mai văzusem şi-n altă parte. Avea el ceva, poate mirosul lui, modul de a-mi spune „salut”, surâsul. Nu ştiu… I-am spus:

— Dacă dansezi pentru mine, îţi dau tot ce vrei.

— O să dansez, dar n-am nevoie să-mi dai nimic, îmi place să dansez, şi asta mi-e de-ajuns.

Tina Turner s-ar fi umezit toată văzând ce făcea frumosul ăla pe ultimul ei cântec. Şi dacă Prince l-ar fi văzut dansând pe-al său *Dirty Mind*, n-ar fi ezitat să facă un turneu gratuit în Spania, numai ca să ia micul dejun cu el. Într-un cuvânt, băiatul ăsta era un spectacol în sine. Părea ieşit direct din „Juventud Baila". Dacă ar fi dansat o jumătate de oră, ar fi putut deveni plictisitor, dar nu era cazul, iar cele cinci minute pe care tocmai mi le oferise erau o injecţie intravenoasă cu tărie. N-a fost o idee proastă să-i cer să danseze. S-a apropiat de mine. 24

— Am luat amfetamine… Aş putea dansa toată noaptea. Aş putea face absolut orice.

— Vino, i-am spus luându-l de mână şi încercând s-o evit pe adolescenta obscenă care cobora din capul scărilor. Am o datorie la tine. Vreau să-ţi fac un cadou.

Şi l-am dus în toaletă. Am intrat la bărbaţi şi ne-am încuiat acolo. M-a întrebat:

— Despre ce-i vorba? Ai cocaină?

— Da.

Şi zicându-i asta, m-am repezit să-i închid gura ca să nu mai ceară alte droguri. La capitolul droguri, tinerii sunt insaţiabili, în timp ce buzele lui se lipeau de-ale mele, l-am dezbrăcat. viaţa este trecătoare. Uneori n-avem altă soluţie decât să facem mai multe lucruri deodată dacă vrem să profităm la maxim de viaţă!

— Să nu-mi laşi semne, îmi zise.

— Ţi-e ruşine? Sunt rănile războiului, decoraţiile pe care ţi le oferă ambasadoarea plăcerii. N-ar trebui să-ţi fie ruşine cu ele, dimpotrivă.

— Fiecare cu angajamentele lui.

— Ştiu. Şi cel mai rău lucru pentru o fată liberă e să dea tocmai peste bărbaţi care au fost luaţi!

Oare cum a făcut să-mi ridice fusta până la subţiori în timp ce mă străduiam să-i bag în cap concepte aşa de importante şi-l ajutam să-şi dea jos pantalonii, până la genunchi? Habar n-am. Sigur e doar că a făcut-o şi că n-o voi regreta niciodată. Locul nu ne permitea să facem un 69, cum, firește, simţeam impulsul. Am hotărât s-o facem fiecare pe rând. El a îngenuncheat. După ce m-a lins cu nesaţ, şi-a ridicat capul şi mi-a mărturisit:

— E pentru prima dată când ling o pisicuţă.

— Şi tu!

— Ce vrei să spui?

— E pentru a doua oară în noaptea asta când mi se spune asta. Ca şi despre semne, începe să mi se facă lehamite.

Nu era cazul să-mi sară muştarul acolo şi, cum sunt o fată echilibrată, am preferat să mă gândesc că violatorii îmi purtaseră noroc.

Oricum, nu era momentul pentru tergiversări. Condusă de un simţ înnăscut ai dreptăţii, am îngenuncheat şi i-am muşcat cu poftă, în joacă, glandul. Părea la fel de fericit ca şi mine.

— Amfetaminele sunt divine, i-am zis.

Am făcut tot ceea ce două persoane care au un strop de bun-simţ şi care sunt pline de vitalitate pot face într-un metru pătrat de W.C. Abia ajunsesem la cel de-al treilea orgasm când bătu cineva la uşă.

— Ocupat! am strigat.

— Aici e-o orgie. Dacă vrei să participi, îţi deschidem uşa, spuse partenerul meu.

Cum se poate lesne constata, e-un tip foarte deschis. N-am spus nimic, nu era momentul s-o fac pe sclifosită. Am deschis uşa şi ghici cine era? Tipul-care-mă-culesese-din-casa-de-la-ţară-după-ce-psihopaţii-mă-vio la-seră-când-unul – dintre-ei-tocmai-ieşise-din-închisoare. Dialogul care a urmat suna cam aşa:

— Tu? a spus vizitatorul.

— Tu? l-am întrebat eu după ce l-am recunoscut.

— Iar tu? m-a întrebat el după ce m-a recunoscut.

Ca întotdeauna când mă aflu într-o situaţie neplăcută, m-am comportat în modul cel mai firesc cu putinţă.

— Intră şi fă-te comod cum poţi. Ai sosit la momentul potrivit.

— Mulţumesc mult, îmi răspunse el pe-un ton agresiv. Părea furios. „Mă iubeşte, am crezut. Şi nu-i place să mă vadă prin closete cu altul". Chiar dacă sunt flatată, nu-mi uit 26

niciodată condiţia de femeie liberă. Aşa că i-am reproşat pe un ton suficient de „feminist":

— Ce s-a întâmplat? Te deranjează că mă culc cu altul? Nu se descurajă şi-mi răspunse prompt:

— Da, mai ales dacă celălalt e logodnicul meu.

— Ce? Nu eşti căsătorit?

— Ba da, cu mine! explică dansatorul scoţându-şi mădularul din mine şi băgându-l la loc în pantaloni.

— Unde v-aţi cunoscut?

Venise acum rândul tipului din club s-o facă pe ofuscatul:

— Scuzaţi-mă. Nu-mi plac scenele de menaj. Sunt prea modern pentru asta.

— Nu pleca, zise noul venit, cel care mă luase din casa de la ţară. Eu mă simt stingherit, nu tu.

— Ba nu, eu sunt în plus. Te-aş fi putut aştepta acasă. Ai spus că te-ntorci din călătorie pe la miezul nopţii.

— Îngăduiţi-mi să fiu generoasă încă o dată, le spusei eu foarte demn, fără niciun strop de orgoliu, nu-mi plac bărbaţii orgolioşi. Plec eu. O să mă uitaţi repede. Am fost atentă să nu vă las semne.

Apoi am ieşit din discotecă.

Pe scări, o mulţime de tineri m-au privit, dar niciunul n-a îndrăznit să-mi vorbească. Probabil că o anumită decepţie se putea citi pe chipul meu. În stradă, nu mai ploua. Fidelă devizei mele, nu doream să văd decât partea bună a acestei aventuri… Era frig, dar simţeam nevoia să mă plimb şi să mă gândesc pentru o clipă, înainte de-a lua un taxi, am încercat să fac un bilanţ al serii… Şase jocuri, patru bărbaţi, toţi nebuni după mine. Şi eu întorcându-mă singură acasă! Dar nu-mi păsa. Prefer să fiu o fată independentă decât să fiu cu un asasin proaspăt ieşit din închisoare şi prietenul lui ciudat sau cu un cuplu bisexual lipsit de capacitatea de a improviza. M-am gândit: „Când ajung acasă, o să-mi fac o supă Campbell din coadă de vacă, e foarte reconfortantă". Faptul că locuieşti singură poate avea şi avantaje dacă ştii să te organizezi.

„Uite-un taxi, o să-l iau. Nu se ştie niciodată, poate că şoferul?"

UN KIL DE FRUCTE DE MARE

(capitolul meu preferat)

Am urcat în taxi. Şoferul era un amestec de Robert Mitchum şi Sean Connery. Un dur, în definitiv. Mi-au venit în cap nişte cuvinte, cuvinte pe care le citisem undeva, pentru că eu citesc mult. Nimic nu-mi face mai mult chef de citit decât să văd pe cineva citind în autobuz, în sălile de aşteptare sau într-un snack-bar. Am citit cuvintele următoare peste umărul cuiva, într-o cafenea: „Norocul aparţine celor

îndrăzneţi". eu eram singură, or, eu sunt îndrăzneaţă şi ceva bani nu mi-ar strica, în plus, ciudata scenă conjugală la care tocmai asistasem mă excitase. Tot ceea ce mă descumpăneşte mă stimulează. Atunci pot face absolut orice, numai să mă întorc acasă nu. Casa nu e făcută decât pentru somn, reflecţie sau duş: făcusem deja un duş şi reflectasem suficient pentru o noapte!

— Unde mergem? mă întrebă şoferul de taxi cu siguranţa unui profesionist al volanului.

— Nu ştiu.

Radioul mergea şi ploua din nou.

— Iar blestemata asta de ploaie, se plânse ele cu o anumită indiferenţă.

La radio, weather girls cântau *It's raining men*. *Alleluia*.

— Da, am aprobat eu. E pe cale să plouă cu bărbaţi.

— Ce spuneţi? (îmi vorbea de parcă tocmai suferisem o lobotomie.)

— Cântecul de la radio zice că „e pe cale să plouă cu bărbaţi". Nu vorbiţi engleza?

— În noaptea asta, încă nu. Era un dur, v-am zis eu bine…

— Vreţi să mergeţi undeva anume sau vreţi numai să-mi demonstraţi că nu sunteţi mută?

Nu ştiu ce făcea individul ăsta la volanul taxiului său: era Dashiell Hammet în carne şi oase! Ce conversaţie! Eram în al nouălea cer, dar nu voiam s-o arăt.

— Duceţi-mă undeva pe drumul cel mai lung.

— Şi pe unde vine asta?

— Ar trebui să ştiţi. Doar sunteţi un profesionist, nu-i aşa?

— Vă înşelaţi. Fac meseria asta pur şi simplu din snobism.

— Am bani.

— Câţi?

— Cinci mii de pesetas. I-am arătat banii.

— Cu ăştia putem merge în mai multe locuri…

— Duceţi-mă peste tot!

Detest să fiu surprinsă, dar uneori neprevăzutul te poate ajuta să te regăseşti. Peste patru ore, trebuie să merg la muncă. Următorul meu fotoroman se numeşte *Muşchi de foc*. Este povestea unei vrăjitoare care, în urmă cu câteva secole, pedepsea bărbaţii care nu voiau să se culce cu ea aruncând asupra lor groaznice blesteme. A

sfârşit pe rug, bineînţeles. Astăzi, lucrurile nu mai stau aşa! Când o femeie vrea ceva, puţină abilitate îi ajunge ca să-l obţină. Nimic nu-i mai bun ca o femeie vibrând de dorinţă prin toţi porii. Nicio forţă omenească nu-i poate rezista: bărbatul simte nevoia să-şi dovedească faptul că îi poate provoca unei femei 30

mai mult de câteva gemete. Unii cred că sunt prost-crescuţi, dar în realitate au o inimă de aur.

Aş fi putut continua să vorbesc inteligent timp de câteva ceasuri, dar mi-a tăiat-o scurt. Cu doar trei cuvinte:

— Am ajuns.

Am coborât din taxi. Nu ştiam unde mă aflam. Nu mai ploua. Era aproape cinci dimineaţa. Era frig.

— Ce-i asta?

Mercamadrid: un centru de distribuţie care aprovizionează supermarketurile. Ai fi zis că-i un enorm garaj, plin de docheri care cărau lăzi cu peşte proaspăt. Bărbaţi în salopete albastre, ţipând ca-ntr-un coşmar. *blade runner*, nu altceva. Obscuritate. Ploaie nesfârşită, picătură cu picătură. Şi toţi bărbaţii aceia într-un continuu du-te-vino, serioşi, îndeplinind sarcini ciudate. Eu, care sunt, înainte de orice, o fată sensibilă, eram impresionată. Numai apariţia fructelor de mare mai înveselea puţin toată tristeţea aceasta: fructe de mare care păreau aproape vii.

Am intrat atunci într-un gigantic bar unde se servea unul din acele rachiuri care, în nici două secunde, trebuie să-ţi perforeze stomacul. Şoferul de taxi a comandat o cafea, iar eu o „Cuba libre". Îmi doream ca băiatul ăsta (care nu-mplinise încă patruzeci de ani, dar părea la fel de matur ca Sean Connery, cel puţin prin mutra simpatică) să-mi explice ceva. Cu orice mă obişnuiesc, numai să mi se explice. Aşa pot să-mi fac o părere şi să-mi scriu cronica din *La Luna* care, în treacăt fie spus, îmi aduce un salariu de mizerie.

— Ce chestie, i-am zis, locul ăsta seamănă cu o catedrală. Dar ce naiba căutăm noi aici?

— Aveam chef să beau o cafea. E unul dintre puţinele locuri unde se serveşte la orice oră.

— Întotdeauna-i aşa?

— Ce anume să fie întotdeauna aşa?

— Nu te gândeşti decât la tine?

— Înainte nu mă gândeam decât la ceilalţi.

— Cum o chema?

— Avea mai multe nume. Dar e o poveste veche. Auzind asta, latura mea sentimentală a preluat conducerea.

— Îmi plac bărbaţii ca tine. Ne putem tutui… Arătaţi bine, dar munciţi prea mult. Puţinul pe care-l dăruiţi trebuie să vi-l smulgem cu cleştii.

— Nu te sfătuiesc să-ncerci.

— Lasă-mă să hotărăsc singură, te rog, sunt obişnuită.

— Mai bine întoarce-te acasă. A venit vremea să te odihneşti puţin.

— Eu nu dorm niciodată.

— Nici eu.

A dispărut. Am crezut că s-a dus la toaletă. Voiam să-l prind din urmă, nemaifiind de mult ceea ce se cheamă o „fată cuminte" (bărbaţii devin încrezători mai repede în toalete, iar tipul ăsta tăcuse prea mult), chiar în clipa când se întorcea cu un pachet sub braţ: „Hai să mergem", îmi zise…

Când să ieşim, m-am intersectat cu un tânăr care mă fixa cu privirea: fără îndoială, mă recunoscuse, îmi doream pe bune să-mi ceară un autograf în faţa şoferului de taxi; aşa că i-am aruncat o ocheadă plin de simpatie ca să-l fac să se decidă. Dar cretinul n-a făcut nimic şi-a trebuit să iau eu iniţiativa. M-am apropiat de el:

— Mă numesc Patty Diphusa, sunt marea vedetă internaţională porno. Mi-ar plăcea să-mi dai un autograf.

Bietul băiat nu-şi mai revenea. Am scos un stilou şi o hârtie din geantă şi i le-am dat.

— Scrie-mi o dedicaţie drăguţă, i-am cerut, luându-mi aerul cel mai fermecător din lume.

Băiatul a luat ce-i întinsesem şi-a scris câteva rânduri: „Lui Patty, cu admiraţie şi respect". 32

— Locuiesc pe strada Canillas, la numărul 19, i-am aruncat şoferului o dată ajunşi în taxi.

Pe drumul de întoarcere n-am scos un cuvânt. Ascultam radioul, contemplam maghernițele zgâlţâite de vântul iernatic. Apoi, am ajuns acasă.

— Nu te invit să urci.

— Poate altă dată, dacă o să ne revedem.

— Ies adesea în oraş.

— Şi eu.

— Bine. Cât îţi datorez pentru plimbărică?

— E gratis. N-am pus aparatul.

— Ah, nu! Nici nu se pune problema!

— Aveam nevoie de companie.

— Aş fi putut profita mai mult…

— Ştiu. Mi-a plăcut mult episodul autografului: tandru şi amuzant, înainte, aşa-mi plăceau şi mie lucrurile.

M-am decis să cobor din maşină, bărbatul ăsta, hotărât lucru, îmi stârnea prea mult curiozitatea.

— Ţine, l-am cumpărat pentru tine din piaţă, îmi spuse întinzându-mi pachetul.

— Mulţumesc. Şi eu am petrecut clipe frumoase. La început, oamenii care nu scot o vorbă mă enervează puţin, după care sfârşesc prin a-mi fi pe plac. La revedere.

Am urcat la mine. Avea să se crape de ziuă în curând. Am desfăcut pachetul pe masa din salon. Homari! Cum să explic oare emoţia care-a pus atunci stăpânire pe mine? Aveam lacrimi în ochi. M-am dus la fereastră şi am deschis-o în ciuda frigului. Taxiul întorcea în capătul străzii, dar l-am putut zări făcându-mi semn cu mâna prin geamul deschis.

Nu mă înşelasem. Bruta asta de şofer de taxi, încă marcat de trecutul său, ascundea o inimă de aur.

În ciuda frigului, un aer de primăvara mi-a inundat sufrageria.

LIMBAJUL ESTE O CONVENŢIE

SAU LOGODNICUL AMNEZIC AL ANA CONDEI

Oare cum poate un kil de homari să mă emoţioneze la fel de mult ca Meryl Streep în rolul unei turcoaice? Sunt uneori surprinsă de propria mea sensibilitate. Trăim într-o epocă foarte dificilă, în care nu-i loc pentru sensibilitate. Păcat, de la sensibilitate la tristeţe nu-i decât un pas, şi-atunci ne simţim ca o şosetă veche aruncată-n zăpadă. Tocmai mă pregăteam să plec când a sunat telefonul.

— Alo?

— Salut.

Era vocea unui tânăr. Păstrez întotdeauna o amintire de la admiratorii mei (poate fi un colier de briliante false sau o invitaţie la Tallin, de pildă, capitală Estoniei, pe malul Mării Baltice). Vocea însă o uit prima.

— Cine eşti? l-am întrebat.

— Ei bine…

Vocea era foarte ezitantă.

— Ia ascultă, ai văzut cât e ceasul? Ştiu că-i o tâmpenie să pui o asemenea întrebare când habar n-ai cine te sună, dar simţeam nevoia să zic şi eu ceva.

— E ora şase dimineaţa. Mai mult nu pot să-ţi spun.

În ciuda eforturilor mele, nu-i recunoşteam vocea. Mai bine zis, n-aveam chef să i-o recunosc fiindcă, până în clipa 34

plecării la studio, n-aveam nimic de făcut şi mă amuza să continuăm în registrul *Vocii umane*.

— Mă numesc Patty, celebra… ştii? Pe tine cum te cheamă?

— Cred că mi-am pierdut memoria. Nu-mi aduc aminte nimic.

— Ascultă, eu sunt femeia cea mai tare pentru 100% din oraş, în ciuda succesului meu, nu mi-am pierdut spontaneitatea. Nu-ţi da osteneala să inventezi tot soiul de poveşti ca să faci cunoştinţă cu mine.

— Credeţi-mă. Sunt profund tulburat. Nu ştiu nici cine sunt, nici ce caut în cabina asta de telefon.

Părea că vorbeşte serios şi asta m-a excitat.

— Vorbeşte-mi despre trupul tău. Cum arăţi?

— Habar n-am.

— Priveşte-te în geamurile cabinei şi descrie-te.

— Par tânăr. Douăzeci sau douăzeci şi doi de ani.

A început să se descrie, încet, asemeni cuiva care învaţă să citească. Ori toate astea erau adevărate, ori era cel mai mare flecar al secolului.

— Eşti frumos?

— Da.

— Înalt?

— Un metru optzeci, poate mai mult. Sunt zvelt, dar numai atât cât trebuie, ca un efeb. Port jeanşi.

— Du-ţi mâna la prohab şi spune-mi ce găseşti.

— Îţi poţi închipui.

— La ora asta, imaginaţia mea se confundă cu dorinţele mele, iar dorinţele mele n-au simţul măsurii, fii mai exact.

— Natura a fost foarte generoasă cu mine.

— Am oroare de eufemisme, dar am încredere în tine. Ochii?

— Deschişi la culoare. Verzi sau albaştri.

— Îţi luminează extraordinar privirea? Te hipnotizează când îi admiri în geam, în asemenea măsură încât nu te poţi dezlipi de ei?

— Da, exact aşa.

— Cu asemenea ochi, mi-aş dori să fii brunet.

— Sunt brunet.

— Fabulos. Adresa mea: strada Canillas, numărul 19. Te-aştept. Dacă trebuie să-ţi aminteşti ceva, o să te ajut.

Când l-am văzut în faţa uşii, am înţeles totul. Era logodnicul oribilei individe pe nume Ana Conda, în casa căreia stăteam cu chirie şi care, încă din copilărie, încerca să intre

ÎN COMPETIŢIE CU MINE pe planul FRUMUSEŢII şi al PRICEPERII.

(Nu vreau să vorbesc despre ea, deşi posedă anumite virtuţi hipnotice pe care nu le foloseşte decât atunci când vrea să seducă. Ana Conda n-a ştiut niciodată să se vândă, iar eu am uitat ce voiam să vă spun.) Băiatul ăsta avea numărul meu de telefon pentru că mai înainte fusese al Anei. Nu-l văzusem decât odată cu ea, pe stradă. Mi-aduc aminte că începusem să ţopăi, să scot nişte sunete ciudate, cum fac indienii când dansează de jur-împrejurul unui totem pentru a arăta că nu mă lăsa indiferentă, dar Anei nu-i convenea şi plecase fără să-şi mai ceară restul. De-atunci nu-i mai revăzusem niciodată. Chiria o plătesc prin intermediul băncii. Tânărul semăna cu Mel Gibson, dar mult mai înalt, mai bine dotat şi, în plus, simpatic. Nu-i drept ca o scorpie ca Ana să profite de-un asemenea trofeu. Uneori, în viaţa unui sex-simbol, se petrec lucruri care ne fac să credem că există dreptate pe lume.

— Intră, dragul meu. Îmi făceam griji pentru tine. Credeam că-i o glumă, dar văd că nu poţi trăi fără mine. Uită discuţia noastră. Nu ne vom despărţi niciodată. Ştiam că eram cea mai importantă din viaţa ta, dar nu credeam că-ţi 36

vei pierde minţile dacă te voi părăsi. Nu se va mai întâmpla. Să ne sărbătorim împăcarea făcând amor ca animalele toată noaptea. Astăzi, am încercat să te uit regulându-mă de zeci de ori, dar sexul de împăcare în pat e-ntotdeauna cel mai straşnic.

A intra în casă. I-am dat jos haina, dar voia să vorbească.

— Eram pe stradă, aveam impresia că ieşisem dintr-un vis. Nu-mi aminteam nimic. Mi-am căutat actele, dar n-am găsit decât agenda, iar primul nume trecut era al tău. De asta te-am sunat.

— Îmi pare rău, dragostea mea. N-ar fi trebuit niciodată să-ţi spun să te duci dracului.

Înainte să-nceapă să-mi povestească problemele lui, am început să-l sărut pătimaş. Bietul de el, dac-ar fi avut proteză dentară, i-aş fi smuls-o. Îşi reveni cu mare

DIFICULTATE…

— Ana, înainte de-orice, aş vrea să-mi explici.

— O să-ţi explic totul. Sunt chiar gata să-ţi ţin un curs de anatomie, dacă trebuie, spusei eu căzând într-un fotoliu, cu păsărică desfăcută.

— Asta nu-ţi spune nimic?

— Aş prefera să-mi spui ce s-a întâmplat înainte, îmi zise el ca şi cum nici nu conta!

— Nu strica atmosfera!

— Povesteşte-mi, te rog!

— Bine, ascultă, procesul democratic spaniol şi-a intrat acum în drepturi. Ceea ce înseamnă cu tu şi eu ne putem iubi liber fără să ne fie ruşine de asta.

În ciuda tinereţii sale, părea dispus să caute o explicaţie pentru orice, chit că mă contrazicea şi ceasuri întregi, dacă era cazul. M-am văzut obligată să sar pe el ca o posedată şi să-i smulg pantalonii. Amnezia sau cine ştie ce altceva îl împiedica vizibil să stabilească o anumită intimitate cu muritorii.

— Ce faci? mă întrebă (mai orb de-atâta, doar mort să fii!).

— Îţi amintesc că viaţa merită să fie trăită.

— Da, dar cine sunt eu?

— O jucărie în mâinile sorţii. Iar soarta ta e plăcerea. Şi-n ceasurile astea nemaipomenite când umbrele dispar inundate de lumina noii zile nimic nu-i mai potrivit decât trupul unei zeiţe a sexului unde să-ţi laşi stropul de energie care ţi-a rămas. Eu, în orice caz, nu sunt obosită.

M-a privit, fascinat de intensitatea monologului meu şi de gura mea care-l mușca de la anus până la gât, oprindu-se la fiecare vertebră în parte, ca şi cum aş fi bătut mătănii.

— Nici eu nu-s obosit, dar mă simt neliniştit.

— Vorbe, i-am spus, la un pas de-un atac de epilepsie. Nu-ţi irosi buzele rostind vorbe inutile şi linge-mi pisicuţa, l-am sfătuit cu atenţie. Nu ştii că limbajul este o convenţie? Dacă ai rămas acelaşi, fii fericit

cum erai deunăzi numai privindu-mă, după aia o să-ţi spun cine eşti etc.

A trebuit să se-oprească înţelegând că, dacă va continua să-mi ignore sfaturile, nu va căpăta nici cea mai mică informaţie. Cel mai bun mijloc, îl asiguram eu, de a se

CUNOAŞTE PE EL ÎNSUŞI era să aducă TRUPULUI MEU OMAGIUL

pe care-l merita. Am sfârşit prin a-i conduce gura spre cele trei puncte ale anatomiei mele pe care nu vreau să le dezvălui aici, ca să-şi pună şi cititorul imaginaţia la treabă, în fine, încetă să mai vorbească.

I-am luat în gură mădularul. Tânărul ăsta probabil că avea într-adevăr probleme, căci penisul lui rămânea insensibil la atâta frumuseţe. I-am dus gura astfel încât să nu piardă din vedere clitorisul meu, iar pe-a mea am transformat-o într-un bot de furnicar în adâncul căruia i-am vârât mădularul, care a dispărut de îndată cu totul ca să reapară, după câteva minute, în plenitudinea reconfortantă a unei erecţii splendide. 38

Toată munca asta şi toate cuvintele îmi fuseseră, în sfârşit, răsplătite, în unele zile, o fată aşa de pricepută ca mine poate descoperi în calea ei compensaţii absolut agreabile.

DE ASTĂ DATĂ, N-AM SĂ MĂ MAI LAS PĂCĂLITĂ

vechea mea prietenă, Addy Poasa, m-a chemat să-mi propună un rol în primul ei film. Vrea să devină regizor. Permiteţi-mi să vă vorbesc despre ea.

Addy e mai grasă decât Betty Midler în tinereţe şi Mae West laolaltă şi crede că are aceeaşi graţie ca şi ele. Istoria Universală debordează de tragedii având drept eroină nefericită obezitatea. Roseanne Burr e pe punctul de-a divorţa pentru că s-a îngrăşat cu aproape douăzeci de kilograme în doar câteva zile! Christina Onassis, care are tot ce vrea, mai puţin un chip acceptabil din punct de vedere plastic, e femeia cea mai nefericită din lume. Îmi dau seama că Addy a văzut fotografii cu ele în reviste dar, idioată cum e, nu-i în stare să vadă mai departe de lungul nasului, îi recunosc, cu toate acestea, o mare calitate: ştie admirabil de bine să se mintă pe ea însăşi. Addy, care este cocainomană, s-a îndrăgostit de-o rochie neagră marca Thierry Mugler şi visează s-o poarte în seara când va fi premiera filmului ei. Căci, mai presus de toate, i-ar plăcea să strălucească în seara cu pricina. Aşa că s-a hotărât să se lase de cocaină ca să-şi poată cumpăra rochia Thierry

Mugler. Se pune însă o problemă: dacă renunţă la cocaină, va începe să se-ngraşe şi nimic n-o să-i mai vină. E deci tulburată. 40

A elaborat o teorie întreagă despre problemele regiei de filme.

— Ştii, Pat, de ce nu există decât două femei regizor în toată Spania?

— Nu, ia zi-mi tu, Addy Pussy.

— Pentru că aici cinematografia e astfel organizată încât o regizoare să n-aibă nici cinci minute la dispoziţie ca să se aranjeze.

— Nu ştiam că fizicul te preocupă într-un asemenea hal. De ce nu te-ai sinucis înainte să te naşti?

— Nu fi nesuferită, Patty. Cu toate acele du-te-vino de la filmări, regizoarea nu mai are nici măcar timp să se radă la subţiori, ca să nu mai vorbesc de problema ţoalelor de lux! Totul trebuie făcut cu viteza luminii! Cum poţi lesne înţelege, nu-s pregătită să accept asta. O să fie foarte clar în contractul meu: înainte de-a machia actriţa principală, va trebui să mă aranjeze pe mine; doar eu sunt regizorul, zău aşa! Am inclus în buget două milioane pentru garderoba mea personală. N-am de gând să merg la filmări în pantaloni şi bluzon. O să-mi pun în fiecare zi altceva, ţoale care să ţină cont de scena care se filmează.

Detest fotografiile care-i arată pe regizori nepieptănaţi şi neraşi. Nici nu mă miră cât de slab se vinde cinematografia spaniolă în străinătate!

Addy îşi va produce singură filmul. Graţie celor câteva economii făcute, a pus pe picioare o societate de producţie. Şi-a petrecut tot anul 1984 făcând trafic de cocaină! Deşi Addy a prizat de una singură vreo cinci kile, a reuşit să pună deoparte douăzeci de milioane. Şi-a prezentat proiectul la Ministerul Culturii şi, după ce s-a culcat cu jumătate din staff, a reuşit să obţină o subvenţie de cincisprezece milioane. Prima ei operă a fost numită „experimentală". Orice-ar face Addy, tot „experimental" va fi. Aşa că vrea să se lase de cocaină nu numai pentru a-şi putea cumpăra rochia neagră de Thierry Mugler, ci şi ca să strângă alte zece milioane şi să-nceapă filmările în câteva luni, în parteneriat.

Draga de ea, ridicolă viaţă a mai avut. Visează atât de mult să devină regizor încât, în fond, o sprijin (de ce s-o ascund) şi, ca să-nchei, eu îi voi semna filmul. Şi în definitiv, eforturile ei vor servi doar la realizarea filmului meu, fără ca ea să-şi dea seama. Cu puţin timp înainte însă, va trebui să schimb mai multe lucruri, începând cu

scenariul. Dacă vreţi, o să vă povestesc pe scurt.

Două mari puteri îşi împart lumea: Frankenstine şi Sucker. Celelalte societăţi nu sunt decât sateliţii lor. În esenţă mistică, fiecare putere îşi petrece, evident, timpul, dorindu-şi s-o domine pe cealaltă şi restul lumii. Frankenstinele sunt femei, îndepărtate descendente din fructul iubirilor lui Frankenstein cu una dintre surorile doctorului Jekyll. Sunt pitice, amazoane, lesbiene şi şi-au stabilit cartierul general în pădurea Columbiană. Duşmanii lor, Sucker-ii (literal, sugacii), sunt înalţi, palizi, homosexuali şi lucrează ca manechine pentru reclame. S-au ivit din uniunea monstruoasă dintre Dracula şi un Poltergeist. Într-o bună zi, unui înalt demnitar Sucker îi vine o idee: marile poveşti de dragoste au reunit întotdeauna popoarele, dar al lui n-are nevoie de unire, deci se va folosi de dragoste ca să-şi distrugă adversarii. Un Sucker, cel mai frumos şi cel mai lipsit de pene, trebuie să seducă o Frankenstină şi să se infiltreze astfel în Cartierul General al amazoanelor, în timpul sărbătorii anuale, celebrând numele preşedintei, Suckerul-Fără-Pene îi va oferi piticei un elixir fabricat de un savant Sucker, pe care-l va turna în paharele tovarăşelor ei, spunându-le că e „rachiu mexican". După ce-o vor bea, piticele îşi vor pierde minţile şi vor începe să facă dragoste ca nebunele. Armata Sucker le va surprinde în 42

plină orgie şi, odată cu ea, se va lăsa o umbră la fel de palidă ca soldaţii: moartea. După masacru, să pună stăpânire pe lume va fi un joc de copii.

Addy, care deja e manechin, vrea să câştige mulţi bani cu filmul ei. Aşa că i-a scris un final fericit. Un agent secret, nu se ştie dacă-i vorba de Flint, James Bond sau Miss Marple, îşi petrece din pură întâmplare vacanţa în Columbia şi e la curent cu planul perfid al Suckerilor. Ia legătura cu Suckerul-Fără-Pene şi cu pitica. Amândoi se îndrăgostesc de agentul secret, care nu se îndrăgosteşte de niciunul. Suckerul şi pitica se sinucid uitând complet de misiunea lor. Echilibrul dintre cele două puteri şi lume continuă ca şi până atunci.

Iată, fără câteva variante, povestea. Addy mi-a propus rolul piticei, înţeleg că Addy vrea să-mi folosească numele, toată lumea ştie că patty vinde, dar se ştie şi că sunt fidelă tălpii ortopedice, că urăsc sandalele (toate Frankenstinele poartă sandale) şi că, deşi sunt mai scundă decât Bibi Anderssen, nu-s nici Linda Hunt. Cel mai important însă-i că patty are cap şi o femeie cu cap nu cedează fără să pună, în

prealabil, condiţii. iată-le pe-ale mele:

În primul rând: nu *mă* sinucid din dragoste pentru nimeni. Nici pentru Roger Moore, nici pentru James Cobum sau Sean Connery, chiar dacă de ăsta-mi place cel mai mult. Lucrurile or să stea exact pe dos, agentul secret se va sinucide după ce va ajunge cu mine în al nouălea cer.

ÎN AL DOILEA RÂND: EU ÎNSĂMI, Oricât de BUNĂ ACTRIŢĂ aş

fi, n-aş putea juca niciodată rolul unei pitice. Nu voi fi o Frankenstină, ci un Sucker (nu că n-aş avea experienţă). Pentru poveste, va fi mai interesant, deşi va fi necesar să se rescrie scenariul (o să mă ocup eu de asta). Suckerii sunt cu toţii bărbaţi, dar de data asta există şi-o femeie, eu. Aşa, nimeni n-o să-şi dea seama că voi fi aleasă ca să duc la capăt tot soiul de planuri. Se va descoperi o străveche profeţie în care se spune că în ziua când poporul Sucker va accepta o femeie, aceasta, prin urmare Eu, va învinge toate obstacolele.

În al treilea rând: nu cred c-o să fiu foarte palidă, dimpotrivă, foarte bine machiată de Beatriz Alvarez, în tonuri pastelate şi în stil „roxy music".

În al patrulea rând: fără călătorii în Columbia. Scenele columbiene pot fi turnate la Alicante. Vor putea fi găsite acolo o mulţime de pitice superbe care vor putea face figuraţie şi armate de Suckeri care, deşi bronzaţi sub briza mediteraneană, deşi machiaţi de Alaska (cea mai bună esteticiană din lume), rămân la fel de palizi precum Carolina Herrera.

Addy Poasa a vrut ca anumite scene să aibă loc în Columbia pentru ca fiecare membru al echipei să treacă, în stomac, trei sute de grame de cocaină şi să sporească, prin asta, bugetul filmului. Ei bine nu! Cu mine nu-i merge! Există legi pe care ţin să le respect…

D.G.S. MĂ CALCĂ PE NERVI

totul a fost extrem de penibil. Pe scurt: filmul nu se face. Deşi trăim într-o ţara liberă, Addy a mers puţin prea departe. eu nu o critic, dar sistemul penal spaniol nu-i la fel de înţelegător ca mine. îi spusesem:

— Addy, fără mine, eşti pierdută. Şi exact asta s-a întâmplat.

Prima ei greşeală a fost de-a respinge ce-i sugerasem. Să refacă scenariul. Cea de-a doua, de-a se lipsi de mine pur şi simplu pentru că întâlnise o pitică adevărată, la pachet cu o moştenire (asta susţine ea, eu sunt sigură că pitica ei face trafic de arme şi de placente). Pitica

susţinea că avea filmul în sânge şi că era gata să bage lovele-n film dacă primea rolul principal.

— Patty, eşti formidabilă, repeta întruna Addy, dar o pitică adevărată cu lovele e-un noroc chior care nu se va mai repeta. O să-ţi dau un rolişor în filmul următor. Aveai dreptate când spuneai că n-o s-o poţi face pe pitica… că trebuia modificat scenariul, revăzut rolul Suckerului, în fine… ai mult tupeu.

— Tupeu, eu? Ticăloaso! Nu numai că sunt cea mai tolerantă persoană pe care-o cunoşti, dar în plus sunt singura care are talent. Fără mine, eşti pierdută, draga mea, oricâţi bani ar avea nemaipomenita pitică.

Am oroare să mă laud că pot să prevăd catastrofele, totuşi asta s-a şi întâmplat.

Addy a plecat în Columbia ca să facă o recunoaştere înainte de filmări, cel puţin asta a spus. La Barajas, au prins-o cu câteva kilograme în plus. Şi nu doar de grăsime. Acum e-n puşcărie, unde scrie un alt scenariu care vorbeşte, la modul umoristic, despre coabitarea carcerală dintre teroriştii catalani, membrii era *şijunkies*. De fapt, e despre ea! N-are ea aşa mult talent, dar trebuie să recunosc: uneori mi-e simpatică.

— Înţeleg că s-au întâmplat, fără-ndoială, multe lucruri, domnule comisar, dar e prietena mea şi n-aş vrea să fie nedreptăţită.

Cel mai rău nu e c-o săltaseră, ci că poliţia, sub pretextul că mai făceau cercetări, mă bătea întruna la cap. Şi, deşi nimeni n-o crede, mă număr printre puţinele fete care nu se tem de D.G.S.

— Singurul lucru pe care pot să vi-l spun e că-i nebună. Dacă făcea trafic de cocaină, e problema ei, nu a mea. Eu nu judec pe nimeni şi-mi accept prietenele aşa cum sunt.

Generoasele mele declaraţii n-au reuşit totuşi s-o scoată din închisoare, în realitate, i-a prins bine. A slăbit şi asta o încântă.

Ieşind din comisariat, nu eram chiar deprimată, dar pe-aproape. Era una din dimineţile alea morocănoase, când oamenii mărşăluiesc ca nişte zombi, fără suflet şi cu câte-un ziar sub braţ. Mi-a pus falşii mei ochelari Ray Ban: nu-mi place să fiu surprinsă c-un aer trist. Am intrat într-un bar ca să beau o cafea. Un tip s-a apropiat de mine. M-am gândit, „încă unul care m-a recunoscut, ca-ntotdeauna". Uneori, trebuie s-o admit, acest „ca-ntotdeauna" chiar se-ntâmplă, şi asta-i o consolare.

— Fac eu cinste cu o cafea, îmi zise cu un aer uşor timid.

— Mulţumesc. Mi-au mai rămas cincizeci de pesetas. 46

Mi se pare uşor umilitor când cineva te invită să bei o cafea ca şi cum te-ar invita la altceva. Cafeaua are şi ea ceva foarte intim; încercând să-ţi facă cinste cu una, e ca şi cum ţi-ar pătrunde, fără să strige „păzea!", în intimitate. Şi eu, ieşind din comisariat, nu mă simţeam tocmai în apele mele.

Individul nu ştia cum să mă agate. A devenit agitat şi mă privea fără să ştie ce să spună. Şi-a pus pe nas ochelarii fumurii şi s-a dus la toaletă. Puţini sunt bărbaţii care ştiu să se comporte cu femeile care le trimit ocheade ca în filmele din anii patruzeci. Dacă Rita Hayworth sau Gloria Grahame ar fi tinere, ar avea serioase dificultăţi dac-ar trebui să intre-n legătură cu tipii din ziua de azi.

O plictiseală de moarte plana asupra barului, ca un vultur, iar eu mă simţeam din ce în ce mai prost. Am cerut un pahar de anason şi nişte churros încercând să mă-mpotrivesc acestor semne rău prevestitoare. Mă uitam după chelner să văd dacă avea de gând să se bine dispună, dar nici el n-avea nimic de făcut.

— Sunt celebra Patty.

— Care Patty?

N-am putut să-i răspund. Poate părea extravagant, dar mai sunt şi oameni care nu citesc *La Luna*.

— Ce s-a întâmplat, de-abia s-a crăpat de ziuă c-ai şi-nceput „să te-agiţi"? m-a întrebat cu insolenţă.

— Tocmai ai pierdut o ocazie nemaipomenită, drăguţule, i-am răspuns. Când vei fi bătrân, le vei putea spune nepoţilor că ai văzut-o, într-o bună zi, pe Patty Diphusa stând acolo, de cealaltă parte a barului şi că nici măcar nu-ţi dăduseşi seama. Nepoţeii n-or să te creadă.

M-am dus la toaletă şi-am vomat toate bucăţile de *churro*. Vizita la poliţie mă răvăşise de tot. Hotărât lucru, nu mai sunt cea care eram! înainte, încă de mică, mâncăm la micul dejun castraveciori în oţet, ciocolată Lion stropită cu Moscatei şi n-aveam nimic.

Era o dimineaţă specială, deja am zis asta, atât de specială încât m-am dus la toaletă femeilor, deşi, în mod normal, le încurc! Deşi imaginea mea publică e cât se poate de abjectă, nu se cuvine ca bărbaţii să vadă un sex-simbol vomând în toaleta destinată lor. Amândoi, chelnerul şi poliţistul, fuseseră cât pe ce să mă facă de râs! E foarte adevărat însă că pentru o femeie e dificil să vomite singură. Tipul care mă abordase la bar era acolo, la uşa toaletei. Nu i-am arătat,

dar aproape că-mi venea să-i mulţumesc.

— Nu mai poate o femeie să vomite singură? i-am strigat eu pe tonul cel mai antipatic pe care plăcerea mea personală mi-l îngăduia.

— Să te-aştept afară? mă întrebă tremurând.

— Nu, rămâi acolo. Cu ochelarii ăia fumurii, cred că n-ai văzut nimic. Fii liniştit, cu mine n-ai decât avantaje…

Am ieşit din toaletă ca să mă spăl pe gură şi să mă rujez. Ne-am apropiat de oglinda din toaletă şi l-am privit discret.

— Sunt ochelari Ray Ban originali?

— Da.

— Ai mei sunt falşi, i-am mărturisit.

— Dacă-i vrei, ţi-i fac cadou.

I-a scos şi mi i-a dat. Avea ochii umezi. Ca să nu se îndoiască de sensibilitatea şi recunoştinţa mea, m-am apropiat de el şi i-am băgat limba-n gură până la amigdale.

După ce m-am retras, am constatat că tipul avea ochii şi mai strălucitori decât înainte.

— Ai vreun fir de praf în ochi, te deranjează lumina sau plângi?

— Hai să mergem la tine, o să-ţi explic totul acolo. 48

Îmi plac tipii care au idei transparente. Pe drum, i-am povestit bizara istorie a Addy Poasei etc. O făceam mai ales ca să sparg gheaţa. Misteriosul meu admirator mă interesa din ce în ce mai mult, dar n-am aflat nimic altceva în afară de faptul că se numea Juan Felix.

Am ajuns direct în alcov. Nu era frig, dar am dat drumul la radiator, emana o lumină roşie ca în localurile de noapte.

— Când eram în taxi, i-am zis în timp ce se dezbrăca, m-am gândit că mi-ar fi plăcut să-mi petrec o noapte cu tine. Cred că azi avem amândoi nevoie de puţină tandreţe, dar o să facem dragoste şi, fiindcă eu nu dorm niciodată, nimic altceva. Doar tandreţea de care am atâta nevoie.

Nu-mi putea spune nimic, mă devora. Când mâinile şi limba nu i-au mai fost de-ajuns, l-am văzut luând ceva de pe jos.

— Ai pierdut ceva?

Înainte să-mi răspundă, am simţit ceva foarte dur penetrându-mă.

— E din piele, nu-i aşa? Timid, încuviinţă.

— Nu-ţi face probleme, nu-i pentru prima oară. Continuă. Dar apoi o să trebuiască să-mi spui tot.

— Da, dragostea mea, murmură el în plin extaz. Şi-ntr-adevăr, la momentul cuvenit, mi-a explicat totul.

FATA CARE SEMĂNA CU SPENCER TRACY

Am promis să vă istorisesc povestea lui Juan Felix, tipul cu penisul din piele cu care m-am culcat în paginile precedente, după ieşirea de la comisariat, dar nu cred că asta mă pasionează cu adevărat. Are legătură cu copilăria mea şi nu-mi place să-mi aduc aminte de vremea aceea, îmi provoacă emoţii care nu mai au nimic de-a face cu literatura pe care o fac astăzi.

Când s-a dus la baie după ce m-a regulat, i-am scotocit prin buzunarele pantalonilor şi-am găsit o fotografie care-nfăţişa două fetiţe. Una era Adela, o colegă de şcoală, şi cealaltă eram eu. Fotografia fusese făcută într-o curte interioară pavată, iar fetiţele se ţineau de mână. Cum îi căzuse oare tocmai lui în mâini? Adela devenise Juan Felix, adică, la scurt timp după încheierea şcolii, îşi schimbase sexul pentru că era îndrăgostită nebuneşte de mine şi ştia că, mai presus de orice, mă interesau bărbaţii! Genul ăsta de poveşti e ideal pentru foiletoanele radiofonice, dar pe mine mă plictiseşte. Adela era foarte ataşată – genul de ataşament care bulversează şi tot tacâmul – şi nu trăia decât pentru amintirea mea. Un plan sinucigaş: cum spera să mă-ntâlnească la fiecare colţ de stradă, devenise dansatoare pe sârmă, lucra la un circ şi făcea echilibristică! Sfârşi prin a mărturisi că nu i-ar păsa dacă, într-o bună zi, ar cădea şi ar termina o dată pentru totdeauna. La urma urmelor, e o poveste foarte tristă. 50

Am oroare să devin obiectul unei obsesii. E un abuz. panii conspiră. Ei te modelează după propriile lor dorinţe. Poţi să fii divinissimă, dar nu eşti mai puţin umană. M-a derutat întotdeauna faptul că oamenii te includ pur şi simplu în viaţa lor fără să-ţi dai seama de asta. M-am descotorosit de Juan Felix cum am putut. Nu a fost o lovitură prea urâtă. După ce i-am ascultat confesiunea, am mers totuşi până acolo încât mi-am pus întrebările tipice anilor şaizeci, de genul: „Ce caut eu aici?", „Ce sens au toate astea?". Vestea că toate fotoromanele mele erau interzise în Polonia şi prin urmare deveniseră best-seller pe piaţa neagră nu mi-a ridicat moralul. Aveam nevoie de ceva. Nu ştiu de ce. De bani, de exemplu. Succesele mele îi fac pe oameni să creadă că nu vreau să fiu decât scriitor şi uită să-mi mai propună fotoromane cu porcărele! Cred că o să mă întorc la pornografie. Am lăsat-o prea mult timp deoparte şi nu-i bine pentru un

scriitor să-şi uite rădăcinile, în plus, mi-ar plăcea să-l revăd pe şoferul de taxi, cel care semăna cu Robert Mitchum. Dar cum să-l mai găsesc? Ador hazardul, dar uneori îl urăsc. Când chiar am chef să văd pe cineva, nu suport să nu ştiu de unde să-l iau cât ai zice peşte. O să vi se pară ceva burghez, dar puţin îmi pasă.

Mă apropii de telefon. Sun la staţia de taxiuri şi cer un şofer: cel care seamănă cu Robert Mitchum.

— Avem mai mulţi. O grămadă de Jack Nicholson şi doi sau trei Richard Gere care muncesc şi ei pentru noi.

— Ascultă, frumoaso. Termină cu prostiile. Eu sunt Patty Diphusa şi fac parte din genul acela de femei care ştiu să fie vulgare când trebuie!

— Patty eşti? Chiar e pe bune?

Vocea se schimbase şi dăduse în bâlbâială unei timide fanatice.

— Te admir mult, continuă cu o voce tremurândă, am o fiică de cinci anişori care vrea să fie leit ca tine.

— E o vârstă frumoasă pentru un debut. Ascultă, m-am gândit la ceva. De două zile n-am mai mâncat. De ce n-aş veni la tine la birou? Ronţăim ceva şi-ţi dau un autograf pentru fiică-ta?

— Pe bune?

Tipa nu-şi mai revenea.

Am făcut un duş. M-am machiat foarte puţin. Şi, după jumătate de oră, ajungeam la birourile de Radio-Taxi.

— N-o să pot ieşi decât peste o oră, mi-a zis Sonia – aşa o chema – cu un aer consternat.

— Să vedem unde sunt acei Nicholson şi Richard Gere, ca să ne distrăm cât aştept… i-am zis pe-un ton care voia să spună: nu-ţi face nicio grijă.

— Scuză-mă, dar uneori mi se fac asemenea glume încât am fost nevoită să mă-nrăiesc puţin. Acum greu mai poţi da înapoi.

Făcea aluzie la taxiurile care îi telefonau să-i spună că se aflau în cutare ori cutare loc.

— Munca ta o să smintească de tot.

— Ba nu. Sunt şi ţipi drăguţi şi-adesea foarte singuri.

— Nu numai ei! Am cunoscut şi eu un ministru care era, de asemenea, foarte singur.

— Nu încape comparaţie. Un ministru are alte compensaţii. Viaţa unui şofer de taxi e foarte grea şi-ncerc să le-o fac cât se poate de

suportabilă.

Sonia semăna cu Spencer Tracy, dar avea fizicul din tinereţe al lui Chus Lampreave.

— Adică vrei să spui că uneori dai cu ei de pământ ca să se simtă mai puţin singuri?

— Da, dar în plus fac şi conversaţie cu ei când sunt pierduţi departe, în noapte. Vorbesc cu mai mulţi deodată, ca şi cum am da o petrecere pe calea undelor.

Cu siguranţă, fiinţa umană supravieţuieşte în orice 52

circumstanţe, mi-o închipuiam pe Sonia purtând mai multe discuţii la staţia radio şi răspunzând, totodată, la apelurile clienţilor. Era mai puţin stresant să lucrezi în domeniul pornografiei, chiar şi când partenerul nu coopera.

— Dac-am trage un chef? i-am zis. Ai poftă de mâncare japoneză? E la modă printre pseudointelectuali.

Soniei încă nu-i venea să creadă.

Am sunat la oamenii care aduc mâncarea la orice oră şi am cerut în plus şi ţigări, reviste şi vin. După ce mi-am arătat în asemenea hal muşchii, cu gura plină de peşte crud şi de orez, am atacat subiectul care mă transformase într-un înger vizitând cocioabele pe care Chester Himes nici măcar nu-ndrăzneşte să le descrie în romanele lui…

— Sonia dragă, toate astea sunt o experienţă nouă pentru mine, dar când ţi-am vorbit despre o sosie de-a lui Robert Mitchum nu glumeam. Cred că mi-a intrat pe sub piele şoferul ăla de taxi.

— Vorbeşti de Lucio?

— Nu mi-a zis cum îl cheamă.

— E-adevărat, de-abia scoate două vorbe. Ştii, a trăit o mare decepţie.

— Da, dar nu toţi cei care au avut decepţii seamănă cu eroul din *Pecetea trecutului*.

— Din cauza unei femei. O blondă din alea cu talie subţirică, fără strop de grăsime şi plină de biştari. Femeile astea nu-s de el, Lucio e foarte delicat. Dar fata voia să-l părăsească pe-un mare industriaş pentru el şi asta i s-a urcat la cap. Ştii, una din femeile care se simt în largul lor şi la o gustărică cu regele, şi în cocioaba cea mai mizerabilă. Ceea ce „bărbaţii" numesc o „femeie fascinantă".

— Ştiu prea bine genul ăsta de „femelă".

— Lucio n-a fost decât un interludiu între un patron şi altul. E

foarte sensibil…

— Mi-am dat seama de asta. Într-o seară când ploua, m-a dus la Mercamadrid şi mi-a făcut cadou un kil de homari. Şi-avea un mers al lui… Nu reuşesc să-l uit.

Fără să-mi ceară părerea (inteligentă fata!), Sonia a chemat un taxi…

— Lucio, unde eşti?

Vocea deformată de staţie, pe care însă clitorisul meu a recunoscut-o imediat, răspunse.

— Sunt la San Blas. Doar ce mi-am lăsat clientul. Vrei să iau ceva pe drum?

— Da, ceva foarte interesant. E aici, cu mine. Ghiceşti?

— Fiică-ta? Eşti o mamă denaturată, Sony. Ar trebui să-i zici fiică-tii că nu ne potrivim.

— Ţi-o dau la telefon, dar fii atent să nu calci pe cineva din cauza emoţiei.

Sonia terminase cu introducerea. Mi-a înmânat atunci un fel de microfon imens pe care-l văzusem deja folosit de şoferii de taxi. Aproape că l-am înghiţit de nervi.

— Salut, Lucio, sunt Patty.

— Cum de-mi ştii prenumele?

Tipul, preţ de câteva secunde, a amuţit.

— La Madrid se ştie absolut orice. N-ai nimic să-mi spui?

— Muncesc. Ce-ai vrea să-ţi spun?

— Că-ţi face plăcere surpriza asta.

— Îmi face plăcere, nu mă aşteptam. Ai vreo problemă?

— Da, i-am răspuns.

— Aşteaptă-mă, vin într-o clipă.

În scurta şi intensa mea viaţă, inima nu mi-a bătut decât de trei ori din pricina emoţiei. Asta era una dintre ele1.

1 Almodovar a lăsat să treacă mai multe luni fără să mai trimită cronica la revista *La Luna*. Când s-a apucat din nou de lucru, uitase de unde trebuia să continue. Deci nu vom putea şti niciodată ce s-a petrecut în timpul celei de-a doua întâlniri dintre Patty Diphusa şi taximetrist (n.ed.).

M-AM ÎNTORS

S-a întâmplat într-una din nopţile când lumea se droghează ca-n vremurile bune, cu alcool şi cocaină.

N-am scris nimic în ultimele luni căci, cum am explicat deja foarte clar, urăsc acest oraş în care fiecare îmi pândeşte cea mai mică vorbă ca s-o facă să sune la modă. Pe de altă parte, toţi bărbaţii cu care mă culcasem nu mă mai slăbeau, ceea ce e normal, dar sfârşeşte prin a te obosi, în lunile din urmă, repet, viaţa mea semăna cu o clinică de dezintoxicare. Mi-am petrecut nopţile demonstrându-le tuturor tipilor ăstora că sunt un monstru şi că nu le merit dragostea. Dar despărţirea nu-i lucru uşor, uneori ia mai mult timp decât ai prevăzut şi, în orice caz, sunt lucruri care nu merită să fie povestite. Detest epilogurile. Nu-mi place să le trăiesc, şi cu-atât mai puţin să le scriu. De asta am rămas mută. Din cauza asta, dar şi ca să văd câte ştiri triste ar suporta blestematul ăsta de oraş, scăpat, în sfârşit, de sub influenţa mea. Am descoperit că nu se întâmplase nimic, aşa că m-am hotărât să revin, căci, aşa cum au spus nişte oameni inteligenţi: la Madrid nu există decât o singură persoană INTERESANTĂ, PATTY DIPHUSA.

Cum am încercat să vă fac să pricepeţi, într-o noapte m-am întors pe vechile mele căi de perdiţie. Sobrietatea e-un lucru folositor dacă ştim să-i punem punct, mai ales dacă acest mic ocol are loc în compania uneia dintre fostele glorii milionare ale rockului.

Traducătorul englez al *Memoriilor* mele a sosit la Madrid. Pare-se că în Statele Unite pornografia „fără minte" e la modă, iar el a avut ideea genială să-mi traducă opera pentru o serie televizată în care actriţa principală avea să fie, fără-ndoială, Morgan Fairchild.

— De ce căţeaua asta şi nu eu? l-am întrebat.

— Tu eşti prea neastâmpărată, prea strălucitoare, nimeni nu te-ar înghiţi la Hollywood! mi-a explicat el.

— OK, o să mă mulţumesc să-mi încasez drepturile de autor.

Într-adevăr, o să-mi lustruiesc povestirile cu patina vulgarităţilor şi-o să i le ofer tipului ăsta pentru că-mi place de el. Şi el a trecut prin multe. Când mi-a intrat în casă, se sprijinea într-un baston. Accidentul cu avionul lui particular care s-a prăbuşit în deşertul libian i-a lăsat la genunchi sechele care-l împiedică să meargă ca John Wayne. E foarte afectat. Când îl vezi, nu ştii dacă o să-ţi bage bastonul în pizdă sau o să-ţi tragă una în cap, toate astea sunt foarte sexy, şi totuşi! Mi-a explicat că bastonul e foarte practic. Mi-nchipui mintea lui Antonio Gala fantasmând la posibilităţile pe care le oferă un simplu baston… Prietenul meu îl foloseşte ca să-şi ascundă cocaina de ochii vameşilor. Proaspăt instalat în salonul meu, în timp ce-l întrebam

ce făcuse în ultimele zile, „în afară de-njurăturile adresate marilor studiouri de televiziune americane”, şi-a desfăcut bastonul şi-a trasat câteva linii de cocaină pe măsuţa joasă lăcuită cu negru, că Al Pacino în *Scarface*. Le-am tras pe nas împreună, fără pretenţii.

— Încă-i mai frecventezi pe tipii cei mai vulgari din oraş? mă întrebă.

— Da, da. M-am specializat în tot ce-i dubios, i-am răspuns.

— Cu condiţia să fie super dotaţi!

— Din punctul ăsta de vedere, generaţia tânără ne învaţă câte ceva în fiecare zi! Există însă riscul să te-ndrăgosteşti… Tipii din ziua de azi au descoperit cum să-mbine viciul şi sentimentele. Din punct de vedere sociologic, e o noutate mai degrabă curioasă.

— Plec peste două zile, nu-i niciun pericol.

— Dă-mi cinci minute să mă obişnuiesc cu ideea şi-apoi ne luăm zborul.

În timp ce făceam duş şi mă machiam, a pus *So many men*, se *little time* de Mikel Brown. Nimic mai bun decât nişte muzică disco să te repună-n formă înainte să ieşi.

Ne-am dus la mac, una din grotele alea foarte în vogă unde găseşti oameni pe cât de frumoşi pe-atât de decăzuţi. DJ-ul ştia că papiţoii care se-aflau acolo n-aveau nimic să-şi spună, aşa că dădea muzica foarte tare, aşa de tare încât aproape devenise o tortură, chiar şi pentru vedere.

I-am cerut s-o dea mai încet şi-am ţipat de la bar: „Băieţi, avem cocaină pentr-un vagon întreg!”

Până în acel moment, barul părea un remake după *Noaptea morţilor vii*, dar a fost de-ajuns să m-audă urlând că şi-au mişcat cu toţii fundurile. Ne-am trezit, cât ai zice peşte, înconjuraţi de-o mulţime de băieţi şi fete care aveau chef să se-ntâmple ceva.

— Nu-ţi rămâne decât s-alegi, i-am zis prietenului meu american.

Folosindu-şi bastonul ca pe-o baghetă magică, şi-a atins aleşii. Apoi, am mers cu toţii în toaletă, în sfârşit, mirosea a petrecere! Lăsă pe tejghea o grămăjoară de praf alb pentru ca ceilalţi să nu se-ntristeze. Aşa-s americanii, ce să-i faci.

În timp ce prietenul meu îmi demonstra că experienţa te-nvaţă să-ţi atingi scopul fără să-ţi enervezi concurenţa, nu m-am oprit din vorbit. Eram cu toţii foarte excitaţi. Nu mai terminam cu motivele

retragerii mele şi zâmbeam, gândindu-mă că toţi oamenii ăştia-şi doreau ca eu să revin în lumina reflectoarelor. Un lucru bun la cocaină e că te-amuzi numai vorbind. L-aş fi putut înhaţă pe oricare din cei de-acolo, dar preferam să vorbesc şi să privesc. Nu voiam să mă grăbesc. Noaptea de-abia începea şi n-aveam chef să-mi consum toată energia de pe acum. Era acolo un tip cu chip de copil care mă invita din ochi să mă alătur grupului cu care se distra. I-am zâmbit o dată, iar surâsul meu voia să spună „Răbdare, eu sunt cea care ia iniţiativa şi, dacă hotărăsc să mă rătăcesc, tu vei fi portul în care voi veni să mă ascund". De ceva timp încoace, sunt aşa, „literară" până şi-n adâncul ochilor.

Episodul toaletei era un preambul potrivit. Numai din pricina asta, prietenul meu găsi că meritase efortul călătoria la Madrid.

Am plecat apoi de-acolo şi ne-am dus la *Bon Garson*. Grupul nostru, condus de efeb, se redusese la patru: prietenul meu, încă doi tipi şi cu mine. Tânărul locuia într-o veche vilă burgheză cu maică-sa care era acum plecată într-o călătorie şi luase hotărârea ca noaptea asta să nu semene cu niciuna dintre cele pe care le petrecea cu familia.

Cred că fusesem toţi patru „suficient de generoşi". Ni se oferea o varietate îndestulătoare, un ansamblu suficient de eclectic de vicii ca să realizăm o combinaţie dintre cele mai complexe. Pe scurt, am petrecut câteva momente plăcute şi eu, şi prietenul meu american, iar la urma urmelor, asta-i tot ce contează.

Peste două zile, m-am dus la redacţia revistei *La Luna* pentru ca prietenul meu să cumpere drepturile de autor asupra scrierilor mele biografice. Dar m-am dovedit îndeajuns de slabă şi am acceptat din nou să scriu pentru „revista cea mai pretenţioasă a tuturor timpurilor", cum i-am şi spus 58

răspicat directorului ei. Ne încurcasem în tot soiul de discuţii când a sosit un curier, aducând o scrisoare pentru mine.

Madridul e un oraş în care poţi ieşi din casă fără ca toată lumea să fie la curent cu plecările şi sosirile tale. Am deschis scrisoarea. Individul care o semnase nu-mi ştia adresa şi o trimisese pur şi simplu la revista *La Luna*: era chiar tipul care ne găzduise cu ospitalitate noaptea trecută. Cum era foarte tânăr, hotărâse să-mi spună anumite lucruri la modul poetic. Sunt tolerantă, deci n-aveam de ce să fiu prea severă cu el…

La nouăsprezece ani, proza nu pare-a fi cel mai potrivit mijloc să

vorbeşti despre tine. În poem scria: „E opt dimineaţa şi ai plecat cu trei tipi pe care-o noapte-ntreagă i-am schimbat între noi. Îmi plăcea să-i sărut, dar sărutându-i, mă gândeam mai ales la tine. Mi-am dat nasul, iritat de cocaină, cu cremă, în clipa asta, ascult *Ne me quitte pas* şi m-am strecurat într-o cămaşă ca să dorm.

Dar nu mi-e somn. Am strâns pachetele goale de ţigări şi mi-am amintit de tine, fără suferinţă, fără să fac din asta o dramă. M-am maturizat sau poate, mai degrabă, nu mă interesezi de-ajuns? Nu prea contează, e ora opt. Petrecerea s-a terminat, îţi scriu o scrisoare bătută la maşină şi nu ştiu unde să ţi-o trimit. Iată şi numărul meu de fax, în caz de nevoie".

Aş fi preferat o scrisoare mai puţin sterilă, dar nu-i rău nici aşa. Sunt aşa de obişnuită cu vulgaritatea… Când cineva e distant şi delicat, întotdeauna mă emoţionează puţin. Probabil o să-l sun. Credeţi c-ar fi o greşeală?

UN EPISOD BURGHEZ

L-am sunat. La sfârşitul capitolului precedent, nu eram sigură c-o s-o fac, dar există-ntotdeauna cinci minute în timpul cărora nimic nu-ţi trece prin cap şi-n general ăsta-i momentul pe care-l aleg oamenii (ca mine) ca să ia decizii: cele mai bune sau cele mai proaste.

L-am sunat, adică l-am sunat pe „tânărul care se simţea bine", cel care scrie o poezie sterilă. A început prin a veni la mine destul de des. Făcea dragoste cu mine, bine-nţeles, dar răspundea şi la telefon şi-mi bătea povestirile la maşină; ştiţi, cu unii bărbaţi nu-i de-ajuns să faci amor. S-ar zice că trăiam un roman de Françoise Sagan…

viaţa mea nu e la fel de simplă precum pare. Îmi petrec zilele semnând petiţii împotriva şi pentru nato. Când vine vorba de asemenea probleme, complexe, trebuie să m-arăt foarte „echilibrată", în timpul decernării premiilor, mă îndop cu tocăniţă de burtă preparată ca la Madrid. Mă duc în toate cartierele ca să particip la conferinţe despre proliferarea drogurilor în rândul claselor mijlocii. Cum sunt imparţială, am fost aleasă ca interlocutoare privilegiată între episcopat şi guvern. Episcopii sunt ostili la maşinaţiunile clasei conducătoare şi, cum nu-mi plac episcopii, fac totul ca să sporesc harababura. Sunt şi în legătură strânsă cu era, care probabil că va cădea la pace cu Ministerul de Interne, în fine, am numeroase obligaţii sociale. Sunt dintr-o bucată şi, 60

atunci când îmi iau angajamentul, o fac în deplină cunoştinţă de

cauză. Ştiu că, revenind, redevin o femeie publică şi ştiu şi că o femeie publică are limitele ei: e o fiinţă umană care are nevoie de cineva care să răspundă la telefon. Problema mea e timpul (acum că sunt celebră, înţeleg de ce pe oameni ca Borges i-a interesat problema timpului). Dacă spun da publicului meu, adică episcopilor, guvernului, mişcării era, administratorilor de cartier, spionilor etc., dacă vreau să găsesc soluţii la nenumăratele rele ale acestei ţări blestemate, ştiu c-ar trebui să mă culc cu jumătate dintre locuitorii ei. La ora adevărului, demnitarii dezvăluie cu toţii că au o inimă şi-un penis şi, între două runde de negocieri, pentru că se află în faţa unei fete ca mine, cred că au mereu la îndemână un sân de palpat, una scurtă de tras când se trece dintr-un birou în altul, în fine, toate lucrurile acestea foarte interesante, dar care te fac să pierzi nebuneşte timpul.

…Iar uneori trebuie să chem instalatorul sau să mă duc la bancă, să reglez termostatul la radiatoare, să le spun nu posturilor de radio care vor să le vorbesc despre postmodernism (blestemat fie ceasul în care cei de la *La Luna* au inventat cuvântul ăsta), să-mi prezint cele dintâi fotoromane reeditate în Algeria sau să asist la expoziţia cu toate lucrările mele la mama din New York, pentru că sunt manechinul porno cel mai în vogă. Trebuie, de asemenea, să le răspund brazilienilor ca să le zic dacă pot sau nu să citesc discursul de deschidere a carnavalului. Trebuie să le răspund tuturor celor care mă insultă, tuturor necunoscuţilor cu care am legat o intensă corespondenţă (mă ameninţă cu moartea: ceea ce demonstrează că le plac) etc., şi nu pot face toate astea. Am nevoie de un secretar şi tu ai putea juca rolul ăsta pentru că mă iubeşti şi pentru că ţi-am intrat pe sub piele.

— Da, dar eu sunt poet.

— Înainte să fie recunoscut, un poet trebuie să treacă prin câteva probe, şi asta nu-i cea mai grea…

Am un noroc chior că sunt aşa de convingătoare pentru că-i dificil să-i convingi pe bărbaţi să te-ajute, indiferent dacă sunt sau nu îndrăgostiţi.

Aşa s-a făcut că „tinerelul cel drăguţ” a devenit amantul, secretarul şi dactilograful meu. Ştiu că nu par prea îndrăgostită; dar nu-i deloc moral să fii încercat de-o oarecare pasiune pentru logodnicul-secretar. În plus, de ce s-o ascund: îl dispreţuiesc. După ce-o să explic din ce motiv, o să-mi daţi dreptate.

„Tinerelul cel drăguţ” se numea Pepon şi nu se prea omora cu treaba. După părerea lui, îi secam toată energia, iar maică-sa începea să devină bănuitoare.

— O să vorbim cu ea şi-o să-nţeleagă că sunt esenţială pentru formarea ta.

— N-o să-nţeleagă!

— Rămâne de văzut.

Deşi au o piele superbă şi nu se-mbracă decât în costume impecabil croite, „tinereii ăştia drăguţi” sunt extrem de maleabili. Aşa că n-a putut să-mi spună nu.

M-a dus la el şi m-a prezentat maică-sii.

Doamna avea clasă. Părea să fi citit numeroase eseuri şi, fără-ndoială, n-avusese nevoie să ducă o viaţă deosebit de stresantă.

Foarte respectabilă şi aşa mai departe, cu un aer atât de distins… Aş fi văzut-o foarte bine în rolul de ministru pe undeva. Dar, din clipa în care a deschis gura, am priceput că era complet sonată (deşi nu părea să facă parte din opus dei).

— Întotdeauna am fost liberală, mi-a mărturisit. Ştii, nu văd niciun inconvenient în faptul că fiul meu se distrează. Cred că e sănătos, atât din punct de vedere fiziologic, cât şi fizic, şi nu mă deranjează faptul că nu-i deloc convenţional.

— Câştigă mult timp astfel. Din cea mai fragedă pruncie, mi-am dat seama că puţine lucruri erau atât de importante ca plăcerea, i-am răspuns.

— Şi totuşi, nu eşti poetesă! Pentru poeţi, viciul e mai important decât pentru ceilalţi.

— Nu-i nevoie să fii poet ca să te distrezi; dimpotrivă, poeţii n-au pic de imaginaţie, nici când sunt criţă.

Tot timpul cât am vorbit, Pepon, care stătea ca pe ace, nu scosese un cuvânt.

— Nu ştiu de ce-ţi era frică să mă prezinţi maică-tii, e grozavă, i-am zis eu ca să-l fac să intre în vorbă.

— Dacă mi-ai cunoaşte prietenii, te-ai îngrozi să vezi cât de tolerantă sunt, ceea ce nu înseamnă că nu-mi pasă de fiul meu, că doar e singurul…

— Eşti încă la vârsta când te poţi distra. Poate va trebui să plăteşti, dar asta nu-i o problemă…

Mă gândeam să-i dau numărul de telefon al unui prieten

influent, dar mama şi fiul mă priviră cu ochi de Superman când scoate flăcări. Aşa că m-am mulţumit să zâmbesc şi-am mai băut un pahar de lichior de anason.

— Oricât de liberală aş fi, există şi lucruri care nu mă interesează, îmi spuse, la un pas să mă jignească. Să mă ocup de fiul meu îmi ajunge. Dar e clar că nu poţi pricepe asta. Nu văd cum un travestit ar putea avea copii!

Credeam că nu-nţelesesem bine.

— Poftim?

— Da, nu te mira, ştiinţa încă n-a făcut asemenea progrese, draga mea.

Zâmbi: întârzierea ştiinţei o-ncânta…

— Doamnă, dacă nu mi-aş fi luat toate precauţiile, cu toţi bărbaţii care mi-au trecut prin aşternut aş fi avut o droaie de copii!

— Nu m-ai înţeles, draga mea. Îţi spun încă o dată că sunt foarte liberală. Nu mă şochează că eşti un travestit, mi se pare chiar amuzant.

Dacă va continua să-mi spună travestit, mi-am spus în gând, o să-şi înghită vorbele fără să le mai mestece! Sute de bărbaţii s-au pierdut între coapsele mele! Printre care şi fiu-su!

Cum spunea Mae West: „Sunt drăguţă, pot fi chiar foarte drăguţă, dar pot să fiu şi foarte răutăcioasă!”

Doamna se pare că a prins ideea, a rămas mută şi s-a întors spre fiul ei, rugându-l din priviri să-i sară în ajutor.

— Ai ceva de spus în această privinţă? îi ordonă.

— Ţi-am spus totuşi că lui Patty nu-i place să vorbească despre asta, replică Pepon tranşant.

M-am ridicat şi i-am tras o palmă.

— Nu te amăgi! Te-am luat ca secretar ca să te umilesc cu blândeţe, dar nici măcar asta nu meriţi.

Maică-sa a reacţionat, s-a ridicat şi m-a pălmuit şi ea.

— Nu-i permit nimănui să-l pălmuiască pe fiul meu de faţă cu mine.

— Cucoană, am auzit că-n anumite ţări ţăranii le taie capetele la oamenii de teapa dumitale.

În anumite ocazii, dau dovadă de o înaltă conştiinţă socială. Nu voiam să mai stau nicio clipă în casa aia. Aşa că mi-am luat geanta, i-am lăsat baltă şi-am plecat.

Pepon m-a ajuns din urmă când eram deja în stradă.

— Îmi pare rău, Patty. O să-ți explic.

— Scuteşte-mă, i-am zis şi i-am mai tras o palmă.

— De la moartea tatii, acum opt ani, maică-mea nu se simte foarte bine. Am devenit o obsesie a ei pentru că semăn cu taică-meu. E îndrăgostită de mine. N-o deranjează că mă culc cu bărbaţi, zice că-i diferit. Pe undeva, nici nu pot rivaliza cu ea. Dar nu suportă să fac dragoste cu femei. Vrea să fie singura femeie din viaţa mea. Aşa că mă-nţelegi, când spun că mă duc cu femei şi că-mi place, trebuie s-o mint. De asta i-am spus că eşti un travestit.

— Pepon, drăguţule, sunt o fată cât se poate de simplă şi toate astea mă dezgustă.

— Sufăr mult, Pat. Ştii că-s poet. Nu pleca aşa.

— Ca să fii poet, altceva îţi trebuie, nu un vampir autoritar ca maică-ta! Nici să nu-ncerci să mă revezi!

Un taxi se apropia din depărtare. I-am făcut semn să oprească şi m-am urcat. Deşi-mi vărsasem nervii pe mamă şi fiu, eram furioasă. Lucru neobişnuit la mine, nu eram atentă nici la şofer. Pe un ton categoric, i-am indicat drumul. A dat imediat mai tare radioul. Harry Belafonte cânta un colind, *Mary's Boy Child*, cu o blândeţe aproape crudă. Fără să ştiu de ce, o lacrimă mi-a curs pe obraz, discret, aproape ruşinată, şi-am şters-o cu mâna. Şoferul a-nceput să vorbească:

— Patty pe care-o ştiam eu nu plângea.

Am îngheţat în faţa unei asemenea îndrăzneli.

— Credeam că un taxi seamănă cu o biserică, un loc liniştit şi intim, dar văd că m-am înşelat, am bombănit eu fără prea multă convingere.

Atunci, şoferul a-nceput să fredoneze cântecul acom-paniindu-l pe Harry Belafonte. Păreau născuţi ca să cânte în duet, era prea mult. Unele voci bărbăteşti îmi lasă impresia că sunt la fel de singure ca o şosetă uzată.

Scriu asta în februarie. Nici măcar nu mi-am dat seama: acum puţin mai bine de o lună era Crăciun. Colindul mă făcea, desigur, să retrăiesc senzaţiile pe care le-avusesem la fiecare Crăciun pe care-l pierdusem.

Din fericire, colindul s-a încheiat, în timp ce apelam la sentimentalismul meu nesperat, şoferul a început din nou să vorbească.

— Nu vă amintiţi de mine?

Pentru prima dată, eram atentă la el: sigur că-mi aminteam!

— Tu m-ai dus primăvara trecută la Mercamadrid şi mi-ai oferit un kil de homari.

Dacă era vreo persoană pe lume pe care voiam s-o revăd, despre bărbatul acesta era vorba.

— Exact.

— Nu ştii cât de emoţionată eram. Am deschis fereastra ca să-ţi mulţumesc, dar plecaseşi deja, iar primăvara mi-a inundat în clipa aia sufrageria.

— Mi-am dat seama. Modul în care-ai povestit-o m-a emoţionat şi pe mine.

— Pe vremea aia, nu prea scoteai niciun cuvânt. Ce s-a întâmplat de-ai devenit aşa vorbăreţ?

— Nimic. Am supravieţuit.

Bărbatul ăsta avea acum, mai mult ca niciodată, gesturile lui Robert Mitchum din *Pecetea trecutului*. După frustrantul meu episod burghez, a fost foarte plăcut să mă trezesc chiar la uşa apartamentului său. Ghicind că-l doresc, dar că eram prea slabă ca să-i cer să fie cu mine, mi-a luat mâna şi m-a condus până la pat. Apoi m-a descălţat şi s-a aşezat lângă mine, pe marginea patului, în tăcere, încetul cu încetul, mi-a alungat angoasa cum ai şterge murdăria de pe jos cu o cârpă. Mă gândeam: „O viaţă nouă ţi se deschide în faţa ochilor". Trist e că viaţa asta nouă n-a durat decât cinci ore. După care şoferul de taxi a plecat, lăsându-mă pradă mie şi mărturisirilor mele.

Am înţeles că sunt, din fire, o femeie singură şi complicată. Viaţa mea, ca şi povestirile mele, e foarte organizată, dar îi lipsesc tocmai nodurile care s-o închege şi un deznodământ fericit. Mi-ar fi plăcut să descopăr la şoferul de taxi un nou orizont, ceva care să fi justificat schimbarea care punea deja stăpânire pe mine într-un mod implacabil. Dar n-a fost aşa.

Va trebui să caut altundeva.

Mă simt copleşită, am impresia c-am îmbătrânit teribil dintr-odată!

PATTY, MITUL

Înainte să plec, vreau să-mi fac testamentul critic pentru ca nimeni să nu creadă că-s bolnavă sau că m-am căsătorit.

LA REVEDERE.

Acum că nimic nu mă mai amuză, cu-atât mai puţin acum când

divertismentul este chiar moda. gloria te obligă să te repeţi. Dacă eşti o tipă nostimă, lumea aşteaptă să fii tot timpul aşa. Dacă mărturiseşti că te exciţi uşor, se presupune că eşti mereu umedă. Dacă eşti spontană, oamenii îşi doresc să fii şi prost crescută. Dacă ai avut ciudata idee să-ţi scrii memoriile fără altă pretenţie decât să demonstrezi că ai şi tu o maşină de scris şi că respectivele *Memorii* sunt vesele, neruşinate, frivole, spirituale etc. Şi că-ndrăzneşti să aduci la modă veselia, neruşinarea, frivolitatea şi spiritualitatea, asta o să ţi se reproşeze toată viaţa. Detest banda de cititori inapţi care se identifică cu mine şi mă laudă neîncetat.

Când fac ceva, o fac pentru a fi unică. Nu vreau să mă-nţeleagă nimeni şi cu-atât mai puţin să mă imite. Nimic nu mă disperă mai mult decât s-aud ecoul propriilor vorbe. Sfârşeşte prin a-mi repugna să ies seara şi s-ascult adunătura de lingăi spunându-mi, cu lacrimi în ochi, că fără patty, *la luna* N-AR exista, că se simt ca mine şi că, după Genoveva de BRABANT, nu există în întreaga literatură spaniolă un personaj mai puternic decât mine! Recent, un ziar madrilen a iniţiat o anchetă care le cerea nu ştiu câtor intelectuali şi oameni de lume din „ciorba literară" s-aleagă cele mai importante romane scrise în castiliană de o sută de ani încoace: toţi mi-au plasat *Memoriile* înainte de *Un veac de singurătate*. Drept cine mă iau? Drept o romancieră. Ei bine, fie s-au înşelat, fie nimeni n-a remarcat că nu dorm niciodată şi că trebuie să-mi umplu timpul cu ceva.

Cine sunt eu eu să impun prostul gust şi vulgaritatea? Dumnezeu m-a pedepsit, cu siguranţă! Faptul de a-mi observa reflecţia în ceilalţi n-a făcut decât să sporească dispreţul pe care-l simţeam faţă de mine însămi. Şi asta nu-mi place. De ce-am devenit un mit? Singura mea ambiţie era să câştig mulţi bani şi să fiu fericită. Numai pentru că mi-am istorisit *Memoriile* cu o incredibilă fericire şi multă inteligenţă, m-am transformat într-un model pe care-l imită lumea, deşi trebuia să se întâmple exact opusul! Ce se-ntâmplă în Spania? Cum poate un şobolan ca mine să sfârşească prin a fi la fel de respectată ca regina Sofia şi aproape la fel de admirată ca şi ea? Puterea mea de fascinaţie, talentul, sensibilitatea, fragilitatea când vorbesc despre penis, despre droguri etc., nimic din toate astea n-ar îndreptăţi un asemenea delir.

Până în ziua de azi, Spania era regatul mediocrităţii. Ascensiunea mea la notorietate a permis scoaterea în prim-plan a valorilor care, cu câteva luni înainte, încă erau puse la stâlpul infamiei,

şi mă refer la talent, la farmecul înnăscut, la spontaneitate, la dezinvoltură. De ce să nu le spui lucrurilor pe nume şi să n-o faci inteligent? Evident, situaţia s-a schimbat, dar nu vreau să fiu responsabilă de-această bulversare, cu-atât mai puţin s-o trăiesc. Până în prezent, am trăit din prostituţie şi n-am avut nevoie de recunoaşterea oficială ca să merg înainte. Nu sunt suficient de intelectuală ca să las lumea să creadă că-s frivolă. 68

LA REVEDERE.

Adică plec… Sau… Şi-o să inventez eu un lucru cu care să mă ocup. Detest să dau naştere unor mode: dacă ştiu asta, nu mai scriu un rând. *La Luna* a devenit umbra mea, dar o umbră multiplicată la infinit. Totul nu-i altceva decât sărbătoare, sex, bucurie şi inconştienţă. Ei bine, nu! Jocurile încetează când se transformă într-o manifestare culturală. Odinioară, o petrecere era un loc unde se furau bijuteriile şi logodnicul cuiva, ceea ce crea o tensiune, o poveste demnă de-a fi trăită. Acum, o petrecere este un platou unde fostele tale prietene se transformă-n mumii şi le trece vremea pozând pentru fotografi amatori care publică sistematic fotografiile cele mai jegoase. Pe cine vor să păcălească? Nu cu mult timp în urmă, singurul lucru interesant la petreceri erau fotografiile: regret, dar nu-mi ajunge. Sau mă doare-n cot de petreceri şi mă lipsesc de indivizii care vorbesc despre ele şi insistă pe comicul lor şi fac fotografii ca şi cum oricine ar putea fi interesat de ele.

Prefer noroiul, depresia, meditaţia, abstinenţa, plictisul, nihilismul, discreţia, muţenia, inactivitatea, bunele maniere, antipatia, cântecele country, orarele fixe, precauţia, melancolia, vizitele în familie, comunismul sovietic, bunul-simţ, inhibiţia, rădăcinile, tradiţia, cantautorii.

E insuportabilă nevoia acestor indivizi de-a demonstra că sunt divini!

Succesul m-a făcut tristă şi melancolică şi nu sunt gata să mă droghez ca să depăşesc momentul.

N-am nimic de spus şi nici nu vreau să spun nimic. N-are niciun sens ce vreau să scriu. Pagina asta, de-acum încolo, va fi albă. S-o umple alţii.

EU, PATTY, ÎNCERC SĂ MĂ CUNOSC PRIN INTERMEDIUL AUTORULUI MEU

Venise demult clipa în care voiam să-mi las autorul în pielea

goală. Nu ştiu dac-o să mă lase. Să-ncercăm totuşi…

Patty: Pentru-nceput, mi-ar plăcea să ştiu dacă sunt femeie, bărbat sau travestit.

Pedro: Bineînţeles că eşti femeie. O femeie care nu doarme niciodată, dar, la urma urmelor, o femeie.

Patty: De ce nu dorm niciodată? Există somnifere care pot năuci şi-un elefant. Rohipnolul, de exemplu. Am auzit asta de la *oiştejunkies*.

Pedro: Nu poţi să dormi: pentru tine somnul ar însemna moartea.

Patty: Sunt şi oameni care fac lucruri foarte interesante şi-n stare cataleptică; alţii profită de somnambulism ca să se distreze.

Pedro: Ah, da, de ce?

Patty: Un personaj al lui Copi… O femeie care pretinde că-i somnambulă ca să facă tot ce are ea chef. O dată trezită, zice să dormea, că nu-şi aminteşte nimic, că nu-i responsabilă.

Pedro: Atunci era fals: nu dormea. De ce vrei să dormi?

Patty: Nu ştiu. Am auzit că anumite persoane dormeau între două numere.

Pedro: Tu n-ai nevoie, eşti plină de viaţă. Pecetea vremii noastre e vertijul, activitatea frenetică. Iar tu eşti o fată tipică pentru epoca noastră. 70

Patty: în ultima vreme, ai părut mai preocupat de inima decât de păsărica mea. Eşti bolnav?

Pedro: Presupun că am nevoie de-o iubire absolută. De ceva timp, cer pe toată lumea în căsătorie. Serios vorbesc…

Patty: Atunci înseamnă că sunt imaginea ta reflectată? Lucrul ăla oribil care se numeşte *alter egol*

Pedro: Nu, tu eşti creaţia cititorilor. Eşti ce le-ar plăcea lor să fie.

Patty: Mi-ai citit *Memoriile*?

Pedro: Din când în când, să văd ce se mai întâmplă. Aşa că, după asta, sunt destul de disperat.

Patty: Ceea ce înseamnă că şi tu eşti un cititor şi că şi ţie ţi-ar plăcea să semeni cu mine.

Pedro: Mi-ar plăcea să am spontaneitatea ta şi o asemenea atitudine pozitivă în viaţă.

Patty: Ascultă. De ce n-ai face un serial de televiziune?

Pedro: Ar fi greu de găsit o actriţă.

Patty: Cred că Morgan Fairchild ar fi foarte potrivită.

Pedro: Nu, tu eşti mai sexy. În plus, n-o prea văd pe Morgan Fairchild luând-o în gură în scene întregi. Iar la televiziune, asta nu s-ar întâmpla niciodată.

Patty: Nici pe canalele private?

Pedro: Nu cred.

Patty: Vorbeşte-mi ceva mai mult despre mine, în timp ce te mângâi cu tandreţe.

Pedro: Nu vreau să mă mângâi în niciun fel.

Patty: Spune-mi ce-ţi place. Eu nu fac nazuri.

Pedro: Stai liniştită. Dacă vreau să mă masturbez, ştiu prea bine cum s-o fac.

Patty: Şi cum faci?

Pedro: Sunt mai ales un *voyeur*.

Patty: Ca în *Dublura*, filmu' Hui Brian de Palma.

Pedro: Nu-mi place să mă privesc. Mi-ar plăcea să-mi filmez propriile părţi intime pentru ca mai apoi să le admir.

Patty: Ce legătură mai am cu Holly Golithly, Pepi şi Fran Lebowitz?

Pedro: Sunt verişoarele tale primare. Ele au venit pe lume înainte să te naşti tu, dar sunteţi acelaşi gen de fete. Poate că tu eşti ceva mai obişnuită şi mai puţin patetică.

Patty: Fac vreun sport ca să mă menţin în formă?

Pedro: Sporturile te plictisesc, chiar şi-acelea care sunt la modă. Te menţii în formă fără niciun efort.

Patty: Stând mereu în picioare? N-am varice? Fiindcă detest varicele.

Pedro: N-o să ai niciodată varice. La tine cele mai frumoase sunt picioarele. Eşti Balanţăm, ca mine şi ca Brigitte Bardot.

Patty: Dar picioarele tale seamănă mai mult cu-ale lui Addy Ventura decât cu-ale lui Brigitte. Addy e tot Balanţă?

Pedro: Nu ştiu. Oscar Wilde era şi el Balanţă.

Patty: Nu ştiu cum erau picioarele lui Oscar. Am fost atentă mai ales la ce spunea, nu la picioarele lui. De ce oare bărbaţii cu adevărat interesanţi nu sunt niciodată sexy, cu excepţia lui Sam hepard, bineînţeles?

Pedro: N-am decât să mă privesc în oglindă ca să mă excit.

Patty: Ca orice băştinaş din La Mancha, eşti un băiat să zicem „practic". Dar ce-ar fi să vorbim despre altceva: oare eu am o ideologie?

Pedro: îţi place să faci dragoste şi adori să fii admirată.

Patty: Vreau să spun, oare sunt socialistă?

Pedro: Nu, dar nu te-ar deranja deloc să devii socialistă în braţele lui Felipe Gonzáles.

Patty: Deci se poate spune că sunt, în felul meu, socialistă pentru că nu m-aş culca niciodată cu Fraga?

Pedro: Nu. 72

Patty: Şi cu Tamanes sau Curiei?

Pedro: Cu ăştia da, şi chiar cu-amândoi deodată.

Patty: Crezi c-ar trebui să le propun s-o facem?

Pedro: Cred că n-ar accepta. Ai prea mult tupeu pentru oamenii de stânga.

Patty: Bine, pentru moment aranjează-mi întâlnirea cu şoferul de taxi, cel care seamănă cu Robert Mitchum. Pe el l-am plăcut mai mult.

Pedro: O să vedem.

Patty: Pedro, cred că după întâlnirea asta tot nu ştiu nimic despre tine.

Pedro: Eu însă ştiam deja dinainte totul despre tine…

DE UMPLUTURA

FĂRĂ DRAGOSTE, VIAŢA NU S-AR MAI NUMI VIAŢĂ

Într-o anumită perioadă, nu se vorbea decât despre reversul lucrurilor (adică despre reversul decorului), în speranţa secretă de a descoperi astfel faţa ascunsă a lucrurilor. Din fericire, epoca asta e revolută. Astăzi, nu trebuie să eziţi să le spui lucrurilor pe nume. Mai contemporane, nu vor fi însă decât mai sensibile. Trebuie să fii chinez (chinezii nu abordează niciodată nimic în mod direct: siguri că diavolul umblă pe liniile drepte, se abat din drum pe căi ocolite ca să-l păcălească) pentru a tergiversa, sau să ai de trei ori mai mult talent.

Cum trăim vremuri de crasă intoleranţă şi cum nici nu-s chinez, nici n-am de trei ori mai mult talent, am vrut ca *Legea dorinţei* să evite metafora şi să scoată în evidenţă transparenţa, iar asta, deşi peisajul descris a fost încărcat de turbulenţe.

Să le spui lucrurilor pe nume: iată hiper-realismul. *Legea dorinţei* este deci o melodramă hiper-realistă, plină de umor negru şi de pasiuni roşii zămislite de sudoarea verii madrilene. Ceea ce înseamnă reîntoarcerea la valorile dintotdeauna: romantismul şi dragostea. Cum zic nesuferiţii: „*fără dragoste*, *viaţa nu s-ar mai numi*

viaţă!”. Mai zic şi că: „*JFără iubire*, *nu-i mântuire*”, în realitate însă, lucrurile stau exact pe dos: cu o singură iubire, nici vorbă de mântuire! Filmul vorbeşte despre această contradicţie.

Christos ne-a învăţat să ne iubim unii pe ceilalţi. Şi Dumnezeu Tatăl ne-a programat, fără să întrebe pe nimeni, cu nevoia asta de iubire absolută în măduvă. A uitat însă reciprocitatea. Şi iată-ne pe noi, madrilenii, nevoiţi să iubim – vorbesc în majoritatea cazurilor – pe cine nu ne iubeşte şi să fim iubiţi de cei pe care nu-i iubim. Dacă nu mă credeţi, consultaţi cronica inimii din revistele feminine: ele ştiu despre ce vorbesc!

Legea dorinţei vorbeşte despre acest aspect sentimental al lucrurilor, dar pe un ton care n-are nimic de-a face cu cel adoptat de respectivul gen de presă. Filmul meu tratează şi despre fraternitate: istoriseşte povestea a doi fraţi care împart aceeaşi logodnică, o crimă, un secret şi un întunecat trecut familial comun.

Familia apare întotdeauna drept un element dramatic esenţial. L-am descoperit atunci când turnam *Ce-am făcut să merit asta*? Oamenii au început să se uite la mine cu alţi ochi, în genul „iată ceva modern şi, în plus, cu sentiment”. Atunci ochii mei mari de Pequeña Lulu s-au oprit asupra personajului Mamei. Acum mi-i îndrept asupra celor doi fraţi. Poncela şi Maura sunt doi fraţi care cântă şi dansează, ca Pili şi Mili. Ca Harry Dean Stanton şi Dean Shockwell (*Paris-Texas*), care nu ezită să-şi vină reciproc în ajutor când vreunul are probleme. Ca Warren Beatty şi Barbara Loden (*Splendoare în iarbă*), care luptă împreună împotriva societăţii sufocante. Asemeni lui Leopoldo şi Michi Panero (*Dezamăgirea*), care se ceartă uneori pentru că nu se suportă.

E un film cu tipi. Începând din clipa asta, nimeni nu mă va mai putea acuza că nu ştiu să regizez decât filme cu actriţe. Bandrea şi Poncela arată în mod magistral ce înseamnă să te afli pe marginea prăpastiei, dar să nu te prăbuşeşti. Cred însă că în *Legea dorinţei* mi-a reuşit cea mai bună regie cu o actriţă din întreaga mea carieră, în persoana lui 78

Carmen Maura. E impresionantă în rolul transsexualului Tian. Dincolo de aparenţa fizică şi de numărul de circ constând în a se pune în pielea unui bărbat care se transformă încetişor într-o femeiuşcă… Maura dă dovadă de o asemenea bogăţie încât munca ei pare un adevărat festival.

Această femeie a fost atât de mare în faţa camerei, atât de

generoasă, de intuitivă, de sinceră, încât mă bucur c-am făcut acest film fie şi pentru simpla ei prezenţă. Amuzantă, patetică, musculoasă, ambiguă, paranoică şi raţională etc. Aşa e Tina Quintero… îi mulţumesc lui Carmen Maura că mi-a dat ocazia să realizez un portret de femeie atât de deplin. Poate că asta nu înseamnă mare lucru, dar pentru mine e deja atât de important. Şi mă emoţionează. Carmen, îţi mulţumesc. Eşti prea mult. mmmmmmmuuaaa!

SCARLETT O'HARA: O ADEVĂRATĂ FEMEIE DIN LA MANCHA

Cei care cred că *Legea dorinţei* e un film autobiografic se înşală. Filmul care vorbeşte cel mai mult despre mine a fost realizat cu mult timp înainte să turnez *Legea dorinţei*. Se numeşte *Pe aripile vântului*. Personajul care joacă rolul meu nu e Mummy, cum lasă, totuşi, anumite persoane rău intenţionate să se creadă, ci Scarlett, personaj înzestrat cu o tărie de caracter în stare să mişte munţii. Dacă-l urmărim cu atenţie (ceea ce e dificil, fiindcă filmul emoţionează atât de mult încât nu poate fi privit decât cu ochii inimii), e uşor de ghicit în Scarlett un personaj masculin interpretat de o femeie. Primul care s-a îndoit de feminitatea perechii sale e chiar Rhett Butler. Ajunge s-o spună foarte răspicat în anumite ocazii. Trupurile lor sunt suficient de diferite ca să elimine orice ambiguitate, dar, în lucrurile esenţiale, şi Rhett e foarte conştient de asta, se aseamănă ca două picături de apă. La fel de cinici, de egoişti, imorali, sceptici, apărând cu putere doar ceea ce reprezintă, în ochii lor, unica valoare adevărată: propria lor viaţă.

A trebui s-aştept mai mulţi ani înainte să-mi recapăt întreaga sensibilitate oculară şi să pot savura pe deplin *Pe aripile vântului*. Când filmul a fost difuzat în Spania, locuiam la Cáceres, iar pentru locuitorii din Estremadura nu era decât un film de o lungime şi o încetineală interminabile. Se 80

spunea: „Pe aripile vântului şi-n fund mă doare!". Aşa că nu m-am dus să-l văd decât după ce trecuseră ceva ani de când fusesem adolescent şi scăpasem de nefasta influenţă a unui prieten stângist care mă convinsese de caracterul reacţionar al romanului: în ochii lui, nu se putea face elogiul Sudului sclavagist care lupta împotriva lui Lincoln!

Câţiva ani mai târziu, la Madrid, cu câteva idei despre viaţă în buzunar şi cu opinii mai clare în privinţa filmelor, am descoperit în sfârşit că eram în faţa unui autentic monument din istoria cinematografiei. Astăzi, mi-e ruşine de prima mea reacţie, dar un

adolescent e un individ atât de ridicol…

Din numeroase motive, *Pe aripile vântului* e un film exemplar, dar cel mai mult mă impresionează Scarlett O'Hara-Vivien Leigh. Dacă nu s-ar fi născut la Atlanta, Scarlett ar fi fost femeia ideală din La Mancha. Relaţia ei cu pământul n-am mai văzut-o decât la ţăranii de prin părţile mele. Principala rivală a lui Clark Gable nu e firava Leslie Howard, ci pământul. Rhett Butler n-ar fi suferit mai puţin dacă s-ar fi îndrăgostit de-un plugar din La Mancha!

Un film îndrăzneţ, e adevărat, şi foarte puţin convenţional.

Ar fi hazardat să se recunoască deschis că publicul se poate regăsi în eroii fundamental negativi, care n-o ascund şi care trăiesc o poveste de dragoste atât de diferită de gusturile epocii. Una din marile calităţi ale filmului *Pe aripile vântului* e chiar durata lui. Scenariştii îndrăznesc să ne sfărâme inima scriind un film în care Rhett Butler o lasă pe Scarlett singură, părăsită chiar în mijlocul scărilor, în realitate, nu e deloc singură… Sub tălpile ei palpită pământul roşu al Tarei. Nu ezit s-o spun încă o dată: Scarlett nu este o femeie, ci un agricultor, mai degrabă un simbol. Şi nimeni nu se poate căsători cu un simbol, nici măcar Clark Gable.

SOSIREA LA MADRID

Prima mea amintire am auzit-o din gura mamei. Când eram mic, ea povestea, ca într-un basm, cum venise în copilărie la Madrid trecând pe strada Alcalá. Se întâmpla prin anii douăzeci. Ne vorbea şi despre Infante, dar nu-mi amintesc exact ce spunea, îmi plăcea să cred, în imaginaţia mea, că mama venise la Madrid şi că, plimbându-se pe strada Alcalá, le întâlnise pe Infante. Pentru un nativ din La Mancha, drumul la Madrid, la acest început de secol, trebuia să semene cu o călătorie pe lună: locuitorii din La Mancha călătoresc puţin, iar în acea perioadă aproape deloc… Mama mi-a oferit imaginea unui Madrid de legendă şi mi-l închipuiam ca într-una din ilustraţiile care umpleau enciclopediile care-mi plăceau atât de mult. Credeam că să locuieşti în Madrid e ca şi cum ai trăi în decorurile din *Prinţesa Sissi*.

De-a lungul copilăriei mele, alte imagini metaforice au început să le înlocuiască pe cele pe care mi le transmisese mama mea. Trebuie să fi avut vreo zece ani, familia mea avea obiceiul să-şi facă prin corespondenţă cumpărăturile, din marile magazine madrilene…

Mi-aduc aminte de cataloagele cu fotografiile lor alb-negru şi tot felul de produse pentru îngrijirea corpului şi a casei. A fost primul meu

contact cu arta pop; n-aveam s-o mai uit niciodată. Madridul era, în acea vreme, pentru mine oraşul marilor magazine, iar imaginea asta mă fascina. Mă 82

gândeam la *Galerias Preciados* ca şi cum m-aş fi referit la un celebru muzeu. Când făceam cumpărăturile, îmi puteam comanda cărţi din colecţia Reno (Mika Waltari, Morris West, Françoise Sagan, Lakos Zilay etc.), în timp ce surorile mele căutau tot felul de aparate de menaj rare şi haine de casă. Într-o zi, la Marrakesh, un tânăr marocan care vindea haşiş, înţelegând că sunt spaniol, mi-a cerut, cu ochii strălucind himeric, să-i descriu El *Corte Ingles1*; îl văzuse într-o fotografie şi-l uimise.

Într-adevăr, în ochii lui, *E*l *Corte Ingles* trebuia să reprezinte culmea prăvăliilor!

Mai târziu, când pornisem pe drumul anevoios al adolescenţei, Madridul reprezenta pentru mine locul unde filmele erau proiectate în exclusivitate, dar şi metropola unde fiecare îşi putea „trăi viaţa", în definitiv: un vis.

La şaptesprezece ani, am fost nevoit să recunosc faptul că perspectiva unei vieţi normale şi „rurale" mă făcea la fel de nervos ca *Tia Tuia*, şi nu mai puţin anxios. Trebuia să văd aceste filme în exclusivitate, trebuia să-mi trăiesc viaţa; era o nevoie urgentă care nu mai avea nimic de-a face cu obişnuitele capricii ale unui adolescent răsfăţat. Asta am încercat să-i explic lui tatălui meu, care scrisese pentru mine scenariul unui film mai puţin aleatoriu şi mai liniştit: trebuia să fiu funcţionar la banca din sat. Toate astea mă împinseră să iau rapid decizia cea mai importantă din viaţa mea: să plec la Madrid, încă nu ştiam cât de mult avea să mă marcheze.

Am intrat în Madrid prin Estremadura, ceea ce nu corespundea deloc visurilor mele de odinioară: peisajul era de o tristeţe infinită, mizeră şi ostilă. Prima imagine a acestui Madrid „în mărime naturală" m-a intimidat. Cea de-a

1 Lanţ de mari magazine (n.tr.).

două amintire a fost metroul: un miros rânced şi dulceag care va rămâne pentru totdeauna gravat în memoria nărilor mele. Nici la asta nu mă aşteptam… Noaptea, când mă plimbam, priveam cerul roşu şi-l găseam ameninţător, căci nicio stea nu strălucea pe el.

Acestea au fost primele senzaţii, cele pe care mi le amintesc. Totul era mai puţin fascinant decât îmi închipuisem, dar am rămas

acolo. Se împlinesc douăzeci de ani de atunci şi tot nu m-am plictisit.

M-am obişnuit (şi am acceptat-o, cum accepţi boala unei fiinţe iubite) cu realitatea acestui Madrid, unde distracţiile şi luxul erau departe de a face parte din viaţa de zi cu zi. Marile oraşe au şi periferii, poluare, mult zgomot şi sărăcie; dar poate că din aceste imperfecţiuni se naşte măreţia lor.

Când lucram la magazinul de accesorii telefonice din vecinătatea satului Fuencarral, o luam zilnic pe drumul periferic. Marile aglomerări care se iveau la capătul autostrăzii întotdeauna mă impresionau. Această impresie, foarte puternică, această emoţie şi-au găsit modalitatea de a se exprima la câţiva ani după ce am turnat *Ce-am făcut să merit asta*?

Dar Madridul nu însemna numai această sărăcie. Descopeream şi un oraş nebun, care se distra clandestin sub dictatură şi se pregătea pentru schimbarea vertiginoasă care avea să-l aştepte după ce fiara neagră va fi dispărut. Am crescut, am profitat, am suferit, m-am îngrăşat şi m-am dezvoltat la Madrid. Toate lucrurile astea le-am făcut în ritmul meu, care nu era diferit de al metropolei. Viaţa şi filmele mele sun indisolubil legate de Madrid, ca degetele de mână.

Madridul e la fel de vast ca fiinţa umană. La fel de contradictoriu şi diferit. Precum omul purtător de mii de măşti, Madridul reprezintă, pentru mine, o mie de oraşe într-unul singur. Opt dintre acestea apar în filmele mele. *Pepi*, *Luci*, *Bom şi alte fete din cartier* evocă un Madrid

rural şi citadin. Personajele lui dialoghează în jurul unei mese înainte de-a pleca să se drogheze într-una dintre bombele cele mai în vogă din Madrid. Scenele turnate în oraş dovedesc şi ele aceeaşi antinomie: ungherele cartierului „Prosperidad", profilul new-yorkez din „Azca", subsolurile de la „Princesa", „Rusho"…

În *Labirintul pasiunilor*, m-am cufundat în viscerele unui Madrid exploziv şi cosmopolit. L-am transformat în centrul nevralgic al lumii unde se întâmplă totul, unde totul poate avea loc. Bordel şi meditaţie în filmul *Obiceiuri necurate* (din nou „Rusho", un pension de pe strada Fuencarral cu odaia lui de petreceri: un Moulin Rouge). Dezolarea cartierului „Concepción" şi-această mare fără fund care este M.30 din *Ce-am făcut să merit asta*? Casa de la ţară şi un matador din Legzapi în *Matador*. Noaptea estivală plină de transpiraţie, de bărulețe şi pisoare din *Legea dorinţei*. Un Madrid machiat şi spilcuit, cu planurile de la

Telefoane şi Grand Via în fundal (unul dintre peisajele mele preferate) în *Femei în pragul unei crize de nervi*. *Atinge-mă* se petrece tot în acest Madrid distrus, în continuă reconstrucţie. Mereu am descoperit acolo peisajul perfect şi fauna potrivită – insolentă şi ideală – pentru fiecare din filmele mele. Ce dramă a fost venirea la putere a acestui consilier municipal de dreapta care, pentru a închide gura celor câţiva vecini reticenţi, s-a apucat să debaraseze Madridul tocmai de specificul său, de ceea ce-l făcea un oraş unic în lume: viaţa de noapte. Viaţa pur şi simplu, în definitiv. Madridul n-o merită şi, dacă oraşul n-o merită, nici noi n-o meritǎm.

MODELE ŞI OBICEIURILE ANILOR ’90

Moda şi viaţa anilor nouăzeci vor rămâne marcate de problemele traficului de droguri, ale traficului de influenţă şi de automobile.

În faţa imposibilităţii de a se deplasa, fiinţa umană va fi condamnată să rămână în casă şi să facă ea totul, de la cea mai mică petrecere în familie la decorarea propriei vile. În anii nouăzeci, toată lumea, evident, va fi designer şi decorator de interior, pur şi simplu pentru că în deceniul precedent majoritatea spaniolilor vor fi urmat facultatea de design şi decoraţiuni. Ceea ce nu înseamnă că modistele şi decoratorii de interior vor dispărea, dimpotrivă: vor fi din ce în ce mai căutaţi, în ignoranţa tulbure a vremii de care aveau nevoie ca să se-ntoarcă înapoi acasă, oamenii nu vor mai merge nici în centrele comerciale, nici în ateliere, în schimb se vor abona la numeroase reviste şi se vor uita mai mult ca niciodată la televizor, de unde se vor inspira pentru a se îmbrăca şi pentru a-şi crea ambianţa în care doreau să trăiască. Vor fi chiar şi femei care, din lene sau pentru că li se permite, vor trăi practic în casa modistei lor, de unde nu vor ieşi decât pentru a lua parte la un ştiu ce reuniune publică. Atelierele acestor modiste nu vor mai avea nimic din maghernițele de odinioară. Vor fi adevărate hoteluri particulare, micuţe, confortabile şi comode, cu odăi şi saună, prevăzute cu o clinică de dezintoxicare şi de 86

chirurgie estetică, având câte-o capelă micuţă ale cărei imagini pioase vor varia în funcţie de anotimpuri, cu o sufragerie unde va trona o masă de brasero la care să se joace „Monopoly pe iubire”.

În tot ceea ce priveşte trupul, anii nouăzeci vor fi prelungirea firească a anilor optzeci: chirurgie estetică şi masaje pentru toţi, indiferent de vârstă, sex sau condiţie socială. Toată lumea va putea

arbora o frumoasă pereche de sâni şi pometi ascuţiţi ca nişte cuţite. Fetele nu vor mai trebui s-aştepte pubertatea pentru a atinge fatidicii o sută de centimetri la bust la care visează atât de mult. Ce spectacol delicios şi dintr-odată banal vor fi porţile şcolilor, unde batalioane de fetiţe între şapte şi opt ani vor face concurenţă, pectoralmente vorbind, supremei Marta Sánchez. De fapt, străvechiul obicei al uniformei şcolare va deveni caduc. Clasicei fuste plisate mini i se va adăuga un body foarte mulat pe trup şi răscroit pentru ca micuţele să-şi poată expune sânii cei noi. La început, asta va crea unele probleme (v. Carmen Alvear), dar ele se vor rezolva în ziua în care călugăriţele vor deţine monopolul clinicilor de chirurgie estetică.

O modă efemeră va încerca chiar să lanseze proteze pectorale pentru bărbaţi. Numai snobii şi hipioţii îi vor da o oarecare atenţie.

Dacă diferitele tipuri de femei nu se vor schimba deloc, activităţile lor vor fi foarte diferite. Top-modelul, de exemplu, stilizat şi sofisticat, care până atunci nu era rezervat decât avanscenelor şi afişelor, va deveni însuşi prototipul de stăpâna casei. Toate Marcellele vor fi înalte, zvelte şi mistice. Manechinele vor fi alese din rândul fetelor de o banalitate strivitoare, numai dacă nu cumva posedă o expresivitate specială sau o uşoară deformare fizică. Se va apela şi la intelectuali sau oameni de ştiinţă de înalt nivel, care-şi vor plăti studiile graţie câtorva prezentări de modă.

Femeile vor fi majoritare în sânul celor mai importante afaceri şi vor ocupa numeroase posturi de conducere. Vor impune un nou stil, look-ul „patroanei de bordel": părul tapat, strasuri şi briliante, rochii cu şireturi şi volane, machiaj agresiv. Multe femei vor ajunge ministru. Aproape toate vor înregistra cel puţin două sau trei discuri de muzică *heavy* şi vor scrie un roman, convingător şi realist, care le va dovedi deplina înţelegere a celor mai josnice instincte ale sufletului omenesc. Cât despre înaltele funcţii publice, toleranţa va înlocui, din simplă comoditate, intransigenţa, în anii nouăzeci, imperfecţiunile noastre vor fi atât de numeroase şi de toţi ştiute, încât nu ne va mai rămâne altă soluţie decât toleranţa faţă de ceilalţi şi intoleranţa faţă de noi înşine (sau viceversa).

Femeia anilor nouăzeci nu-şi va înţelege deloc soţul; totuşi, divorţurile vor fi în scădere. Va avea cam cu cinci centimetri în plus faţă de înălţimea medie a femeilor de odinioară, dar instinctele ei vor fi mai josnice.

Cât despre bărbaţi, anii nouăzeci vor marca triumful ambiţioşilor cu suflete de vânători (ca întotdeauna), însă un număr considerabil de *loser-i* şi de marginali vor ocupa posturi importante.

Încă vor fi mulţi cu chelie; problema căderii părului va fi rezolvată în decursul noului deceniu. Fără îndoială, până prin 2000.

În ceea ce priveşte portul bărbătesc, sutana cu epoleţi şi rânduri întregi de decoraţii va face furoare. Va fi şi foarte practică la serviciu. Mantila va fi impusă de etichetă ca semn indispensabil al unei elegante anume. Bărbaţii vor purta şi sutană, şi mantilă; mai ales hipioţii, care n-au timp să se schimbe. Astfel vor putea să meargă direct de la birou la şedinţa de revendicări sociale.

Canoanele frumuseţii masculine se vor schimba, dar nu ştim încă în ce direcţie. E sigur numai că acţiunile frumuşeilor vor fi în scădere, iar ale conservatorilor cu trăsături ferme vor fi în creştere. Sectorul public va fi clar dominat de sportivii care vor putea, dacă şi-o doresc, să ocupe posturi administrative; dar poate că n-o vor dori, căci sunt indivizi cu un joc adesea foarte personal.

AUTOINTERVIU, 1984

Îmi plac lucrurile care transmit un mesaj. Paginile de faţă au unul concret şi care e în legătură cu ultimul meu film, *Obiceiuri necurate*: mergeţi să-l vedeţi! Am ales, în acest scop, autointerviul, deşi n-am nici întrebări să-mi pun, nici răspunsuri de dat. La Madrid, găselniţa la modă e ego-ul şi n-am nicio intenţie să scap de asta. În plus, dacă tot trebuie să scrie cineva despre Almodovar, mi-ar plăcea s-o fac eu.

Întrebare: Astăzi se vorbeşte mult despre Madrid?

Răspuns: Prea mult.

Întrebare: Vrei să spui că-i exagerat?

Răspuns: La Madrid, se-ntâmplă mereu câte ceva, e-adevărat. Dar avem impresia că Madridul e pe cale să-şi piardă, ceea ce e periculos, tocmai una din principalele lui caracteristici. Noi, cei care trăim în acest oraş, n-am avut niciodată rădăcini. N-am ştiut nicicând din ce e făcut sentimentul de apartenenţă pe care-l descoperim în Barcelona, de pildă. Trăiam la Madrid ca oriunde altundeva. Nimic nu era premeditat, totul era accidental, fortuit. Şi iată-ne acum vorbind de o cultură madrilenă, apărând-o, comparând-o cu celelalte! Se spune adesea – chiar şi eu o spun! – că toate ideile se găsesc aici şi că Europa întreagă stă cu ochii aţintiţi spre noi. Simţim, desigur, o anumită

mândrie pentru că trăim într-un asemenea loc. Dar n-are niciun sens. 90

Încetăm să mai fim noi înşine pentru a ne transforma într-un oraş. Suferim de-un fel de miraj narcisist. Suntem noi înşine, dar mai singuri ca niciodată. Marea noutate e că azi toţi prietenii vorbesc despre noi.

Întrebare: Trăieşti şi lucrezi în Madrid?

Răspuns: Trăiesc la Madrid fără a trăi cu adevărat.

Întrebare: Crezi că ai putea lucra şi altundeva la fel de repede?

Răspuns: Nu ştiu. Depinde de producători. Şi nu-i ăsta singurul loc din lume unde sunt producători.

Întrebare: Cum reuşeşti să-i convingi să-ţi producă filmele?

Răspuns: Prin hipnoză. E cea mai bună cale. Cred că tinerii regizori nu fac filme pentru că nu practică hipnoza.

Întrebare: Ţi s-a atras deja atenţia asupra faptului că interviurile pe care le scrii singur sunt mult mai bune decât ale celorlalţi?

Răspuns: Probabil. Numai când scriu devin un personaj, în rest, când am un ziarist în faţă, nu sunt decât o fiinţă perfect normală, obosită, vorbind cu dificultate şi tulburată de simpla prezenţă a unui străin.

Întrebare: Dar laşi o impresie destul de agresivă despre persoana ta…

Răspuns: Vara trecută, da. În prezent, în această toamnă-iarnă, pretind că ofer chiar imaginea inversă: cea a bietului băieţel care are nevoie de iubire. Se potriveşte mai mult cu realitatea.

Întrebări: De multe ori, ne-am pus tot felul de întrebări privitoare la creativitatea ta galopantă.

Răspuns: Izvorăşte din disperare, am spus-o deja cu mai multe ocazii. Munca nu mă destinde, dimpotrivă, îmi deschide uşile altor insatisfacţii. Ceea ce nu înseamnă că ea nu profită de mine. Iubesc, într-adevăr, ceea ce fac, dar nu practic niciodată autocomplezenţa: când termin un film, un disc sau un rol, mă simt mai rău decât înainte de a-l începe. Am rapid nevoie să mă arunc într-un alt proiect. Sunt o centrală electrică plină de idei haotice, de lacune culturale şi de sentimente contradictorii. Pudoarea, nesiguranţa şi nevoia de a nu rămâne cu braţele încrucişate, iată celelalte elemente motorii ale acestei centrale.

Întrebare: Care sunt proiectele imediate ale acestei centrale?

Răspuns: *Ce-am făcut să merit asta*? o comedie crudă despre o gospodină. Apoi, mi-ar plăcea să filmez biografia lui Bette Davis care şi-ar interpreta, bineînţeles, propriul rol, chiar şi de copil. Şi istoria unui paranoic fricos care nu suportă nici cel mai mic contact cu metalul – deci nu poartă niciodată nici pistol, nici cuţit –, care-şi petrece timpul în şcolile de kendo, de jiu-jitsu şi de judo şi care devine rapid un mare maestru european în materie. Mi-ar plăcea ca David Bowie să-l interpreteze.

Întrebare: Te credeam mai realist. Nu crezi că Bette Davis şi David Bowie nu-ţi sunt la îndemână?

Răspuns: Absolut adevărat. Nu-mi place să visez, dar uneori nu pot să n-o fac.

Întrebare: Te-ai specializat în regia femeilor – ţin s-o precizez: cinematografic vorbind. E una dintre rarele calităţi pe care oameniiţi-o recunosc.

Răspuns: Există, între ele şi mine, un straniu sentiment de reciprocitate. Trezesc în ele sentimente materne şi invers. Din cauza asta ne înţelegem bine pe platou.

Întrebare: Dar în afara platoului?

Răspuns, în afara platoului, am două sau trei secrete care poartă nume de femeie. Dar n-a sosit încă vremea să le dezvălui.

Întrebare. Scenariile ţi le scrii singur? 92

Răspuns: Ca majoritatea lucrurilor pe care le fac.

Întrebare: Cu cine ţi-ar plăcea să scrii?

Răspuns: Cu îngerul meu păzitor. Dar nu se-arată întotdeauna.

Întrebare: Laşi impresia că-ţi baţi joc de toate.

Răspuns: Numai de interviuri.

Întrebare: Ah, da?

Răspuns: Nu. Nu-mi bat joc de nimic. Mă înfăţişez aşa cum sunt. Dar sunt foarte pudic. Am recurs la ironie sau la ambiguitate din pudoare.

Întrebare: Care sunt, după părerea ta, motivele succesului tău?

Răspuns: Oamenii se plictisesc şi nu mă înţeleg.

Întrebare: Nu eşti frustrat la ideea că oamenii nu te înţeleg?

Răspuns: Nici eu nu-i înţeleg pe oameni.

Întrebare: Dacă citim atent dedicaţiile pe care le faci, putem, sistematic, să le împărţim în două categorii. Prima ar fi de ordin moral; iar cea de-a doua, majoritară, invitându-i pe oameni să se bucure de

viaţă. Poţi să-mi spui mai mult despre asta?

Răspuns: Există o carte de sfaturi şi exemple de reguli de viaţă, numită *Tânăra creştină*, de unde mi-am luat majoritatea dedicaţiilor. Deşi această operă e evident reacţionară, mi se pare că sfaturile pe care le oferă cu generozitate sunt excelente „literar" şi atât de anacronice încât devin amuzante. Cartea e plină de concepte de genul „Dacă-ţi place luxul şi distracţia în societate, comoara ta nu e Dumnezeu, ci Baal" sau „Nu le imita pe tinerele imbecile care se complac în spectacole publice unde-şi expun zorzoanele de proastă calitate şi-şi afişează trecătoarea frumuseţe". Când nu am cartea asta la îndemână şi scriu: „Nu-ţi fie teamă de plăcere", se poate crede că e pentru că mi-ar plăcea să mă culc cu destinatara dedicaţiei. Pentru mine, plăcerea nu e nicio ideologie, niciun act militant, ci permanenţa unei dorinţe nesatisfăcute. Apropo de asta, cu privire la autografe, mi-a venit de curând o idee de scenariu care de-atunci nu-ncetează să mă obsedeze. Un artist cunoscut are obiceiul să disimuleze, în autografele lui, părţi ascunse ale propriei sale vieţi. Artistul moare asasinat. Din întâmplare, un prieten dă peste două autografe pe care artistul le semnase unul după altul, îşi spune că acolo trebuie să fie cheia enigmei şi decide să adune toate autografele prietenului său pentru a-i descoperi criminalul. Acest film va fi foarte asemănător cu Hitchcock…

Întrebare: într-adevăr, o poveste foarte stranie… *Obiceiuri necurate* este primul din filmele tale, realizate până azi, în care cineva moare. Şi în *Ce-am făcut să merit asta*? apare un asasinat. Iar în povestea pe care tocmai mi-ai istorisit-o, proiectul cu Bowie despre teamă şi protecţia personală, moartea este de-asemenea foarte prezentă… De ce această prezenţă a morţii în cele mai recente proiecte ale tale?

Răspuns: Nu am înţeles niciodată moartea. Ştiu că există, dar nu reuşesc să-i prind sensul, înainte, în *Pepi*, *Luci*, *Bom şi alte fete din cartier* şi în *Labirintul pasiunilor*, deşi eu însumi sunt autorul poveştilor mele, moartea nu apare niciodată: o resping. Acum, dimpotrivă, încerc să o includ în filmele mele, ca să mă obişnuiesc cu ideea. În plus, e un excelent resort dramatic. Vorbeam însă de *Obiceiuri necurate*; aminteşte-ţi că acest interviu are un mesaj cât se poate de concret.

Întrebare: Să meargă lumea să vadă filmul.

Răspuns: *Obiceiuri necurate* e un film în linia lui *Mad Max 2*. Un

film făcut să câştige bani şi să-mi aducă gloria.

Întrebare: Ah, da? Dar nu practicai o cinematografie de autor?

Răspuns: Cele mai bune filme de autor sunt cele realizate cu gândul la public. Uită-te la Hitchcock.

Întrebare: Cu un film *că E.T.*, ce poţi să mai speri, pe lângă bani şi glorie?

Răspuns: Ţi se pare puţin?

Întrebare. Nu. Dar dacă există şi altceva în plus, mi-ar plăcea să ştiu.

Răspuns: Ceea ce i-a derutat pe „modernii" noştri e tocmai faptul că e un film încărcat şi de emoţii. S-a vorbit chiar de o escrocherie: mizerabile timpuri pentru poezia lirică! Vine o vreme când, amuzându-te prea mult, încetezi să te mai distrezi. Şi-atunci se revine la temele dintotdeauna, ştii tu, lucrurile acelea care apar mereu cu majusculă, în fond, nimic nu s-a schimbat. Subiectele, de când e lumea şi pământul, sunt mereu aceleaşi: plăcerea, durerea, adevărul, libertatea, iubirea, moartea… Important e să găseşti forme noi de abordare. *E.T*. e un film deliberat dramatic şi sentimental. Ador genul *funky*, *glam*-ul, *glitterul* şi chiar popul „debemolizat". Dar îmi plac şi bolerourile, bluesul, cântecele populare şi *jotas*. Divina şi Bambino, Olga Guillot şi Prince, David Bowie şi Billie Holliday, Mae West şi surorile Hurtado, Derribos Arias şi Roxy Music. Sunt un om cu mai multe chipuri: unul dintre ele e prezent în *Pepi*, *Luci*, *Bom şi alte fete din cartier*, celălalt în *Obiceiuri necurate*.

Întrebare: Totuşi e surprinzător că, prin intermediul a ceea ce tu numeşti educaţia ta „spectaculos" de religioasă, ai creat personaje de călugăriţe atât de fermecătoare.

Răspuns: Nu mă interesează să fac un film în contrapartidă. E nevoie de multă memorie şi de ranchiună ca să-ţi iei revanşa după ce au trecut anii. N-am niciuna, nici alta. E păcat, pentru că memoria şi ura au o putere creatoare enormă. Repet, n-am niciuna, nici alta. Trăiesc prezentul şi prezentul trebuie să fie absolut nou – cel puţin pentru mine. Experienţa mea cu preoţii a fost monstruoasă, dar nu m-a afectat deloc. E mai original să faci un film despre călugăriţe şi care să nu fie anticlerical. Presupun că pentru mine religia nu trebuie să fie o problemă. Nu o consider un duşman împotriva căruia trebuie să lupt. Nu mă simt atins de toate balivernele îndrugate de Ioan Paul al II-lea.

Dac-ar încerca să facă păcatul să fie la modă, n-aş deveni totuşi un păcătos: păcatul a dispărut complet din viaţa mea.

Întrebare: Dă-mi câteva locuri comune, câteva clişee cu privire la succes.

Răspuns: Succesul te face să te simţi mai singur şi mai paranoic ca niciodată.

Întrebare: Cum vei reacţiona când publicul n-o să se mai uite la filmele tale?

Răspuns: Ca în toate relaţiile amoroase, relaţia mea cu publicul va trece prin diverse etape: de la starea de graţie la abandon. Când publicul se va lepăda de mine, îi voi cânta o melodia de-a lui Bambino care zice-aşa: „Când nimeni nu te va mai iubi, când toţi te vor uita, vei reveni pe drumul unde eu m-am oprit. Vei reveni, ca toţi ceilalţi, cu sufletul sfâşiat, să cauţi înţelegere în braţele mele. După ce va fi dispărut tot orgoliul tău, iar flacăra ochilor tăi se va stinge, voi fi pe drumul unde m-ai lăsat, cu braţele deschise, cu iubirea mea nepieritoare".

UN BUN ÎNCEPUT

O fată s-a rezemat de tejgheaua barului din gară. La picioarele ei: o valiză şi doi saci din plastic, şic.

Un tip la vreo patruzeci de ani se apropie de ea, nu se ştie exact de ce: ca să-i ceară ceva, s-o agate sau pur şi simplu ca să-ncerce să comunice cu singura fiinţă vie – cu excepţia barmanului – care era la bufetul din gara respectivă.

E o noapte rece, furtunoasă şi mizeră.

După ce a ezitat, sfârşeşte prin a-i cere un foc.

— Mă numesc Juan.

Apoi îi întinde cealaltă mână, cea în care nu ţine ţigară: a pentru a-i zice: „Salut, ce mai faci?". Ea face un pas îna-3 oi, pare încordată şi-i spune:

— Nu mă atingeţi. Acum câteva zile, am fost violată; li-au făcut de toate. E un miracol că sunt încă în viaţă, dacă asta se mai poate numi „să fii în viaţă". Dar vă sfătuiesc să-mi daţi pace. Aş putea să vă omor.

— De ce? Doar n-am făcut nimic. Doar v-am cerut un foc, asta-i tot.

— Ştiu, spuse ea, încetează să mai dai atâtea explicaţii, dar am suferit o traumă. Nu mai suport să mă atingă niciun bărbat. Nu mai

suport ca picioarele dumneavoastră să-mi atingă sacii de plastic. Trebuia să vă avertizez, nu vreau să vă ucid degeaba.

— Mulţumesc mult. Nici mie nu-mi merge prea bine cu femeile.

— Şi ele v-au violat?

— Nu… nu în sensul pe care-l acceptăm de obicei, dar… îndoială. Nu e uşor să vorbeşti despre tine. Adevărul e că Juan se simte ucis. De asta a ieşit să se plimbe şi nici măcar nu şi-a dat seama că ploua. Trecuse deja mult timp de când se aşezase la maşină fără să fi scris vreun rând, în această după-amiază în care comunicarea cu logodnica lui era şi mai dificilă decât aceea cu propria maşină de scris. Femeia sprijinită de tejghea îl priveşte cu insistenţă. Vrea să ştie pe ce pământ e pe cale să păşească. E genul de fată care nu admite ezitările, care vrea să fie sigură de absolut orice.

— Unde rămăsesem? V-au violat sau nu v-au violat femeile?

Juan se gândi ce răspuns să dea. Femeia devine nerăbdătoare.

— Nu m-au violat, dar pe-aproape.

— Asta-i imposibil, replică ea, categorică.

— Ne aflam într-un restaurant, povesteşte Juan, Victoria şi cu mine. O ghicitoare s-a apropiat de noi şi mi-a citi în liniile palmei, fără îndoială pentru că sunt un scriitor celebru. Când m-am dus la toaletă, în timp ce nu le vedeam, Victoria i-a cerut să facă acelaşi lucru şi cu ea. Le-am surprins tocmai când terminaseră. Victoria avea una din acele expresii ciudate, dintre cele care te fac să te simţi complet exclus şi care te enervează pentru că nu ştii ce ascund, în drum spre casă, mi-a povestit ce-i dezvăluise ghicitoarea.

— Ce-i spusese?

— Că era o femeie care ascundea un extraordinar potenţial de tandreţe şi că avea o mare nevoie de afecţiune. I-a dezvăluit şi că un bărbat capabil să-i ofere toată dragostea la care spera va apărea în curând în viaţa ei.

Juan rămâne tăcut, ca pentru a digera impactul propriilor vorbe. Femeia rezemată de tejghea îl priveşte, fără ca i expresie să i se poată citi pe chip.

— Mi-a povestit asta zâmbind, ca şi cum şi-ar fi râs de efectul pe care vorbele ei îl aveau asupra mea.

— Fără-ndoială, era mai mult inconştientă decât) erversă…

— La început, asta am crezut şi eu. I-am spus că şi eu eram bărbat şi că mă uimea că nu-şi dăduse seama de asta în cursul celor doi

ani pe care tocmai îi trăisem împreună. Nu-mi răspundea, ca şi cum ce-i spuneam n-avea nicio importanţă. N-are decât douăzeci de ani; dacă ar fi fost mai în vârstă, atitudinea ei m-ar fi putut şoca şi-aş fi crezut că era o glumă de prost gust. Dar tinerele femei sunt atât de spontane, încât sunt crude fără să vrea. La urma urmelor, nu puteam suporta ideea de-a fi cu ea atunci când arbora zâmbetul ăla straniu, plin de rezerve. Am plecat. Vreau să spun: ne-am despărţit. Dar nu reuşesc s-o uit.

Juan rămâne tăcut, pe gânduri.

Nici interlocutoarea lui nu mai scoate vreun cuvânt. Juan trage mai multe fumuri din ţigară în vreme ce privirea-i cade pe mai multe sticle din bar.

Acest impas durează câteva secunde care par o eternitate. Deodată, femeia izbucneşte:

— Nu v-aţi gândit să vă sinucideţi?

— Nu. Niciodată.

— Nici eu.

Vorbe rostite cu siguranţa cuiva care s-a gândit la asta de mai multe ori.

— Până şi balenele se sinucid când nu se simt bine, continuă ea. La mine, e exact pe dos: greutăţile mă stimulează. Nu mă dau bătută niciodată. Nu mi-e teamă de durere, chiar dacă încă mai am sechele. Sunt fundamental optimistă! Nu cu mult în urmă, mi-era teamă de plăcere, dar am sfârşit prin a-mi depăşi această teamă. Acum vreau să depăşesc acest traumatism şi să fiu fericită sau, cel puţin, să-ncerc să fiu. Mi-ar plăcea să-mi schimb viaţa, să-mi deschid orizonturile, să-nvăţ limbi străine, să-ncep o nouă carieră, să fug de plictiseală. Viaţa mea nu poate continua să fie ce-a fost până acum. La Madrid, mi-am epuizat toate posibilităţile. Dar mi se face lene să fiu şi-n continuare la fel de coerentă. Iată adevărata problemă.

— Aţi depus plângere împotriva violatorilor dumneavoastră?

— De ce-mi vorbiţi despre asta? Juan o priveşte, stânjenit.

— Am impresia c-am ajuns la fundul sacului.

— Mă gândesc să iau trenul ăsta. Peste douăsprezece ore, voi fi la Paris, iar peste şase luni voi vorbi franţuzeşte. Voi saluta zorii zilei în compania veselei *demi-baguette* crocante şi mă voi împrieteni cu Catherine Deneuve. Voi fi mâna ei dreaptă. Şi când o să m-aştept mai puţin la aşa ceva, voi primi un rolişor ca Eva Harrington. Apoi, odată cu

succesul, poate că-mi voi uita traumatismul şi voi reîncepe să iubesc. Până atunci, cum să spun? Voi face tot posibilul să supravieţuiesc.

— O optimistă? Mai degrabă o guralivă. Sau un scriitor frustrat. Tu nu mă cunoşti, totuşi sunt un scriitor celebru.

— Asta-nseamnă că Victoria s-a încurcat cu tine din interes.

— Cum poţi să insinuezi aşa ceva? Când ţi-oi trage una! ameninţă Juan.

— Ce fel de lucruri scrii? îl întrebă ea, ca pentru a-l flata.

— Am scris un prim roman de o incredibilă maturitate.

— Era bun? 100

— Era foarte sordid, ca orice prim roman reuşit. Când vrei să ţi se editeze primul roman, oboseşti atât de mult încercând s-o faci încât îţi iese, aproape întotdeauna, o poveste din cele mai depravate. De asta îmi şi place. Cel de-al doilea se vrea mai îngăduitor. Nu are altă ambiţie decât să permită redactarea celui de-al treilea. De-atunci încolo, eşti scriitor. Nu scriu decât duminica. Nu-mi pasă când mă scol şi alături de cine: în fiecare duminică, mă trezesc şi-mi vine să plâng. Aşa că plâng şi scriu. Dar habar n-am de ce-ţi povestesc toate astea.

— Nici eu.

Se anunţă sosirea trenului. Afară continuă să plouă, în timp ce-şi continuă conversaţia, se instalează la bufet mai multe persoane. Juan şi necunoscuta, adânciţi în poveştile lor, nu-şi dau seama de nimic. Tumultul intrării în gară a trenului răsună ca un ceas deşteptător.

— Bine, dar ce faceţi? îl întreabă fata. Mă conduceţi sau rămâneţi aici să meditaţi la problemele dumneavoastră?

— Nu-mi place să călătoresc, e incomod. Cred c-o să mai comand ceva de băut.

— E mai uşor să-ncepi o conversaţie decât s-o închei, nu-i aşa?

— E-adevărat, în romane e acelaşi lucru.

— Bine, la revedere.

— Mult noroc în Franţa.

Fata pleacă. Şi trenul. Furtuna continuă. Şi Juan continuă să aştepte, la bar, să stea ploaia, ca să se-ntoarcă acasă şi s-o găsească din nou acolo pe Victoria.

Când intră în salon, o găseşte adormită pe canapea, în faţa televizorului, într-o poziţie care ar fi foarte incomodă pentru oricine altcineva în afară de ea.

Probabil c-a pierdut ceva, se gândeşte Juan, neliniştit

ca-ntotdeauna. Dar nu se apropie şi nu încearcă s-o trezească.

Se aşază în faţa maşinii şi începe să scrie, după ce şi-a numerotat pagina: „Nu mă atingeţi. Acum câteva zile, am fost violată. Mi-au făcut de toate. E un miracol că mai sunt încă în viaţă, dacă asta se mai poate numi «să fii în viaţă». Dar vă sfătuiesc să-mi daţi pace. Sunt încă în stare de şoc: aş putea să vă omor".

— Formidabil început de roman, comentează Juan cu voce tare.

O priveşte pe Victoria, i-ar plăcea să-i spună asta. Dar ar trebui să-i vorbească despre întâlnirea sa din bufetul gării, să-i mărturisească că stătuse de vorbă cu o necunoscută.

Istoria cu ghicitoarea era adevărată, dar problemele lui cu Victoria erau cu totul altele. Iar lui Juan nu-i place să vorbească despre ele cu nimeni, în afară de cea direct interesată, fata care momentan doarme, care-i întoarce spatele cum întoarce spatele şi televizorului.

„Ce mod ciudat de-a te uita la televizor…"

Se apropie de ea. îi place s-o mângâie când doarme. Se aşază pe canapea şi o-ntoarce.

Victoria nu doarme, sau, de data asta, doarme de-a binelea. Unii oameni ar numi asta moarte, somnul veşnic.

Sub haine, Juan dă peste o seringă hipodermică; o folosise acum câteva ore.

O priveşte pe Victoria şi plânge. Se gândeşte că Victoria nu-l va putea întâlni niciodată pe bărbatul capabil să-i ofere toată dragostea de care avea nevoie.

Se mai gândeşte şi că nu va mai avea niciodată ocazia să o convingă că bărbatul acela nu erajiimeni altul decât el.

NAŞTEREA LUI DADA (1978)

ANONADADO este un grup format din două cupluri progresiste şi dintr-o fată singură, tenace şi spontană până la brutalitate.

A este fata singură.

NO este soţul lui n-a, iar

DA este soţia lui DO.

A este o fată foarte independentă. Totul trebuie să încapă în triunghiul ei superior A. Ceea ce, fără îndoială, o face cea mai interesantă din grup. Din acest motiv ea e întotdeauna trimisă pe post de cercetaş.

NA este soţia anodină tipică, cea pe care soţul o distruge fără ca măcar să-i ceară părerea. Pentru că trăieşte în umbra lui. E

întotdeauna în spatele lui.

În schimb, în cuplul format din DO şi DA, lucrurile stau exact pe dos. Nu e ea DA mai inteligentă decât NA, dar militează în sânul unui grup „pedant-feminist" şi, de fapt, merge mereu înaintea soţului, într-o zi, un prieten de-al lui DO (în analiză, trecea atunci printr-o fază de sinceritate excesivă) îl făcu să realizeze că DA îl domina; DO îi mărturisi că faptul de a merge în spatele lui DA constituia mica lui plăcere cotidiană.

Cum ne puteam aştepta, prezenţa lui A ridică o reală problemă celorlalte două cupluri. Trăiesc toţi sub acelaşi acoperiş, iar coabitarea cu A nu-i întotdeauna uşoară.

A e drăguţă şi pe anumite femei, de genul lui n-a şi DA, frumuseţea celorlalte le îngreţoşează.

— A desface un pic prea mult coapsele, mă-nţelegi? îşi spun ele una celeilalte.

Dar un lucru e sigur: A e cu picioarele pe pământ. Nu trebuie decât s-o asculţi ca să te convingi:

— Tind spre înalt, nu pot să-l evit, dar sunt conştientă de limitele mele.

NONADADO s-a născut în ziua în care A s-a decis să-şi părăsească cei patru prieteni. O lume nouă s-a deschis atunci în faţa lor: lumea negării lui NADADO. în lumea asta, le este permis să se scalde, dar nu pot înota, căci pericolul e prea mare.

Nu pot înota nici în sensul curentului, nici împotriva lui.

Nu se pot scălda nici în bogăţii. Conştienţi de pericolul pe care-l implică apa pentru ei, cele două cupluri fug din ţară şi se stabilesc în deşert.

Uneori comentează, cu regretul pe care ţi-l provoacă plictiseala:

— Ah, de-ar fi şi A aici!

Dar în fond, ştiu că A s-a retras, şi asta doar din cauza propriilor lor reticenţe.

Într-o zi, NA şi DA, profitând de absenţa soţilor, flecăresc:

— Ăştia doi făceau viaţa imposibilă!

— Uită că o femeie, orice gusturi ar avea, are şi o inimă.

— Dacă cel puţin ar fi profitat de plecarea ei ca să se ocupe mai mult de noi, soţiile lor legitime!

NO şi DO sosesc la timp pentru a surprinde o parte din conversaţie.

NO: Când rămân singure, astea devin repede insignifiante!

DO: Sunt mediocre!

NO: Important e că a fost inaugurat un nou pod peste fluviul KWAI. 104

DO: Iar micuţa Hélène aproape-a devenit femeie…

NO (meditând): îţi dai seama? Fără ele, am fi condamnaţi să nu fim altceva decât nişte ştiri vulgare pe bandă.

Un lucru e sigur. NA şi DA sunt foarte superficiale împreună. Singurul lucru care le preocupă e să le poruncească tuturor celor pe care-i întâlnesc să înoate imediat. E primul lucru pe care l-au făcut când i-au văzut venind pe NO şi DO, aducându-le ultimele veşti din ţară şi din restul lumii. După ce i-au văzut înotând însă, şi-au dat seama că asta nu le făcea mai fericite şi că înotătorii ăştia erau la fel de inutili ca tot ce le-nconjura.

DA se hotărî deci să-şi schimbe viaţa şi deveni secretară la Caritasoferindu-şi cu generozitate salariul unei alte instituţii sociale.

Fuga lui DA dădu naştere unei situaţii noi la foştii ei tovarăşi, NO, DO şi NA. Se cuplară cu toţii. Vreau să spun că DO rămase cu NONA şi trăi cu ei marital.

Într-o zi, când erau toţi trei împreună, un hipiot se apropie şi le ceru ceva. Drept răspuns, primi un violent şut în rundul lui mare şi terfelit.

Acelaşi hipiot, cu totul din întâmplare, sună la uşa lui DA şi-i ceru şi ei ceva. DA n-avea nimic, nu-i putea oferi decât hainele de pe ea: ceea ce şi făcu. Apoi, se duse să lucreze nudă la Caritas. Dar nu fu lăsată să intre. Ce scandal!

Pentru a-şi dovedi ei însăşi că încă exista, că nu era compromisă, DA plecă alergând în direcţia muntelui pentru a-şi striga acolo numele.

Ecoul îi trimise înapoi strigătul ei monosilabic.

DADA se născuse.

SEXSCRIS PE VÂNT

lui Douglas Sirk

Tocmai am născut un copil negru. Nu ştiu cum s-a putut întâmpla asta. Dacă peştele meu îşi dă seama de asta, mă omoară. Dacă maică-mea îşi dă seama, mă omoară. Dacă nevasta sergentului Torrejon îşi dă seama, mă omoară. Dacă sergentul Torrejon îşi dă seama, mă omoară pentru că nu mi-am luat toate măsurile de precauţie. Cred că sunt în pericol.

Mă scol. E frig la Madrid… Tot frigul iernii ăsteia s-a strâns în camera mea. Copilul, deşi e negru, are ochi albaştri. Şi mă priveşte, îi este foame. Sun la localul Paixarinos. E chiar în faţa mea. Cer un pic de tocană galiţiană pentru băiatul meu.

Ce pot face? Maică-mea trebuie s-ajungă dintr-o clipă în alta. Telefonul sună. Cu un accent american:

El: Ce faci, dragostea mea? Ai dormit bine?

Eu: John, îţi mai aminteşti noaptea noastră?

El: Da, cu siguranţă…

Eu: Mi-ai pus-o.

El: De patru ori. Şi tu mi-ai pus-o.

Eu: Ei bine, în dimineaţa asta, am născut un copil! 106

El: Un copil?

Eu: Da, un copil negru, ca tine. *El*: Dacă ai un copil, e-al tău. Trebuie să mă uiţi, asta-i tot. *Eu*: Da, dar tu eşti tatăl lui.

El: Ascultă, nu vrei să ţi se-ntâmple acelaşi lucru ca fetei „del crimen de la tinaja”…

Americanii nu sunt drăguţi. Am observat asta adesea, citind ziarele, dar n-am vrut niciodată s-o cred. E un popor de uriaşi fără inimă. Dar cum să-i explic asta maică-mii? Va descoperi că-s o întreţinută, că-mi plătesc prin sex chiria la apartament. Va trebui să renunţ la toate, să părăsesc Spania, să plec într-un loc unde nimeni să nu-mi ştie viaţa mea trecută. Voi fi chelneriţă. Dacă măcar ar fi fost copilul! De ce o asemenea prejudecată împotriva negrilor? Mie îmi plac negrii. Mi-au plăcut întotdeauna. De asta-mi plăcea sergentul.

Negrul m-a prins întotdeauna bine.

Se-aud bătăi în uşă. Cine poate fi la ora asta? E chelnerul de la Paixarinos. Un tânăr inocent care mă iubeşte la fel de mult cum iubeşte fotbalul.

Un tânăr sensibil şi care miroase a sandviş cu şuncă.

Chelnerul: Am adus tocana.

Eu: Miroase bine.

Chelnerul: Mâncaţi-o repede. E caldă. Am încălzit-o pentru dumneavoastră.

Eu: Să nu te-ndrăgosteşti niciodată de-un negru de la baza societăţii. Continuă să serveşti la restaurant, aşa n-o să bagi de seamă răutatea lumii, încă mai poţi fi salvat.

Chelnerul nu înţelege, dar e emoţionat.

Chelnerul: Păreţi necăjită.

Eu: Am lucrat toată noaptea. Eram de gardă la spital. A trebuit să-l mint.

Eu: Du-te. Te-aşteaptă clienţii să le serveşti micul dejun. E cel mai bun mod de a-ţi începe ziua.

Şi el pleacă. Sunt din nou singură. Şi aşa mi-ar plăcea să rămân pentru tot restul zilelor mele, singură. Dar peştele meu va sosi dintr-o clipă-n alta. O să vrea să-i dau bani, să se-ntâlnească cu maică-mea care a sosit la Madrid pentru comuniunea fiicei surorii mele. Trăiesc într-o lume ostilă. Nimeni n-are grijă de mine decât atunci când vine vorba să-mi tragă o chelfăneală. Voi fi femeie de serviciu. Din fericire, o să-ntâlnesc în Germania o familie bogată cu o doamnă semănându-mi leit care o să-mi dăruiască hainele ei. Renunţ la lume. Plânge copilul. Şi numai asta contează.

Molfăie chiloţii mei. Sărăcuţul de el, i-e foame. Pun tocana galiţiană lângă măsuţa de noapte.

— Mănâncă, îi zic.

Mă priveşte cu ochii lui mari, albaştri. Va fi manechin, dacă nu cumva o să fie dansator. Va seduce toate nevestele membrilor cei mai eminenţi ai guvernului. Şi eu voi trăi ca o regină; dar asta va fi când voi îmbătrâni, pentru că, din pricina vieţii care mă aşteaptă, pielea de pe chipul meu repede se va zbârci. Din clipa în care fiul meu va deveni celebru, îmi va plăti liftingurile. Trebuie să mă grăbesc. Trebuie să-mi fac valiza.

Gata, am făcut-o. Ies în stradă, în spatele ferestrei, îl văd pe tânărul chelner de la local. La revedere, Paixarinos. Dac-aş fi fost mai puţin angoasată, poate m-aş fi căsătorit cu băiatul ăsta şi mi-aş fi sfârşit zilele mulgând vacile 108

pe câmpiile Caliciei, misterioase şi umede. Acum însă e prea târziu. Am fost curvă şi am un copil. A venit clipa să mă sacrific.

Adio, proxenetule. Adio, mamă. Adio, sergent. Adio, Madrid. Adio, Spania. N-or să-mi cadă dinţii dacă devin femeie de serviciu în Germania!

PROMOVAREA

M-am întors acasă, slăbit, ca întotdeauna, după ultima călătorie. Mi-am lăsat valizele în hol şi, chiar înainte să-ncui uşa, mi s-a părut că era ceva ciudat. O îndoială a pus stăpânire pe mine: casa se schimbase. Simţeam în aer ceva ca o prezenţă, ca şi cum nu eram singur. La prima

vedere, totul era la locul lui, prea mult loc, ca atunci când asistenta sau secretara ţi-a făcut ordine în locul tău. Am deschis ferestrele pentru ca aerul şi zgomotele să-mi pătrundă în cameră.

Primul lucru pe care-l fac atunci când mă întorc acasă dintr-o lungă călătorie e să mă cac. M-am dus la toaletă asemenea câinelui lui Pavlov, cu ochii închişi. Aşezat în aceeaşi poziţie dintotdeauna, am constatat că nu ieşea nimic. De-abia am reuşit să trag două sau trei băşini uscate şi-nţepătoare… N-am insistat…

Întors în hol, m-am zărit în oglinda din baie. Aveam dreptate; vin străin intrase în viaţa mea. Şi străinul acesta eram eu.

Mă simt întotdeauna aşa atunci când vorbesc sau mi se vorbeşte despre cele şapte filme care constituie filmografia mea de până în prezent. Şapte filme care vorbesc despre mine şi despre tot ce mă-nconjoară. Toate reflectă ce-i mai bun şi ce-i mai rău în persoana mea. În ciuda acestui lucru, am impresia că nu v-am istorisit încă povestea pe care pretindeam c-aş vrea să v-o spun. Şi nu sunt sigur că
110

O s-ajung s-o fac-vreodată, însă, fără-ndoială, asta e aventura cinematografiei.

Dacă mă mulţumeşte ceva, e c-am făcut ce-am vrut. Bună sau rea, cariera mea îmi aparţine şi nu mi-a fost în niciun caz impusă. E un mare privilegiu şi pentru nimic în lume n-aş schimba-o cu altceva, într-o ţară în care să faci cinematografie e aproape un miracol, eu am hotărât întotdeauna ce film trebuie să fac. N-a fost mereu uşor, adesea a fost nevoie de încăpăţânare, dar trebuie să recunosc că norocul şi un simţ înnăscut al oportunităţilor m-au ajutat din plin.

Filmele mele au fost difuzate pe ecranele spaniole în perioada în care Spania începea să le trezească vecinilor săi curiozitatea, întâmplarea asta m-a ajutat mult, ştiu.

Astăzi, două mari pericole mă pândesc: Ceilalţi şi Eu însumi. Tot ce-mi vine din exterior este pe cât de tentant, pe-atât de echivoc. Mi-ar plăcea ca tot zgomotul acesta multinaţional care mă urmăreşte să înceteze mai repede, pentru ca persoanele care fac proiectele să apară cu mai multă autenticitate. Multe propuneri, unele mai abracadabrante altele, nu-ncetează să mă bântuie. Simt, mai mult ca niciodată, nevoia să meditez la tot ce vreau să fac şi să-mi aranjez viaţa în mijlocul acestei agitaţii, cum am făcut întotdeauna până în clipa de faţă. Am luat brusc decizia de a deveni proprietarul propriului meu teren. Un spaţiu

de dimensiuni intime, ferite de tapajul provocat de ultimul meu film. În rest, doar oportunităţi.

Al doilea pericol: sunt chiar eu însumi. Nu vreau ca opera mea viitoare să fie contaminată de fuga interioară, de propria mea contemplaţie. Aceste clipe de intimitate sunt atât de rare, încât ar fi periculos să le valorizezi prea mult.

Cel mai bine-ar fi să mă arunc, ori de câte ori se poate, în următorul film şi să-l leg imediat de cel ce va veni după. Până acum, un film m-a condus spre altul, într-un proces din cele mai fireşti şi chiar sub ochiul publicului. Totuşi nu-i vorba de niciun calcul aici: e imposibil să calculezi o traiectorie atât de imprevizibilă precum e aceea a cinematografiei.

Pepi, *Luci*, *Bom şi alte fete din cartier* marchează intrarea mea în circuitul comercial şi n-a fost decât continuarea logică a perioadei mele de filme turnate pe peliculă de opt milimetri.

Povestea ar putea să se-ntâmple în orice alt mare oraş, însă detaliile nu-i aparţin decât Madridului, epocii de aur a populu madrilen, culturii punk, benzilor desenate şi focului de artificii generalizat. Modernitatea amestecată cu brasero, petrecerile şi manechinele extravagante care mănâncă numai morun şi grâu fiert.

În *Labirintul pasiunilor*, am continuat străbaterea esteticii pop tipic urbane, adoptând, cu-acest prilej, o tonalitate voit optimistă. *Pepi* s-a născut din austera cultura pop new-yorkeză de la sfârşitul anilor şaizeci, în cele două filme apare, mascată însă, una dintre preocupările mele: fragilitatea relaţiilor în interiorul cuplului; totul povestit de cele două fete independente, energice şi foarte singure.

Cu *în tenebre*, îmi deschid inima şi-ncep să abordez, mai puţin pudic, dificilele cărări ale pasiunii. Am recurs la bolero – expresia paroxistică spontană a ceea ce vreau să povestesc – şi mă deplasez, cu camera în mână, chiar în inima universului în care trăiesc actorii principali. Mă apropii de *melodramă*, unul dintre genurile mele favorite, şi de *music-hall-ul* kitsch (care a fost întotdeauna foarte prezent în filmele mele). Schimb universul şi estetica în *Ce-am făcut să merit asta*? filmul meu cu cele mai evidente preocupări sociale.

În 1984, când eram în culmea acelui curent care s-a numit „modernitate", am hotărât să-mi dezvălui rădăcinile populare. Producătorul a găsit foarte periculos faptul că-mi 112

schimbam astfel estetica şi motivaţiile, dar criticii şi publicul au

fost emoţionaţi să descopere că nu-mi ascundeam rădăcinile. Tema este foarte clasică. E vorba despre povestea migrării unei familii rurale în marea metropolă şi despre lupta ei pentru supravieţuire. Toată lumea are-n minte *Rocco şi fraţii săi*. Am încercat să creez o formă de „neorealism reformist" în jurul unui personaj central care m-a interesat întotdeauna: femeia gospodină, totodată stăpâna casei, femeie şi victimă a societăţii.

Matador a presupus o schimbare radicală şi riscantă. E cel mai abstract din filmele mele, care vorbeşte totuşi despre ceva absolut concret: plăcerea simţurilor. E un film foarte fin, foarte dur, o tragi-comedie în care moartea e concepută ca un motor al excitaţiei sexuale. Abordând un ton de legendă, *Matador* e cealaltă faţetă a *Legii dorinţei*, film foarte naturalist, care vorbeşte despre o abstracţiune: dorinţa. Nu sunt filme moraliste, deşi în amândouă eroii trebuie să plătească un preţ foarte ridicat pentru a-şi satisface pasiunea.

A venit apoi *Femei în pragul unei crize de nervi*, o comedie uşurică; consacrarea, gălăgia, premiile. Saturaţia.

Celor pe care-i interesează cinematografia mea aş vrea să le reamintesc fidelitatea anumitor colaboratori fără de care cele şapte filme ale mele n-ar fi putut fi turnate niciodată: Pepe Salcedo, montaj; Angel Luis Fernandez şi José L. Alcaine, operatori; Carmen Maura, Julieta Serrano, Chus Lampreave, Kitti Manver, Eusebio Poncela, Antonio Banderas, Bibi Anderssen, Veronica Forque, Maria Barranco, Carlos Cambrero, Cossio, Esther García etc., şi fratelui meu Augustin.

SFATURI
PENTRU A DEVENI UN CINEAST DE RENUME INTERNAŢIONAL
VOCAŢIA

Într-o zi, cineva în plină criză de disperare mi-a cerut un sfat. N-am ştiut ce să-i răspund şi i-am zis ceva care n-a făcut decât să-l dispere şi mai tare.

De exemplu, un prieten vine să mă vadă şi-mi mărturiseşte că vrea să se sinucidă pentru că *asta* nu merită să-ţi dai osteneala. După ce l-am privit c-un aer mirat – pentru că nu-mi place să avem atâta încredere unii în alţii –, singurul lucru care mi-a venit în minte a fost să-i dau dreptate şi să-l împing, astfel, fără să vreau, la sinucidere. Sunt prea sensibil.

Asemenea lucruri mă-mbolnăvesc. Şi chiar dacă oamenii suferă mult, nu-mi place să se sinucidă. Acum câţiva ani, am trecut, din acest

motiv, printr-un fel de criză şi mi-am jurat să nu mai dau niciodată sfaturi. Şi, ca pe toate promisiunile precedente, nu mi-am ţinut-o! S-a întâmplat în timpul unui interviu acordat lui Mercedes Mila pentru *Buenas Noches*. Îmi ceruse să le dau câteva sfaturi tinerelor care, asemenea ei, voiau să fie la modă. Am răspuns prompt. Unele din sfaturile mele au fost foarte comentate, altele aplicate cuvânt cu cuvânt, mai ales în provincie! Drept urmare, mulţi oameni m-au felicitat şi-am sfârşit prin a cădea la pace cu acest subprodus moral care se numeşte *sfat*. Programul lui Mila m-a făcut să-nţeleg că un sfat nu te conduce iremediabil la sinucidere. Şi numai odată cu trecerea anilor am aflat anumite lucruri, mai ales că nu trebuie să-i luăm pe alţii prea în serios şi că trebuie să ştim să ne folosim de ironie pentru a ne apăra, în fond, graţiei ironiei mele, niscaiva micuţe din provincie au devenit „moderne" şi sunt, în prezent, fericite să locuiască la Madrid. Dacă vrei să fii crud cu abnegaţie, să nu vorbeşti niciodată serios!

Acum trei ani, am regizat un film, *Labirintul pasiunilor*, care afirma că: Madridul este centrul universului şi toată lumea vine aici să se distreze! Mulţi au crezut-o şi iată câte reviste nu mai contenesc să vorbească azi numai de asta.

Încurajat de acest prim succes, deşi perioada vacanţelor de vară nu-i cel mai bun anotimp pentru tot ce are legătură cu mass-media şi informaţia, urc pe podiumul pe care mi-l oferă suplimentul cultural cel mai important al ţării, angajându-mă să dau o mulţime de sfaturi celor care s-au născut într-un sătuc şi vor să devină regizori celebri de renume internaţional. Ceea ce înseamnă că sfaturile următoare sunt valabile pentru toată lumea.

I

Înainte de a deveni o „valoare-în-creştere" sau pur şi simplu o „tânără-speranţă-de-patrazeci-de-ani-devenită-realitate", trebuie să te convingi că ai acel lucru despre care nimeni nu vorbeşte: vocaţia. „Vocaţia" este ceva profund „bun" care nu-ţi vine nici din partea tatii, nici din societatea în care trăieşti, nici de la logodnicul tău.

CUM SĂ DESCOPERI DACĂ AI VOCAŢIE?

Te naşti într-o bună zi şi priveşti în jurul tău cu ochii răutăcioşi şi plini de ranchiună ai unei fiinţe inocente şi lipsite de experienţă. Descoperi că nu vrei să fii nici inginer, nici medic, nici avocat. Că nu eşti deosebit de atras de poşta din 118

satul natal. Cât despre ideea de a deveni agricultor: te scoate din

minți. Descoperi, nu fără durere, că ești diferit.

Iată unul dintre simptome, pe care l-aș califica drept „alarmant" și care dovedește un anumit tip de „vocație", însă nu poți să fii sigur că este vorba chiar de virusul cinematografiei, înainte de asta, trebuie să treci una dintre tonele de încercări pe care *viața* nu va întârzia să ți le scoată în cale.

II

CUM SĂ TRECI CU BINE DE-ACESTE PROBE ȘI SĂ TE CONVINGI CĂ AI CU ADEVĂRAT VOCAȚIE? CUM SĂ EVIȚI POSIBILITATEA DE-A PUTREZI ÎNTR-UN SĂTUC?

Viața în provincie nu este interesantă decât pentru artiștii care, pe lângă scris, iubesc vânătoarea și pescuitul sau pentru toți cei care, înspăimântați de complexitatea vieții moderne, se refugiază în problemele familiale care le vor permite să scrie un roman „realist până la cruzime", care va fi cu siguranța adaptat pentru marele ecran și va primi numeroase subvenții de la stat. Dar pentru un băiat care vrea să triumfe la Los Angeles sau la Tokyo, viața într-un sat este realmente o pierdere de timp. În consecință, primul lui obiectiv e să evadeze de la țară cât mai repede posibil. Pentru asta, va trebui s-aștepte să împlinească paisprezece sau cincisprezece ani. În acest răstimp, singurul lucru pe care-l ai de făcut (scuză-mă că te tutuiesc) e să citești *best-selleruri*, să te scalzi în râu, să manifești un profund dispreț pentru colegii de școală, să-nveți pe de rost filmele lui Mae West și Bette Davis, să le folosești dialogurile ori de câte ori vreun profesor îți pune vreo întrebare și, mai ales, în fiecare zi să-ți dorești mai presus de orice să pierzi din vedere această atmosferă și să transformi Madridul.

Londra, New York-ul, Tokyo sau Vigo în orașe mitice, în fine, să nu-i crezi pe cei care te asigură că Albania este o țară cât se poate de distractivă, nici pe aceia care încearcă să te convingă că trupele de rock cele mai tari și cele mai bune droguri sunt în Polonia sau că noua modă cehă este pe cale să-i detroneze pe stiliștii italieni.

Ai împlinit acum paisprezece sau cincisprezece ani. Viața câmpenească te-a făcut să evoluezi foarte mult fizic. Cugetul tău, dimpotrivă, e la fel de gol ca ziua în care ai venit pe lume. A sosit vremea să-ți părăsești familia și satul natal. A venit ceasul să te urci, în zorii zilei, în mașina care te duce în capitală și să-ți juri că n-o să te mai întorci niciodată. Te uiți pe geam și e ca și cum propria-ți privire ar înlătura toate acele peisaje pe care crezi că le vezi pentru prima oară.

Te înşeli pentru că memoria este un lucru pe care-l ai în ciuda voinţei tale. Dar, în forul tău interior, ştii bine că-ţi vei aminti, poate, toate astea, dar numai în scopul de a regiza, poate, într-o zi un film trucat „rural", în care vei lua în derâdere supele-i prea grele, picioarele pline de varice, obezitatea şi gura urât mirositoare. Toate valorile înalt morale de care nu se vorbeşte niciodată în filmele care se ocupă de tradiţia ţărănească…

Ai ajuns la Madrid. Viaţa nu-ţi surâde deloc, dar eşti fericit; ei bine, în fine începi să faci parte dintr-un decor pe care nu-l întrezăriseşi niciodată până atunci decât la televiziune sau prin reviste.

ORAŞUL

Singura ta experienţă, ca scriitor, se reduce la câteva scrisori pe care o vecină analfabetă ţi-a cerut să le trimiţi pe adresa părinţilor ei care locuiesc în Germania. Eşti totuşi cu un picior în Madrid şi, în ciuda vârstei tale fragede, trebuie, printre altele, să te simţi şi să te comporţi ca un scriitor blazat.

Imaginează-ţi că la autogara (lucrurile astea se întâmplă frecvent în marile oraşe) dai peste-o „stea decăzută" care tocmai îşi caută un „şofer" venind, ca şi tine, dintr-o regiune îndepărtată a capitalei. O recunoşti pe acea „stea decăzută". Ai văzut mai multe din filmele ei la televizor cu ocazia rulării unui ciclu Alfonso Paso. Nu-l recunoşti pe tipul pe care-a venit să-l caute, dar ghiceşti care-i adevărata lui meserie. O citeşti în ochii ei şi în privirea pe care ţi-o aruncă. Fără să se-ndoiască de ea însăşi, se apropie şi te întreabă:

— Îţi cauţi de lucru?

— Da.

— Ce ştii să faci?

— Sunt artist.

— Ce fel de artist?

— Scenarist, regizor şi, uneori, dar numai între prieteni, actor şi manechin.

— Şi nu găseşti că-i puţin cam prea mult?

— Nu, setea mea de experienţe este inepuizabilă.

Propoziţia asta nu-mi aparţine, dar nu contează. Ea nu ştie, e practic la fel de analfabetă ca şi tine. Are un trecut zbuciumat şi mulţi bani murdari. Iar tu, tu n-ai altceva decât un oraş enorm care-şi deschide gura să te devoreze. Dar nu ştii încă asta, ştii doar că vrei să trăieşti, îţi vin în minte anumite filme, în care unii oameni îşi doreau

același lucru ca și tine…

— Îmi plac oamenii care nu se epuizează, zise ea, făcând aluzie la ultimele tale cuvinte, dar nu mă deranjează să vorbim despre asta. Gura n-a fost făcută doar pentru vorbe, nici pe departe. Așa că nu vorbim decât atunci când nu știm ce altceva să facem. Le-aș da eu o îndeletnicire aparte gurii tale și tot trupului tău. Dar nu aici. Am depășit stadiul WC-urilor din gară. Vino cu noi.

Și iată-te plecat, cu ea și cu șoferul care pare mai sensibil decât tine (și fără cea mai mică vocație artistică, îți dai imediat seama de asta), poate și mult mai împăcat decât tine cu propria condiție de obiect musculos.

Casa este imensă. Are o piscină, o grădină, un garaj, niște scări și fotografii cu ea pretutindeni; multe fotografii. Și un servitor bătrân care a făcut pușcărie pentru că i-a furat bijuteriile, dar pe care ea l-a readus, cu generozitate, în slujba ei după ce-și recuperase bunurile.

Din nu știu ce motiv ciudat, nu vrei să te culci cu ea. Nici măcar cu ea și cu șoferul în același timp. Și-o arăți foarte clar.

— Doar v-am spus că sunt artist.

— Și eu, dar asta nu ne-mpiedică să ne distrăm puțin împreună.

Cum poți lesne constata, nu se lasă. E bogată și se știe puternică. Nu știi ce să-i spui. Lângă tine, e o bibliotecă unde se văd mai multe exemplare din *Memoriile* ei. Iei unul. Te întrebi dacă să-i dai în cap cu el sau să-l iei în 122

camera ta ca să-l citești. Dintr-odată, îți vine o idee. Într-o zi, ai văzut la televizor *Amurgul zeilor* și te-ai identificat mult cu personajul interpretat de William Holden. Fără să eziți, declari:

— Voi face-o adaptare după *Memoriile* dumneavoastră. Dacă nu vă deranjează, voi începe lucrul chiar de mâine. Azi mă simt obosit.

Și te retragi în camera ta.

O dată rămas singur, înțelegi că nu ești stăpân pe situație.

Nu ești obișnuit nici cu niște case așa de mari, nici cu niște dame așa de obscene.

Descoperi că ești un copil, că n-ai pic de experiență și că, în afară de obrăznicie, n-ai altă armă decât trupul. Cineva bate la ușa camerei tale cu intenția să-și capete partea de prăjiturică.

Chiar în clipa asta, sau puțin mai devreme, trebuie să-ți pui întrebarea următoare:

SUNT OARE DISPUS SĂ PRACTIC CEA MAI VECHE MESERIE DIN

LUME, ADICĂ: PROSTITUŢIA?

Dacă răspunsul e afirmativ, a sosit clipa să te pui pe treabă.

Cu banii pe care-i storci de la cucoana asta desfrânată şi de la unii dintre prietenii ei, te poţi înscrie la un liceu, poţi lua cursuri de dans, poţi să-ţi faci un portofoliu, să dai un anunţ, să fii angajat pe post de chelner în vreun local pentru homosexuali, zece ani să tot citeşti reviste de modă, să dai pahare peste cap, să te droghezi şi să descoperi că, în tot acest răstimp, n-ai scris nimic, nici măcar o bandă desenată, şi mai ales că n-ai turnat nici măcar o singură scenă dintr-un film. Chiar dacă ai „lucrat" ca angajat într-un magazin şi ai apărut o dată pe coperta unei reviste pentru midinete. O să-ţi aminteşti de asta. Se-ntâmpla într-una din nopţile alea, o cuceriseşi pe starleta A.O… *Unfreelancer* ţi-a făcut o şedinţă de fotografii… ea spusese că erai un producător american şi c-o să vă căsătoriţi cât de repede… Să-nchidem paranteza.

Dacă răspunsul e negativ, trebuie, fără să mai stai pe gânduri, să pleci din casă. Şoferul o să-ţi dea o mie de pesetas pentru că l-ai făcut să sufere, pentru că-i foarte simţitor şi foarte emoţionat de integritatea de care dau dovadă uneori ceilalţi băieţi. O să-ţi recomande un hotel unde vei putea să-ţi petreci noaptea şi, a doua zi, o să te-ntâlneşti cu alţi băieţi care sunt în aceeaşi situaţie ca tine, dar care au, fără-ndoială, mai multă experienţă.

Ieşi să dai o tură cu ei. Oraşul e frumos, iar tu te simţi liber, îţi place asta. Nu vrei să rămâi însă inactiv. Amicii tăi fac trafic de droguri. Firește, îţi propun să intri în „business". De astă dată, trebuie să-ţi pui cea de-a doua întrebare importantă:

SUNT OARE GATA SĂ DEVIN TRAFICANT, DEALER, SĂ-MI ASUM UN ASEMENEA RISC?

Dacă răspunsul e afirmativ, nu-i nicio problemă. Pentru tine, a sosit clipa să afli că tot ce se spune despre lumea drogurilor e adevărat, îţi asumi riscul ca vreun decorator smiorcăit căruia i-ai vândut cocaină să se îndrăgostească de tine şi să vrea să se joace de-a Pygmalion; dar, în acest caz, atenţie, ai reveni la situaţia iniţială, deci nu uita să-ţi pui din nou întrebarea numărul unu. Nu uita nici că nu eşti dispus să-ţi pierzi vremea şi, mai mult, că ţi-e frică.

Singura parte bună a fricii e că, uneori, te fereşte să faci lucrurile pe care n-ar trebui să le faci. Partea proastă e că, alteori, te-mpiedică să faci lucrurile pe care-ar fi trebuit să le faci. Nu contează din ce motiv.

Dacă răspunsul e negativ, nu-ţi rămâne decât o singură soluţie: să rămâi credincios cuvântului dat tatălui tău, adică să te duci la 124

una dintre mătuşile care locuieşte în San Blas şi să te instalezi acolo, anunţând-o cu ipocrizie că ai venit să urmezi nişte cursuri de contabilitate şi să-nveţi să lucrezi la maşină (să scrii, nu să coşi) ca să te angajezi la o bancă. Ca să-ţi plăteşti studiile şi accesoriile de care ai nevoie, unchiul tău, zidarul, o să te ia cu el la muncă. Şi-atunci va trebui să te prefaci mulţumit.

Înainte să te culci, o să dai o raită prin cartier. Oamenii pe care-i întâlneşti seamănă prea mult cu cei pe care i-ai cunoscut în satul natal, cu deosebirea că merg mai repede şi sunt prost dispuşi. O voce interioară îţi va şopti: „Fă ce trebuie să faci, nu te vei putea sustrage destinului tău mediocru", în toată istoria cinematografiei, nu s-a văzut niciodată un regizor care mai întâi să fi fost zidar. Unii au fost tehnicieni de montaj, cartofori, aristocraţi comunişti, arhitecţi mărunţi, dar zidari… niciodată! N-asculta această voce! întoarce-te la mătuşa ta, încuie-te în cameră şi-aşterne pe hârtie toate tristeţea pe care-o simţi. (Alt sfat: niciodată să nu publici primele pagini. Ele nu joacă decât un singur rol: să fie primele pagini.)

După, totul va fi mai uşor, va trebui numai s-aştepţi încă zece ani ca să începi să faci parte din „Movida". Dar eşti deja pe calea cea dreaptă. Vei trece de la o slujbă la alta. Vei cunoaşte mulţi oameni. Te vei culca cu jumătate dintre ei. Cineva te va duce să vezi *Pepi*, *Luci*, *Bom şi alte fete din cartier* şi *Labirintul pasiunilor* şi vei fi „modern" de dimineaţă până seara, vei citi multe cărţi şi te vei prezenta cu succes la concursul de angajare pe post la o bancă, ceea ce, lucru curios, dar te va linişti. Şi, atunci când te aştepta mai puţin la asta, cinematografia îţi va veni în întâmpinare. Totul se va întâmpla într-o discotecă. Un tip neras va aborda douăzeci de băieţi pe care-i va găsi cei mai la modă (printre care şi pe tine) şi vă va invita să faceţi figuraţie într-un film cu un titlu lipsit de orice echivoc: *Ce fundătură*, *gagiule*, *dă-i înainte*!

Totul, în filmul ăsta, de la producţie la turnarea lui, e de-a dreptul un tărăboi. Dar pentru prima oară în viaţă vezi şi tu o cameră de filmat.

ÎN CLIPA ASTA, DE-UN LUCRU EŞTI SIGUR: TU ŞI APARATUL ĂSTA SUNTEŢI FĂCUŢI UNUL PENTRU CELĂLALT.

CE-I PREA MULT STRICA

Vom trece sub tăcere anii în care ai făcut filme pentru video şi

pe peliculă de opt milimetri, în general, povesteşti întâmplări pe care le-ai văzut, sau mai degrabă asemănătoare cu cele pe care le-ai trăit. Prietenii tăi încep să-ţi recunoască tupeul şi un anume talent. De la zgârcenie la lux nu e decât un pas, pe care harul şi originalitatea ta îl vor face fără dificultate.

Mai devreme sau mai târziu, virusul creaţiei te va împinge să faci ceva. Simţi asta. Ai de gând să torni un film pe peliculă de opt milimetri. Toate rolurile vor fi jucate de prietenii tăi. Dar toţi sunt, ca şi tine, atraşi de omagiile lumeşti şi te conving să faci saltul definitiv spre marele ecran.

— Vom turna filmul pe peliculă de 16 mm şi vom cuceri lumea asta de rahat.

Inventaţi un nou sistem de producţie: „bacşişul". Cereţi bani tuturor, promiţându-le generoşilor donatori câte un rolişor, şi iată o mie de pesetas aici, o mie de pesetas dincolo… Dar ţie-ţi vine o idee mai bună. Grupul „Mecano" dă o petrecere într-un mare oraş pentru a demonstra, la faţa locului, că ei sunt singurii „moderni" adevăraţi. Nu lipseşte nimeni. Pentru prima dată, toate grupurile care lucrează la Madrid, bune sau slabe, s-au întâlnit, îi găseşti acolo şi directorii caselor de discuri, dar mai ales enorm de mult alcool şi haşiş. La trei dimineaţa, când oamenii încep să confunde piscina şi paharele de whisky, devii stăpân pe situaţie şi, ca şi când ar fi vorba despre un număr în plus la petrecere, îţi expui ideea.

— Aţi făcut deja în alte locuri ce-o să vă propun şi a mers foarte bine, zici tu în loc de introducere. Debutul nostru în cinematografie seamănă puţin cu foametea din Etiopia. Propun să facem un videoclip şi un disc la care să colaboreze toate vedetele şi toate stelele de pe firmamentul muzical madrilen. Beneficiile operaţiunii vor servi la finanţarea filmului *Războiul cosmeticelor*, titlul primului meu lung metraj. Mă angajez să includ pe banda sonoră a filmului, aşa de doi bani cum vor fi, cântecul şi videoclipul. Unul va servi la promovarea celuilalt.

— Şi dacă ne ducem la fund? întreabă cineva.

— Dacă ne ducem la fund, n-o să fie aşa de grav fiindcă mai jos de-atât nu putem ajunge!

Ideea amuză pe toată lumea şi toţi îşi oferă colaborarea. Tu eşti foarte incitat de tot ce-ai strâns; propui să se-nceapă lucrul imediat. Carlos Berlanga şi Tino Casai, singurii care, din timiditate, nu s-au

îmbătat încă, se retrag la bucătărie ca să compună tema cântecului, în doi timpi şi trei mişcări, compun o melodie care ar face juriul de la Eurovision să roşească de ruşine. Alături de Nacho Canut, Santiago Auseron, Vicente Molina şi Marisa Melina, te-ncui în baie ca să scrieţi versurile. La opt dimineaţa, repetaţi aşezaţi pe urmele de vărsături care murdăresc peluza. Managerii caselor de discuri iau subiectul foarte în serios: numai ei pot decide demararea proiectului. Vă daţi întâlnire două zile mai târziu într-un studio de înregistrări.

două zile mai târziu, Paloma Chamorro îţi împrumută echipa lui ca să poţi începe să lucrezi, dar, din nefericire, nu poţi înregistra decât o parte din disperarea ta căci, cu 128

excepţia lui Poch, care nu ştia încotro s-o apuce la ora aia, nimeni nu vine la întâlnire. Alaska încă nu s-a întors din Londra, unde s-a tuns. Marisa Medina credea că-i o glumă. Carlos Berlanga încă nu s-a trezit. Nacho Canut refuză să fie filmat; detestă camerele. Sânţi Auseron crede că asta i-ar putea distruge cariera. Javier Gurruchaga, care încearcă să slăbească zece kilograme, n-a slăbit, în ultimele zile, decât două. Rubi a făcut o criză de nervi la Antonio Alvarro şi-aşteaptă să i se termine de croit costumul. Trupa Cabinete refuză, găsind melodia prea neserioasă. Cei din Vulpes îşi pregătesc revenirea şi preferă s-o facă singuri. Bernardo Bonezzi cere un contract care să-i asigure primele o sută de prim-planuri cu obrazul său stâng, fără de care nu va cânta.

Nu rămâne deci altă soluţie decât să amâni înregistrarea pentru săptămâna viitoare. N-aţi putut face decât o fotografie: îi surprinde pe Poch, Paloma Chamorro alături de tine, pentru reportajul din *Vanity Fair*. În sfârşit, soseşte şi Fani Magna! îi cere sunetistului o mie de pesetas şi, în mai puţin de jumătate de oră, improvizează un LP cu Poch, care va deveni o bandă sonoră nemaipomenită. La urma urmelor, ziua nu-i pierdută…

a doua zi dimineaţă, veţi ajunge să înregistraţi cântecul. Studioul de înregistrări se transformă într-un adevărat câmp de luptă. Cum eşti foarte zăpăcit, ai înregistrat pe o pistă insultele vedetei şi pe cealaltă ghionturile pe care şi le-au tras. În timpul şedinţelor de mixaj, acorzi mai multă importanţă tuturor acestor zgomote decât melodiei propriu-zise şi asta-i o idee bună pentru că *Războiul cosmeticelor* e un film de acţiune. Un cântec aşa de violent se potriveşte perfect aici. Să vorbim acum, pentru început, despre tema pe care ţi-ai ales-o.

Difuzorii de filme ţi-au propus mai multe opţiuni: un roman spaniol care ia în vizor problemele tineretului (e suficient să te inspiri din opera lui Martin Virgil); o continuare la *Opera Prima* sau ceva care să semene cu *Crime de Cuenca* sau cu *La Vaquilla*. Nu ţi-ar refuza niciun remake după *Sfinţii inocenţi*. Recunoşti că eşti incapabil să-ţi asumi asemenea încercări şi nu vrei, cu niciun preţ, să-ţi pierzi libertatea de creaţie. Difuzorii n-au nimic de-a face cu asta, dar, în clipa de faţă, îţi asumi pe deplin marginalizarea. Te simţi mai american decât Warhol şi mărturiseşti că războiul din Vietnam e cel care a avut cea mai mare influenţă asupra ta. Şi, de altfel, ăsta-i subiectul filmului tău.

va fi un film belicist. În fundal: războiul din Vietnam. Dar războiul despre care vei vorbi va fi mai vechi: e cel pe care-l duc de milenii bărbaţii şi femeile.

Infirmierele care sunt pe front nu se înţeleg cu soldaţii şi refuză destinul ăsta de femei americane, care înseamnă, în asemenea circumstanţe, să panseze rănile bărbaţilor. Ele, care sunt toate lesbiene, suportă cu greu să-şi petreacă atâta timp în spital, în timp ce alţii au bucuria de a putea ucide vietnamezi.

Într-o zi, este anunţată sosirea lui Raquel Welch şi Charo Baeza, care vin să cânte şi să danseze pentru soldaţi. Infirmierele se supără şi iau cuvântul: „Femeia americană se limitează, pe timp de război, să joace doar rolul de infirmieră, dar, în plus, este şi condamnată să-şi arate trupei de soldaţi fesele pentru a-i distra! Hotărât lucru, e prea mult!”

Vietnamezii nu sunt străini de aceste mişcări de protest. Ştiu că moralul soldaţilor americani ar fi la pământ dacă ar reuşi să le răpească pe cele două sex-simboluri. Prin nu se ştie ce scamatorie, Raquel şi Charo, care de-abia ateriza-130

seră în pădure, dispar brusc, la fel ca şi accesoriile lor, în tufişurile pe care napalmul încă nu le-a ars.

Acest incident le-a dat infirmierelor ocazia de-a face o demonstraţie a ferocităţii lor strategice. După ce-şi asumaseră sarcina de a-i elimina pe vietnamezi, le recuperară pe cele două artiste.

Vedetele le sunt foarte recunoscătoare. Infirmierele sesizează şansa lor de emancipare, îndrugă verzi şi uscate şi încearcă să le convertească la feminismul cel mai virulent. Dar starurile nu pierd din vedere scopul călătoriei. Doar n-au ajuns în acest moment al carierei lor ca să lase totul să se prăbuşească din cauza unei trăsnăi.

— Suntem, înainte de orice, artiste, zice Raquel, şi am venit aici pentru ca militarii ăştia să fie fericiţi şi să petreacă nişte clipe plăcute în compania noastră. Nu ne pricepem la politică, nu-i aşa, Charo?

Charo Baeza zice „Da!”; pe ea o interesează Bărbatul cu B mare, Bărbatul abstract, nu cel banal.

— Ah, da? îi răspunde şefa infirmierelor, care e cea mai simplă dintre toate. Dacă sunteţi nişte artiste aşa de bune, n-aveţi nevoie de toate fleacurile astea!

Drept pentru care le confiscă pantofii cu toc, trusele de machiaj şi costumele de scenă.

— Fără pantofi şi fără machiaj, suntem pierdute! exclamă Raquel.

— Refuz să apar desculţă şi fără machiaj, avertizează Charo. E o chestiune de principiu, de etică.

— Drept cine ne luaţi; drept Joan Baez? zice Raquel, care nu le-nghite deloc pe infirmiere.

— O să fie aşa, şi nu altfel! şuieră şefa.

Şi le „încredinţează” de îndată soldaţilor. Şi Charo, şi Raquel repetă întruna că fără pantofii cu toc şi fără costumele de scenă n-or să se producă. Şi cer să fie trimise înapoi la Las Vegas. Nimeni nu reuşeşte să le convingă să urce pe scenă deghizate în soldat sau în infirmieră.

— Puteţi face un striptease. Nu contează cum v-aţi îmbrăcat, restul contează, zice, zeflemitor, un căpitan.

— Pe mă-ta s-o pui să se dezbrace, nu pe mine! îi răspunde Charo Baeza, într-o engleză perfectă.

Nu-i nimic de făcut. „Sexy Bouchons”, cum le numesc infirmierele, sunt retrimise în Statele Unite, unde devin pacifiste şi instigă toate manifestaţiile organizate împotriva războiului care, conform propriilor declaraţii şi după propria lor experienţă, „n-are nici cap, nici coadă”.

Şi multe alte lucruri se mai întâmplă, dar nu-i suficient loc să istorisim totul aici.

Deşi vreo sută de prieteni te-ajută să-ţi finanţezi filmul, îţi ia un an şi jumătate până să te pui pe treabă. Alegi pentru scenariul vietnamez Casa de la Ţară şi Lacul. Fani Magna joacă rolul principal feminin. Olvido şi Popocho le interpretează pe Charo Baeza şi Raquel Welch. Willi Montesinos e un ofiţer american, iar mai multe trupe de *heavy* îi interpretează pe vietnamezi.

Ai crezut că n-ai să poţi duce niciodată la capăt filmul ăsta şi totuşi, într-o zi, l-ai terminat. Apoi, crezi că nu va fi niciodată difuzat. Dar o întâmplare fericită o să-ţi vină în ajutor. „Movida", decedată de doi ani, redevine la modă. Filmul tău se proiectează într-o sală de categoria a cincea. Mulţi tineri vin pentru că au cu toţii câte-un prieten de-al unui prieten care a lucrat acolo. Criticii susţin că-i o porcărie. Iar asta-i cea mai bună reclamă! Toată lumea se înghesuie la filmul tău; unii vomită, alţii se prăpădesc de râs. Continui să lucrezi la bancă. Nu eşti sigur că atâţia ani de aşteptare ţi-au servit la ceva, dar, cum te plictiseşti de moarte la birou, în timpul liber, începi să scrii un alt scenariu. Nu 132

vei putea, fără-ndoială, să iei de la capăt experienţa precedentă. Dar. Ţi-ai făcut un obicei din a scrie ca să-ţi omori timpul şi asta contează: să nu te plictiseşti prea mult fiindcă plictiseala, cum spunea Gonzalo Suárez, e cea mai gravă dintre boli, singura care-ţi permite să continui să trăieşti după ce-ai murit.

SINGURĂTATEA DE PE CULMI

Cât de repede trece timpul: s-au scurs deja cinci ani de la *Războiul cosmeticelor*] Ai scris şi regizat deja încă alte cinci filme. *Chiria inimii mele*, un poem erotic (relaţiile dintre un tată-genial şi o fiică mongolă, sub influenţat *Eliza*, *dragostea mea*) turnat în Calicia, una din cele şapte minuni ale lumii. *Halitosis*, un film horror puţin ambiguu, turnat la Odorana. Mirosului pestilenţial emanat de actriţa principală, traumatizată de cariile ei dentare, îi răspunde briza răcoritoare a altei minuni: Canarele. *AH you need is to kill* (tot ce-ai nevoie e să ucizi); criticii au fost foarte severi în California, la Katmandu şi Ibiza. Trebuie spus că subiectul era cam *hard*… O doică de familie bună, care o plimbă pe mezină, Nelsy, un boţ de carne de trei ani, profită de asta ca să-şi viziteze verişoara care locuieşte într-o comunitate hippy, adeptă a anumitor rituri satanice. De-abia ajunsă la intrarea în comunitate, e lovită de amnezie şi o abandonează pe micuţa pe care n-o mai recunoaşte. Hipioţii o găsesc pe Nelsy şi decid să-şi sărbătorească unul dintre riturile lor satanice oferind, ca sacrificiu, sângele nevinovat al copilului. Nelsy, în ciuda vârstei fragede, se zbate cum poate, îşi muşcă agresorii până le dă sângele, îi loveşte cu pumni-şorii şi până la urmă fuge. Se întoarce acasă, sănătoasă şi întreagă, dar profund traumatizată. După ce şi-a petrecut câţiva ani plictisitori în Elveţia, se întoarce la Madrid şi co-134

mite mai multe crime sângeroase, îi este de-ajuns să zărească un breloc, o tunică sau o pleată jegoasă ca să se dedea îndată crimei celei mai înspăimântătoare, pentru ea singurul mod de a se împlini.

Cel de-al patrulea film al tău a constituit şi el un adevărat document despre solitudinea sufletului feminin. *Mai bine singură* e inspirat din biografia Christinei Onassis şi e aproape în întregime turnat în cala unui vas unde singură s-a sechestrat pentru a scăpa de o adunătură de cretini. Ai avut multe probleme cu Societatea britanică de protecţie a animalelor pentru că, într-o scenă, o vedem pe Christina având una din cele mai sincere conversaţii cu un şoricel cu care până la urmă se luptă, îl ucide şi îl mănâncă.

Ai dovedit, în fine, că erai capabil să regizezi un film rafinat: *Femeia echitabilă*; o comedie sterilă în genul Doris Day-Rock Hudson, în care un personaj feminin cu adevărat pasionant încearcă să transmită mesajul următor: „Trebuie să fii echitabil şi drept. Tocmai pentru că sunt astfel, nimic nu-i destul de bun pentru mine; cât despre celelalte femei, pot foarte bine să strângă firmiturile".

Toate filmele ţi-au adus câştiguri. Cu tine, niciun producător n-a pierdut bani. Ai creat un nou stil. Instituţiile culturale şi televiziunea te ignoră, dar nu trece nicio zi în care să nu-ţi faci apariţia pentru a profera vreo vorbă nemuritoare. Casetele video cu filmele tale se vând la preţul aurului pe piaţa neagră din Albania, în propria ta ţară, oamenii s-au plictisit să te deteste şi toată lumea a ajuns să te iubească. Acolo chiar eşti la modă (când cineva te întreabă ce se va întâmpla când nu vei mai fi la modă, îi răspunzi: „Vreau să nu mai fiu la modă ca să devin un clasic"). Se-mplinesc acum doi ani de când ţi-ai dat demisia de la bancă. Nu ţi se decernează niciun premiu, dar eşti invitat la toate premierele. ai reuşit. Dar situaţia ta rămâne incertă. E un noroc chior că o persoană ca mine îţi poate oferi cu generozitate câteva sfaturi. De-acum încolo, principalul pericol va veni de la ceilalţi. Fie ei ziarişti, fani sau tovarăşi de drum. Mulţi dintre marii regizori nu au reuşit să depăşească o asemenea dificultate şi n-au mai turnat niciun alt film pur şi simplu pentru că, la ieşirea de la o vizionare privată sau de la premieră, n-au găsit cuvintele potrivite.

Dacă un ziarist (ăştia-s cei mai răi) îţi vorbeşte despre succesul tău, răspunde-i: „Te simţi atât de singur pe culmi!". Arată-te umil, chiar dacă nu crezi o iotă. Dacă trebuie, inventează-ţi o preacinstită boală (mai ales după ce-ai obţinut un succes răsunător), oamenii acceptă cu

greu reuşita altora. Ea îţi va fi reproşată; va trebui să ai întotdeauna un motiv să te plângi. Evită, pe cât posibil, orice afirmaţie de genul „singur m-am descurcat”. Nimic nu-i mai antipatic decât un *self-mademan*. Toată lumea ştie că vii dintr-un sătuc, dintr-o familie de ţărani, dar e foarte de prost gust să o repeţi întruna; nu uita niciodată că vei întâlni moştenitori bogaţi arzând de nerăbdare să turneze şi ei un film, dar care vor renunţa la idee pe parcurs, căci, pentru a face cinematografie, nu-i de-ajuns să ai un tată plin de bani.

După succesul primelor tale cinci filme, ideal ar fi ca pe chipul tău să se citească semnele anxietăţii. Chiar dacă trupul tău păstrează o anumită ţinută, te-aş sfătui să mai pui pe tine câteva kilograme fiindcă e *de bon ton* să vezi în obezitate apogeul umilinţei şi al geniului. Şi-n plus, asta o să-ţi vină ca o mănuşă. Te transformi într-un idol şi trebuie să rămâi aşa. Ţi se va cere să faci parte dintr-un juriu care să premieze scurt-metraje… Trebuie să laşi impresia că nimic nu ţi-ar face mai multă plăcere decât să le dai o mână de ajutor acelor băieţi care nu visează decât să se afle şi ei, 136

Într-o bună zi, în spatele camerei. Dar realitatea e cu totul alta: există deja un geniu în ţara asta, adică tu, şi-ajunge! Adevărata competenţă te înspăimântă, ceea ce e foarte neplăcut. Aşa că vei acorda întotdeauna premiul întâi scurt-metrajului cel mai mediocru.

Dacă, din întâmplare, descoperi un băiat care să aibă cu adevărat un viitor, fă-ţi-l prieten. Invită-l să se drogheze cu tine până când îţi va fi complet devotat. Cinematografia e prea dură pentru *unjunky*: nu va fi niciodată capabil să suporte o filmare de şapte săptămâni. Nu-ţi va face niciodată concurenţă!

Pentru un regizor pe cât de ingenios, pe atât de faimos, una dintre încercările cele mai dificile şi căreia puţini i-au supravieţuit e tâmpenia celorlalţi. Problema e că nimeni nu ştie niciodată prea bine ce să spună la finalul unei vizionări, chiar dacă filmul le-a plăcut. Şi tu te simţi foarte prost, căci regizorul care-şi vede filmul rulând în săli n-are nicio problemă: ştie că e o capodoperă şi nimeni nu-i va spune contrariul.

O să-ţi dau mai multe sfaturi; unul singur ţi-ar fi prea puţin de ajutor. Chiar dacă uneori ai următoarea impresie: un film nu seamănă niciodată cu altul. Un film care evocă anumite probleme de societate n-are nimic de-a face cu un film de science-fiction – deşi, dacă aceste filme sunt spaniole, uneori le putem confunda… Un film de Manolo

Gutierrez nu e un film de Carlos Saura, un film de Berlanga nu-i totuna cu unul de Del Real, un film de Garoi nu-i totuna cu unul de Capra. Filmele mele n-au nimic de-a face cu cele făcute de Billy Wilder, de exemplu, deşi americanii continuă să creadă contrariul.

foarte important. Ori de câte ori te duci la o vizionare, trebuie să ai convingerea intimă că filmul n-o să-ţi placă.

SFATURI DE URMAT LA IEŞIREA DE LA O VIZIONARE ÎN FUNCŢIE DE FILMUL PE CARE TOCMAI L-AI VĂZUT.

— Dacă te-ai plictisit de moarte şi n-aveai chef să faci decât un singur lucru: să pleci, trebuie să spui:

„E un film cu adevărat neliniştitor".

— Dacă nu ştii cum să-ncepi:

„Munca asistentului de producţie m-a entuziasmat. Cine-i? Ce filme-a mai făcut?"

— Dacă imaginea e una dintre cele mai mediocre pe care le-ai văzut vreodată:

„Filmul e de-o rară frumuseţe".

— Dacă regizorul e pur şi simplu tânăr: „E plin de prospeţime".

Dacă, dimpotrivă, e mai degrabă în vârstă: „Ce maturitate incredibilă".

— Dacă n-ai înţeles nimic, nici tu, nici altcineva: „Totul e-atât de subiectiv".

— Dacă scenariul nu e decât o ţesătură de locuri comune: „Ce transparenţă admirabilă".

— Dacă actorii, care sunt foarte urâţi, sunt şi prieteni cu regizorul:

Tu: Castingul e insolit. Unde i-ai găsit pe actorii sau mai bine zis pe NON-actorii ăştia?

Regizorul: Sunt prieteni cu mine.

Tu: Nimic nu-i egalează pe oamenii de rând (ca să nu zic vulgari)! Fac lucruri pe care un actor profesionist n-ar

ÎNDRĂZNI SĂ LE FACĂ!

— Dacă dialogurile nu se-aud: Tu: Improvizezi mult?

Regizorul: Nu, deloc. Scenariile mele sunt solide. 138

Tu: E pur şi simplu sclipitor! Dialogurile par aşa de naturale c-am putea zice că-i *cineverite*!

Regizorul: Eu le-am scris. Dar muncesc mult la ele. Tu: Eşti un adevărat geniu, bătrâne!

Ei bine, ai ajuns unde-ţi doreai! începând de mâine, va trebui să te descurci fără unchiul Almodovar. Nu mai ai un sfanţ, dar ai un viitor agitat în faţă şi eşti gata să-l trăieşti intens. De-a lungul ultimilor treizeci de ani, a trebuit să te lupţi atât de mult încât te-ai neglijat puţin. Nu te-ai gândit deloc la tine. Adevăru-i că te simţi foarte singur. Dar, împotriva solitudinii, nu-ţi pot da decât un sfat. Încearcă să te descoperi pe tine însuţi şi ţine-mă la curent, mi-ar face mare plăcere! Te sărut languros. La revedere.

l surse

Patty Diphusa, *La Luna*, 1983 – 1984.

Fără dragoste, viaţa nu s-ar mai numi viaţă, *Diario 16*, 1987.

Scarlett O'Hara, o adevărată femeie din La Mane ha, *Diario 16*. 1988.

Sosirea la Madrid, *Diario 16*, 1989. Modele şi obiceiurile anilor '90, *Diario 16*, 1989. Autointerviu, 1984, Diario *16*, 1984. Un bun început, *E*l *Globo*, 1987. Naşterea lui Dada, *Vibora*, 1979. Sexscris pe vânt, *La Luna*, 1984. Vocaţia, *Diario 16*, 1985. Oraşul, *Diario 16*, 1985. Ce-i prea mult strică, *Diario 16*, 1985. Singurătatea de pe culmi, *Diario 16*, 1985.

cuprins

Cuvânt înainte…5

PATTY DIPHUSA

Eu, Patty Diphusa…13

Realitatea imită pornografia…17

Scenă de menaj în toaleta unei discoteci…23

Un kilogram de fructe de mare…29

Limbajul este o convenţie sau Logodnicul amnezic al Ana Condei…34

De astă dată, n-o să mă mai las păcălită…40

D.G.S. mă calcă pe nervi…45

Fata care semăna cu Spencer Tracy…50

M-am întors…55

Un episod burghez…60

Patty, mitul…67

Eu, Patty, încerc să mă cunosc prin intermediul autorului meu…70

DE UMPLUTURA

Fără dragoste, viaţa nu s-ar mai numi viaţă…77

Scarlett O'Hara, o adevărată femeie din La Mancha…80
Sosirea la Madrid…82
Modele şi obiceiurile anilor '90…86
Autointerviu, 1984…90
Un bun început…97
Naşterea lui Dada…103
Sexscris pe vânt…106
Promovarea…110
SFATURI
PENTRU A DEVENI UN CINEAST DE RENUME INTERNAŢIONAL
Vocaţia…117
Oraşul…121
Ce-i prea mult strică…127
Singurătatea de pe culmi…134